

ДРЕВНА
ИСТОРИЈА
СРБА

Наслов оригинала:
Древна историја Срба

Аутор:
др Стеван Томовић

Прво издање:
2012.

Издавач:
Институт за националну историју (ИНИ)
www.institutni.com

Техничко уређење:
ИНИ

Штампа:
Донат граф

Тираж:
1000

Дистрибуција:
ИНИ, тел. 063/732-7738

др Стеван Томовић

Древна историја Срба

Садржај:

Порекло Срба	7
- Ко су Трачани?	12
- Ко су Илири?	14
- Порекло српског имена	18
- Порекло имена "Рашани"	35
- Ко су Венди?	41
Срби и Јевреји	51
- Косово - света српска земља	31
- Ко су Македонци?	66
- Ко су Скити?	77
- Гадова земља: Црна Гора	94
- Ко су Ахајци?	100
- Ко су Хабири?	103
- Ко су Серди?	127
- Срби монотеисти пре хришћанства?	138
- Јеврејска Тора и српско предање	149
- Перун или Србинда?	162
- О Немањићима	170
Закључак	181
Додатак 1: Речи хебрејског порекла	185
Додатак 2: Званични ставови науке о пореклу Срба и српског имена	188

Порекло Срба

По ставовима званичне историје, Срби су као део Словена и као страни окупатори силом заузели земље других народа Балкана почетком седмог века нове ере, дошавши чак из Украјине и Азије. Или како би рекли савремени историчари, полудивља словенска племена су заузела земље „староседелачких“ народа Балкана, попут „илирских“ Албанаца и других народа. Овакви ставови потичу из једног јединог писаног историјског извора из тзв. Средњег века: „О управљању царством“ византијског цара Константина VII Порфирогенита (а за који се иначе сумња да је фалсификат, исто као и чувена „Константинова даровница“).

Такође, званична историја, опет заснивајући своје ставове на споменутом делу, тврди да су Срби добили своје име по латинској речи за роба, која гласи *servus*. Наводно, пошто та реч у множини гласи *servi*, од тога је настало „Срби“, када је слово „в“ прешло у „б“, и онда се тако добило име „Срби“. Дакле, по званичној историјској науци, име „Срби“ би у преводу значило „робови“. Штавише, у том спису Константина VII Порфирогенита – „О управљању царством“ – пише да заправо и сва друга, синонимна имена за Србе имају значење „роба“. Наиме, у том спису не само да пише

да реч „Срби“ значи „робови“, већ пише и то да реч „Словени“ такође у преводу значи „робови“. Али не само то, већ и старо име за Србе и Словене које је гласило „Склави“, како су нас звали Грци, има исто значење: „робови“. Јер та је реч, кажу историчари, настала од латинске речи *sclavus*, која у преводу и значи управо „роб“. А као да то некоме није било довољно, већ се име „Србин“ такође изводи и из **још једне** латинске речи: *serbula*. Пробајте да погодите њено значење. Да, то у преводу значи „робови“, или тачније, „**ропске сандале**“. Значи, како год да се окрене, име „Срби“ у преводу значи „робови“ – каже запис византијског цара из десетог века.

Међутим, у наставку ћемо видети да постоји једно другачије тумачење порекла Срба и њиховог имена, а које се не базира на само једном историјском извору.

Наиме, према том тумачењу, Срби су староседеоци на Балкану и других околних земаља. И као што се историја већине народа на свету може пратити уназад до неколико хиљада година, тако се на потпуно исти начин може учинити и са историјом Срба. И као што се историја свих многољудних народа на свету може пратити до више хиљада година уназад, тако се може учинити исто и са историјом најмногољудније групе народа Европе – са Словенима, у које спадају и Срби.

Ово тумачење порекла Срба је једино постојеће које нам даје конкретне одговоре на питања као што су: Од кога и одакле Срби потичу, ко су им преци, где

су пре живели, када, колико дуго, како су добили своје име, и оно најважније, зашто је важно све то да знамо? Погледајмо у наставку одговоре на ова питања.

Према Светом Писму, пре око 4500 година дошло је до једног невероватног догађаја светских размера. Овај догађај је био такав да представља дословно историјску прекретницу у прошлости човечанства. Реч је о нечему што се устаљено назива **Велики Потоп**.

Велики Потоп заправо је можда највећа природна катастрофа која је до сада задесила планету Земљу. Јер цела је Земља била тада под водом; цео свет је био поплављен. У поплави је скоро читав људски род изгинуо, и скоро сав животињски и биљни свет, и буквално све што је до тада постојало.

Докази да се Велики Потоп и заиста догодио су бројни. Наиме, геолози су пронашли гробља фосилизованих организама по читавој планети, који су били затрпани воденим седиментом.¹ Али не само то, већ су по целом свету сачуване легенде разних народа о Потопу, који се стварно догодио у давној прошлости.

Међутим, ако се Велики Потоп заиста догодио, и ако су људи изгинули, како су онда могли сви ти древни народи да га упамте и очувају у облику легенди? Како су онда настали сви садашњи народи? Одговор је једноставан. Нису сви људи света нестали, већ је на

¹ Др Џон Виткомб, др Хенри Морис, *Библијски потоп*, Еден, Сремска Каменица, 2005.

један чудесан начин преживео веома мали број људи, животиња и биљака – у Нојевој барци, у води и у наталоженом седименту. Од њих ће након Потопа бити обновљена планета Земља и сав живи свет.

Записана су имена људи који су на овај начин успели да преживе Потоп. То су били човек по имену **Ноје**, његова три сина и њихове жене. Нојеви синови су се звали: **Јафет**, **Сем** и **Хам**. И од њих су касније потекли сви садашњи народи света, тј. сви садашњи народи су њихови потомци.

Имена ових људи могу се наћи чак и у понеким савременим уџбеницима из историје. Занимљиво је да и садашњи историчари све народе света деле у три групе народа, које су назвали управо по овим људима:

1) семитска група народа (Јевреји, Сиријци, Арапи итд.)

2) хамитска група народа (афрички народи, део Индијанаца, Азијата, итд.)

3) јафетидска или „индо-европска“ група народа (народи Европе, Иранци и Индијци).

Мада савремена наука не признаје овог Ноја, Сема, Хама и Јафета за историјске личности, ипак је ове три главне породице народа назвала по њима. Дакле, по нашем тумачењу, сви древни и садашњи народи света су потекли од Ноја и његова три сина, укључујући ту и Србе.

Али од кога су онда Срби потекли: од Сема, Хама или Јафета? Или ако хоћете, у коју то групу народа

спадају: семитску, хамитску или јафетидску? На то питање није тешко дати одговор, јер се сви научници слажу да Срби спадају у „**Индо-Европљане**“, чији изворни назив гласи „Јафетиди“.

Другим речима, ако Срби припадају Јафетидима, као и други Европљани, то значи да су Срби потомци **Јафета**. То су стари писци знали; у једном тексту је овако записано за порекло Срба:

Од та 72 народа произашао је и народ словенски (српски), од породице Јафета²

Или из следећег записа:

Словени, као потомци Јафета, старијег Нојева сина (...)³

О истом говоре и други записи:

Погледајте моћ и раширеност словенских народа⁴

У овом последњем цитату алудира се на значење имена „Јафет“, које и значи управо „раширити се“.

Дакле, сасвим је јасно да је српски народ потекао од Јафета, Нојевог сина. Сада само остаје питање, од којег сина Јафета су потекли Срби? Јер записана су и имена синова Јафета: **Гомер, Магог, Мадај, Јаван, Месех, Тувал и Тирас**.

² S. H. Cross, O. P. Sherbowitz-Wetzor, *The Russian Primary Chronicle, Laurentian Text*, The Mediaeval Academy of America, Cambridge, MA, 1953, p. 2

³ Мавро Орбини, *Краљевство Словена*, Српска књижевна задруга, Београд, 1968, б. стр.

⁴ В. Прибојевић, *О подријетлу и згодама Славена*, ЈАЗУ, Загреб, 1951, 166. стр.

У наставку ћемо видети од ког сина Јафета потичу Срби, како су добили име и какво им је даље порекло.

Ко су Трачани?

Историјске чињенице нам потврђују да су Срби потекли од **Тираса** – Јафетовог сина. Да је то заиста тако, рећи ће нам и следећи подаци. Наиме, познати римско-јеврејски историчар Јосиф Флавије је у свом делу записао да су се потомци тог Тираса називали **Тирасени** по њему, а да су их грчки писци називали *Trasciani* - „**Трачани**“ (познато је да је већина народа добила име по својим родоначелницима). А као што сви знају, Трачани су били један од староседелачких народа Балкана.⁵

Затим, како већина старих писаца потврђује, ови Трачани су заправо били исти народ као **Илири**. Јер говорили су истим језиком, имали су сличне обичаје и живели су на истој земљи – Балкану. Делили су се у већи број племена, који је носио засебне називе, али су сви ипак били истог порекла. О томе нам, између осталих, говоре Страбон, Тит Ливије и Аристофан, као и многобројни други писци, укључујући и касније средњовековне писце.

Срби су у стара времена називани управо „Илири“ и „**Трачани**“. Штавише, Срби су називани Илирима све до краја 19. века, док су још у аустро-угарским

⁵ Јосиф Флавије, *Јудејске старине*, Двери, Београд, 2008, 22. стр.

документима навођени као *Illyro-Serben*, док је њихов језик називан „илирским“ (касније ће овај термин бити злоупотребљен, кад су почели да га присвајају Хрвати, а данас и Албанци). За пример можемо узети једно од најпознатијих трачких племена: Трибале или Тривале. Они су живели у Поморављу и великом делу данашње Србије и Бугарске. Византијски писци су управо Србе називали Трибали, а владаре из немањићке династије „архонти Трибала“. Великог српског жупана Стефана Немању звали су великим архонтом Трибала, а краља Милутина владарем Трибала, као и цара Душана, чије је царство на Западу звано – *Magnum Illyricum*.⁶ Србија се називала **Тривалија**, а понекад чак и **Илирија**. Позната је и српска област Тривалија, тј. Травунија. Велики број топонима Србије, Босне и Приморја има порекло од имена Трибала. Садашњи историчари тзв. „српске историјске школе“ једногласно се слажу да су Илиро-Трачани исто што и Срби. То је било познато писцима и Старог и Средњег века, те и није потребно посебно доказивати.

⁶ О томе нам говоре средњовековни грчки записи. Исти назив је требало да носи Краљевство СХС, како је то предлагао један политичар немачког порекла, Људевит Гај: V. B. Sotirović, *Creation of the Kingdom of Serbs, Croats and Slovenes 1914-1918*, Vilnius University Press, Vilnius, 2007, p. 12

Коначно, да су Срби исто што Трачани и Илири, то јест, да су потомци **Тираса**, Јафетовог сина, потврђује нам и поменути текст о пореклу Срба.⁷

Ко су Илири?

Пошто смо видели да су Срби потомци Тираса, и да су по њему називани Трачани, и пошто смо видели како су Трачани (Срби) исто што и Илири, ред је да видимо зашто су називани овим именом и какво је порекло тог имена.

Никада до сада нити један историчар није понудио етимологију имена „Илири“. О томе се дословно не зна ништа. Једино место где се пак нуди етимологија истог је грчка митологија (коју она званична историја не уме да тумачи, па је неретко не сматра историјским извором). По једном грчком миту, Илири су добили своје име по неком Илириусу, односно, **Илирију**. Тај Илирије је био син славног грчког митског јунака – **Кадмоса** (или **Кадма**) и његове жене Хармоније. По истом грчком миту, Кадмо је био оснивач града Тебе, а по коме су њени житељи у почетку називани Кадмејци. Али, ко је заиста био тај Кадмо? Најјаснији одговор на питање ко је онда био тај Кадмо пружа нам Диодор са Сицилије, када цитира писца Хекатеја из Абдере (*Bibliotheca Historica*, 40.3):

⁷ В. Прибојевић, *О подријетлу и згодама Славена*, ЈАЗУ, Загреб, 1951, 166. стр.

*Најзнанији међу тим протераним туђинима⁸ пратили су Данаја и **Кадма** у Грчку; али највећи број њих ишао је за Мојсијем у Јудеју (...) Тамо су изградили Јерусалим и многе друге градове, поделили народ у дванаест племена, одабрали себи судије и свештенике, и подигли храм, у којем није било слика богова; јер Мојсије није дао да се Божанство приказује у било каквом људском облику (...)*

Овде Диодор са Сицилије прича о Јеврејима који су робовали у Египту. Тако потврђујући библијски извештај, он каже да је један део Јевреја отишао из Египта на челу са Мојсијем.⁹ А онда још каже да је други део Јевреја отишао у Грчку, и то на челу са неким Данајом и **Кадмом**. И док се зна ко је био Мојсије, и док „грчког“ хероја Данаја понеки историчари поистовећују са Даном из Библије, само је овај Кадмо(с) остао мистерија.

Ево шта за сада знамо о Кадму. Предводио је део Јевреја из Египта; и отишао је са њима и Данајом у Грчку, али, као што знамо из историје, не директно из Египта у Грчку, него најпре у Обећану земљу – Израел, а одатле у Грчку у 8. веку пре Христа, за време окупације Израела од стране Асирије. Ако је Данај исто што библијски Дан, како говоре поједини историчари, уз обиље доказа, и ако је Кадмо један од вођа

⁸ Реч „туђини“ се овде односи на Јевреје који су робовали у Старом Египту.

⁹ Друга Мојсијева 13:17-22

избеглих Јевреја, као што се и види, онда је Кадмо нико други него онај ко се у Библији зове **Гад**. Гад је био рођени брат Дана (грчког Данаја), а и један и други су били вође јеврејских племена. Гад и Дан су синови Јакова, сина Исака, сина Аврама, који је био родоначелник Јевреја, али и других народа. Аврам је био потомак **Сема**, сина Ноја.

Заиста, ако проучимо живот овог Кадма, видећемо да је његово име само погрчена верзија имена „**Гад**“ и Гадовог племена. Да Кадмо јесте библијски Гад, види се из доње упоредне табеле:

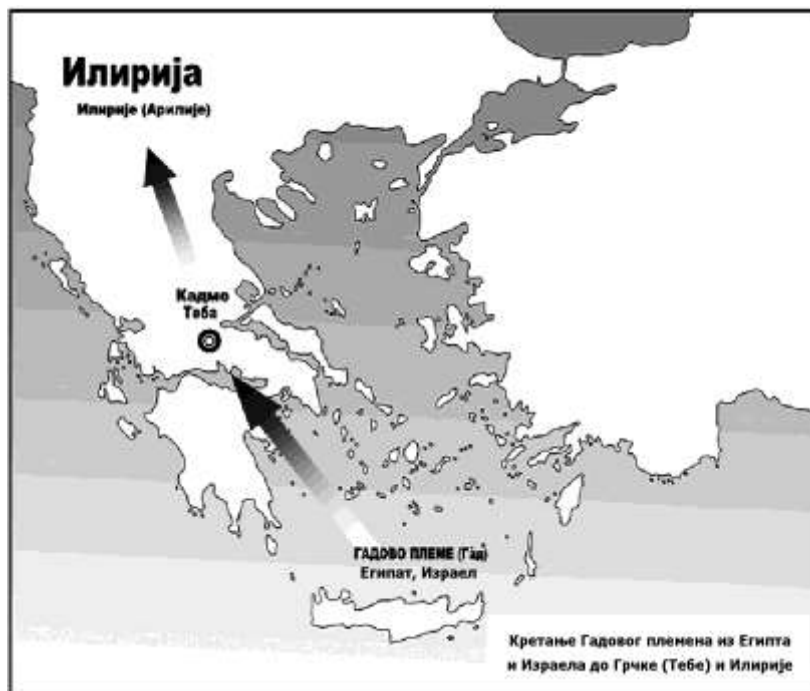
КАДМО (КАДМ, К-Д-М)	ГАД (мн. ГАДИМ, Г-Д-М)
Име „Кадмо“ је семитског порекла	Име „Гад“ је семитског порекла
Кадмо је избеглица из Египта	Гад је побегао из египатског ропства
Кадмо је побегао са Данајом	Гад је побегао са Даном
Кадмов брат је Египт(ус).	Гадов брат је Јосиф „Египћанин“
Другу групу избеглица водио је Мојсије	Другу групу избеглица водио је Мојсије
Пореклом из Феникије (Израела)	Пореклом је из Израела
Његов најмлађи син је Илирије	Његов најмлађи син је Арилије

Из ове табеле сасвим се јасно види да је грчки Кадмо исто што и библијски Гад, док је грчки Илирије исто што библијски Арилије. Уопште, име „Кадмо“ је скоро идентично са именом „Гад“, а нарочито када се напише у хебрејској множини – „Гадим“, тј. потомци Гада, где је слово „г“ прешло у свој звучни парњак „к“. Чак је и конвенционална историјска наука потврдила да је име „Кадмо“ семитског (хебрејског) порекла. Уосталом, за грчког Кадма се каже да је водио из Египта „туђине“ (Јевреје) заједно са Данајом (Даном), и заједно са Мојсијем. Дакле, све је јасно. То значи да су Илири добили име по **Арилију**, сину Гада. И то значи да се Гадово јеврејско племе налазило пре и међу Србима. Тачније, Гадово племе је из Египта населило најпре Израел, па онда Грчку (Кадмо и осниваће Тебе), и онда отишло још даље на север, међу Илире (Србе), којима је Арилије, Гадов син, дао име.¹⁰ То само сведочи о његовом чувењу и о томе колико су вође јеврејских племена биле познате и поштоване код других народа.

Тако је део Срба прозван „Илири“ по Гадовом сину Арилију, јер се део тог Гадовога племена доселио међу Србе, и то након њиховог расејања из Израела у време асирске окупације, док су претходно дошли из Египта. То значи да је међу Србима било такође и потомака **Сема**, сина Ноја, без обзира што су Срби већински

¹⁰ Прва Мојсијева 46:16

потекли од **Тираса**, сина Јафета, сина Ноја. Овај податак биће од значаја на страницама које следе.



Порекло српског имена

Видели смо порекло Срба од Тираса, сина Јафета; видели смо да су Срби називани „Трачани“ по Тирасу; и видели смо да су називани и Илирима по Арилију, Гадовом сину и потомку Сема. Сад само још остаје да видимо порекло самог имена „Срби“. Да видимо како су га Срби добили и по коме.

Наиме, да бисмо сад добили одговор на то питање, кренућемо од следећег. Осим њиховог родоначелника Тираса, и многих народа различитог порекла који су пролазили по Балкану и мешали се са Србима, део предака Срба чини и народ из далеке **Индије**. А да део предака Срба заиста потиче из Индије говоре нам следеће чињенице:

1) Српски и класични индијски језик – санскрит – имају велики број идентичних речи, и врло су слични. О томе постоји повелики број студија и томе у прилог говори чињеница да су оба ова језика и народа, „индо-европског“ порекла. Даље, Срби и Индијци су једини народи који могу да изговарају сугласничке групе у речима које други народи не могу, баш попут речи „**Срби**“. Од свих индо-европских језика, сличних међу собом у већој мери, српски језик и класични индијски су најсличнији.¹¹

2) У Индији постоји повелики број топонима који су исти као топоними у данашњој Србији. Мада то не може бити никада главни доказ, ипак нас додатно усмерава ка истини. Неки од тих топонима су: област Семберија,¹² Дунај и Дунајска, Нисадеш, Сарбарска и Сарбара, Сарбана, Сарбата, Дрвар, Драва, Рашка, Лех,

¹¹ Више о томе видети у: Бранислава Божиновић, *Речник српско-санскртских речи*, Пешић и синови, Београд, 2000.

¹² Видећемо касније да у индо-европским језицима слово „м“ неретко прелази у „р“, те се добија Серберија уместо Семберија.

итд. Да је део Срба стварно дошао из Индије, додатно сведочи и српско усмено предање.

3) Једно такво старо предање каже нам следеће на порекло Срба из Индије:

*Мили Боже, чуда великога!
Или грми, ил` се земља тресе!
Ил` удара море у брегове?
Нити грми, нит` се земља тресе,
нит` удара море у брегове,
већ дијеле благо светитељи:
Свети Петар и свети Никола,
свети Јован и свети Илија,
и са њима свети Пантелија;¹³
њим` долази Блажена Марија,
рони сузе низ бијело лице.
Њу пита Громовник Илија:
„Сестро наша, Блажена Марија!
Каква ти је голема невоља,
те рониш сузе од образа?“
Ал` говори Блажена Марија:
„А мој брате, Громовник Илија!
Како нећу сузе прољевати,
кад ја идем из земље Инђије,
из Инђије из земље проклете?
У Инђији тешко безакоње:*

¹³ Спомињање хришћанских светитеља у овој песми типичан је анахронизам, с обзиром да су такве песме дуги низ векова преношене усменим путем.

*Не поштује млађи старијега,
не слушају ђеца родитеља;
родитељи пород погазили,
црн им био образ на дивану
пред самијем Богом истинитијем!
Кум свог кума на судове ћера,
и доведе лажљиве свједоке
и без вјере и без чисте душе,
и оглоби кума вјенчаног;
а брат брата на мејдан зазива;
ђевер снаси о срамоту ради, а
брат сестру сестром не дозива“.¹⁴*

Индијци су одвајкада били познати као највећи пагани, како древног, тако и савременог доба, те зато и нимало не чуди што је у овом предању речено да су Срби побегли из „проклете Индије“, где нема Закона.

Једно друго усмено предање слично каже о Србима и Индији:

*Ја два врана, два по Богу брата,
јесте л` скоро јод земље **Индије**?
Јест` видели моју стару мајку?
Је л` је моју браћу иженила и
сестрице младе разудала (...)*

Или одломак ове песме, у којој се спомиње „наша земља Индија“:

¹⁴ Јован Деретић, *Српска народна епика*, Филип Вишњић, Београд, 2000, 303. стр.

*Сива Жива сива силна,
Сива силна голубице!
Да куда си путовала?
Одговара Сива Жива,
Сива силна голубица:
„Ја сам тамо путовала,
у **Инђију нашу земљу.**
Пролећела Хиндушана
и ту Глобу Тартарију,
Црни Хинду и Тартару.
Летела сам Господару
Нашем силном Триглав богу.*

Још о истом једна стара песма каже:
*Борак борили Серберичани.
Кољедо мој, Божоле мој,
Божиху мој, Сварожиху ој!
У тој земљи **Серберији,**
у Инђији проклијетој.
Борак борили много дуго,
сто тисућа дугих љета (...)*

У српском усменом предању сачувана су и сећања на ратове са Индијцима, Кинезима („Манџурцима“) и Монголима (Татарима). О томе говори једна песма:
*На тој рјеци страином Чују,¹⁵
трудни коњи утрућени,
тјешка боја вавијек бијућ,*

¹⁵ Река Чуј се налази у Средњој Азији близу Индије.

*са Татаром љутим врагом и
Манџуром душманином (...)*¹⁶

А каква је била Индија из које су се Срби иселили и шта ју је снашло, говори нам већ споменућа песма:

*(...) Ударише печат на облаке,
Те не паде дажда из облака,
Плаха дажда, нити роса тиха,
Нит' обасја сјајна мјесечина:
И не роди вино ни шеница,
Ни за цркву часна летурђија.
Пуно време за три годинце:
Црна земља испуца од суше,
У њу живи пропадоше људи;
А Бог пусти тешку болезању,
Болезању страшну срдобољу,
Те помори и старо и младо
И растави и мило и драго.
Што остало, то се покајало,
Господина Бога вјеровало.*¹⁷

Тако су преци Срба побегли из Индије. Овај даљи огранак древних Срба је око 1400. године пре Христа пристигао из Азије у источни део Европе, а одатле на

¹⁶ Аљоша Бранков Арсеновић, *Обредне пјесме древних Срба из Индије*, Мирослав, Београд, 2008.

¹⁷ Јован Деретић, *Српска народна епика*, Филип Вишњић, Београд, 2000, 303. стр.

Балкан, те се придружио сународницима.¹⁸ (Још о том делу Срба у потпоглављу „Ко су Венди?“).

4) Сем скоро потпуне идентичности старосрпског и староиндијског језика, српских топонима по Индији, и српског усменог предања, о повезаности древних Срба и Индијаца сведочи нам и сличност њихових религија, а које нису само сличне у оноликој мери као што су све многобожачке религије сличне међу собом, већ умногоме више. Чак и сама имена српског пантеона „богова“ су идентична са истим у ведско-индијском.

Значај ове везе дела предака Срба са Индијцима видећемо нешто касније.

Попут свих народа на планети, тако су и Индијци упамтили своје родоначелнике и претке, укључујући ту и **Ноја** и његова три сина: **Сема**, **Хама** и **Јафета**. Општепозната је индијска легенда о Великом Потопу, у којој се каже како је једини човек који је преживео тај Потоп био неки Ману (Ма-Ну, где „Ма“ означава „воду“). За Мануа се исто каже да је имао три сина: Схарма, Кхарма и Јапатија. Тај Јапати, или Прајапати, очито је индијска верзија Јафета; Кхарм или Карм је

¹⁸ Мавро Орбини, *Краљевство Словена*, Српска књижевна задруга, Београд, 1968, 6. стр. (Преци Срба из Индије су засигурно били мало другачијег етничког састава од предака Срба на Балканском полуострву, али су и једни и други били истог индо-европског порекла и говорили су истим језиком.)

Хам, а Схарм или Сарм је исто што и библијски Сем. Запамтимо да су Индијци Сема звали именом **Сарм**.¹⁹

Затим, по једном староперсијском предању,²⁰ опет једини који је преживео Потоп био је краљ Ферејдун, чији је надимак иначе гласио „Апам Напат“, што би у преводу значило „син водā“. Ферејдун, као персијска верзија Ноја, имао је такође три сина: Салма, Турана и Ираја, мада се понекад спомиње Јапатишта (Јафет). За Салма је записано у персијској „Књизи краљева“ да је родоначелник народа на Блиском истоку и свих земаља западно од Персије. Како и сама сличност имена говори, то значи да је **Салм** персијска верзија библијског Сема, скоро исто као индијски Сарм. Зато су Персијанци све земље западно од Персије звали именом **Сармија** или Сарматија.

(Рекли смо да су сви народи света, па и Персијанци и Индијци, сачували сећање на Велики Потоп у виду легенди о Великом Потопу, пошто су у давна времена сви народи света живели на једном копну, тј. једном пракоонтиненту.²¹)

Касније су стари грчки и римски писци Сарматијом звали све земље северно и северозападно од Персије. Њихова земља Сарматија је обухватала толико велика

¹⁹ А. С. Custance, *Noah's Three Sons: Human History in Three Dimensions*, Zondervan Publishing Co., Grand Rapids, 1975

²⁰ А. Е. Bertels, *Shah-name: Kriticheskij Tekst*, Izdatel'stvo Nauka, Moscow, 1960-1971

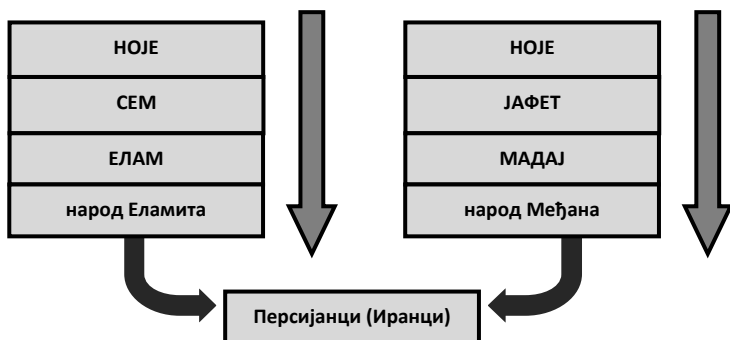
²¹ Прва Мојсијева 10:25

пространства да су одвојили „Европску Сарматију“ од „Азијске Сарматије“, а све народе који су туда живели називали су заједничким именом „Сармати“, а које је заменило раније име „Скити“. Отуда и потиче забуна у савременој историјској науци око тога на који се народ односе имена Скита и Сармата.

Међутим, постојао је и један засебан народ на том подручју који је носио изворно име Сармата, а које Херодот доводи у уску везу са „Скитима“. Оно што је овде занимљиво јесте да скоро сви ретки проучаваоци порекла Срба, и сви угледни слависти, управо Сармате поистовећују са прецима **Срба**. Слависти су дошли до закључка да је древни народ **Сармати** заправо име за Србе.²² А ови Сармати су сродни Скитима, како вели Херодот у делу „Историја“. Грци су Скитима називали народ или скуп више народа **иранског** порекла, који је живео око Црног мора. Иранско је исто што и персијско, док су Персијанци једним делом потекли од Елама, сина Сема, и од Мадаја, сина Јафета.²³

²² П. Ј. Шафарик, *О пореклу Словена*, Словенски институт, Нови Сад, 1998. (каже се и да је име „Сармати“ искорумпирана верзија имена „Срби“)

²³ Порекло Персијанаца од човека по имену Елам (Еламити), и од Мадаја (Међани), може се показати на основу текста Библије, а који потврђује и сама званична наука.



На основу чињенице да је „Сармати“ синоним за Србе, а да су притом Сармати потекли од еламитских Скита, може се лако закључити да су ти Сармати били мешавина Срба (од рода Тираса преко Јафета) и Скита (од Елама преко Сема, али и Мадаја). Ту повезаност Мадаја са прецима Срба потврдили су многи арапски извори.²⁴ Са друге стране, што се тиче ове повезаности Елама и Срба, о томе нам говоре следећи подаци.

Чувени староримски писац Плиније наводи имена неких скитско-сарматских племена: Анти, Роксолани, Јазиги, Алани, Аорси и Сираки. Ове **Анте** византијске хронике поистовећују управо са **Србима** (Словенима). Јорданес је писао да су Анти, Словени и Венди један исти народ. Надаље, Кинези су ове евро-азијске Аорсе називали Јентсаи или Антсаи, што је поново слично са Анти (Срби). А ако су Аорси исто што и Анти (Срби),

²⁴ Ђорђе Јанковић, *Српске громиле*, Свесловенски савез, Београд, 1998, б. стр.

онда нимало не чуди што се у Далмацији²⁵ налази река Аорса, којој је промењено име ни мање ни више него у Раша.²⁶ Такође, једно **еламитско** племе називало се Ансан, као и њихова прва престоница. Постоји велики број топонима по Персији, Еламу и Месопотамији, који наликују имену С(е)рба.²⁷ Чак се и једно аланско племе звало Спали или Спари, док византијски писци поново говоре о имену „**Спори**“ као синониму за име **Срба**. Није случајно ни што је друго име за Еламите Елимеји, а да су Стари Грци једно **илирско** племе на Балкану звали **Елимеји**, али да су тим истим именом звали и Еламите из Азије. Такође, још једно илирско племе звало се **Парти**, што је само стари назив за Персијанце, иначе потомке Елама.²⁸ А да би све ово добило једну импресивнију ноту, рећи ћемо и то да су Еламита били знани под још једним именом - **Хелми**. Познато је да је најстарији назив за Балкан био управо Хелм!²⁹ По једном грчком миту, Хе(л)мус је дао назив Хелмским (Балканским) планинама, и био је митски краљ **Трачана**.³⁰ Коначно, можемо рећи и да се једна

²⁵ Далмација је добила име по **илирском** племену Далмати.

²⁶ Рашани или Расени је још један од назива за Србе.

²⁷ W. P. Thayer, *Pliny the Elder: the Natural History*, Univesity of Chicago, Chicago, 2009 (и други антички писци говоре о Србима и топонима налик том имену, као што су Птоломеј, Тацит, Прокопије, Јорданес...)

²⁸ J. Lempriere, *Classical Dictionary*, Routhledge & Kegan Paul, London, 1788, p. 449

²⁹ Ibid, p. 222

³⁰ Роберт Гревс, *Грчки митови*, Нолит, Београд, 1995, 107. стр.

неуспостављена српска држава, настала у 19. веку, звала Холмија или Хелмија, по српској речи „хелм“ – „брдо“ или „планина“.³¹ У вези са тим, а пре него што наставимо даље, занимљиво је да је несудођени владар Холмије, Никола Васојевић, написао књигу „Историја Холмије“, којом је желео да из идеолошких побуда оправда постојање своје нове државе, наглашавајући да је Холмија настављач српске историје из доба ПРЕ Немањића. Записано је да је Хелмија требало да буде „правни наследник преднемањићке државе, **која је трајала од 495. до 1160. године**“.³² А уз све то, постоје и страни историчари који сматрају да су сви народи некадашње Југославије потомци управо Елама, и да су сходно томе, сродни Иранцима – исто оно што тврди и званична историја када каже да Иранци и Срби, и сви европски народи, спадају у исту групу народа.

Да су Сармати исто што и древни Срби, то јест, једни од српских предака, потврђује и лингвистика. Наиме, Грци нису могли да изговоре име „Срби“, па су као и остали народи често уметали самогласник на првом слогу. Међутим, како су тешко изговарали сугласничку групу *-рб-*, онда не чуди што је слово „б“ прешло у „м“. А овоме у прилог иде и међусобна прелазност слова „б“, „в“ и „м“ у индо-европским

³¹ Др Љубо Дурковић-Јакшић, *Србијанско-црногорска сарадња 1830-1851*, САНУ, Београд, 1957, 54. стр.

³² Слободан Јарчевић, *Историјске скривалице*, ЗИПС, Београд, 1999, 90. стр.

језицима, у које спада и грчки, те је тако добијена реч „Сармати“ (суфикс *-ати* јесте грчки наставак који се употребљава код имена народа, исто као наставак *-ија* код Срба):

Срби → Сарби → Сарми → Сармати

Ако би неком деловало чудно да од „Срби“ настане „Сарм(ат)и“, можемо и навести неке од примера како различити данашњи народи зову Србе:

Мађарски: Шербек (или Раци)

Монголски: Сербуд

Холандски: Сервиер

Норвешки: Сербере

Азербејџански: Серблар

Турски: Сирплар

Румунски: Сарби

Пољски: Сербови

Јапански: Серубиа

Из овог се види велика разлика у именовању Срба код разних народа, тако да настанак имена „Сармати“ од „Срби“ делује понајбоље од наведених. Такође, очигледно је да су сви осим Срба и Индијаца уметали самогласник на првом слогу, а ради лакшег изговора. Име „Срба“ на осталим језицима је углавном слично имену „Срби“.

Ево још једног аргумента. Зна се да име „Сармати“ сеже у далеку прошлост. На ово можемо додати да се овај назив употребљавао све до 11. века нове ере! За те Сармате је записано да су живели око Кавказа, Црног мора, Дона и Дњепра, те да су се касније простирали западно све до Висле и Дунава – а све су то места које и званична историја зове „**прапостојбином Словена**“, тј. Срба.

У већ споменутом делу говори се о истоветности Срба и Сармата. Један је католички бискуп из 10. века записао следеће о томе:

За Сармате се каже (...) да су се у то време звали Сирби.

Или од истог аутора – потпуно јасно и конкретно:

Сарматски народ, то су Сирби (Срби)³³

Сада када смо видели повезаност **Сармата и Срба**, можемо се вратити на везу Срба и Индијаца. Наиме, видели смо сасвим јасно порекло имена Сармата од индијског Сарма (библијски Сем). Видели смо такође и порекло једног дела Срба из Индије. И на крају, видели смо и повезаност, или боље рећи истоветност, имена „Сармати“ и „Срби“. Па ако „Сармати“ потиче од имена Сема, зар то не значи да су Срби добили

³³ П. Ј. Шафарик, *О пореклу Словена*, Словенски институт, Нови Сад, 1998, 58. стр.

своје име управо по **Сему**? И да је име „Срби“ само, такорећи, искварена верзија имена „Сем“?

Додатни доказ може поново пружити лингвистика. Вероватно није случајно ни што име „Сем“ у преводу значи „име“, али се притом мисли на неко познато и угледно име. Може имати значење „карактера, човека, угледа“, итд. Док реч „С(е)рби“ има неколико сличних значења: „човек, јунак, својта...“, с тим да се најчешће мисли на неког угледног, карактерног или моралног. Дакле, скоро исто значење! О таквом значењу имена „Срби“ писали су поменути проучаваоци словенства, а опширније, и целокупна садашња „српска историјска школа“.³⁴

За крај можемо навести и податак да су данашњи житељи Осетије – Осети – пореклом **Алани**, који су били једно од **сарматских** племена, као што смо изнад видели. А блиски њима је и народ **Паштуни** – народ **источноиранског** порекла – чије се највеће племе до данас зове **Сарбани**. Они сматрају да су своје име добили по свом претку који се звао **Сарбан** (**Сарм-ан**, **Срб-ан**). Тај Сарбан је био један од ТРИ сина Рашида, који се сматра „оцем Пуштуна“. Слично као библијски Ноје, или индијски Ману и ирански Ферејдун!³⁵

³⁴ Доброслав Јевђевић, *Од Индије до Србије*, Фамилет, Београд, 2000, 10. стр.

³⁵ Пуштунска легенда је још једна верзија библијског извештаја о Ноју и његова три сина, с тим да су у ову њихову традицију ушла и нека друга предања, на тај начин је изменивши, тако да Пуштуни кажу како

Ово племе Сарбана спомињу још и византијски писци, смештајући их код планине Кавказ, одакле су преци ових Пуштуна дошли у централну Азију, а у којој и данас живе, и то у броју од око 36 милиона људи.³⁶ Данас је општепознато већ да на том подручју Кавказа антички писац Птолемеј помиње **Србе**.

Дакле, Срби су своје име добили по **Сему**, Нојевом сину. Јер је део Срба, који је дошао из Индије, потекао од Елама, сина Сема, сина Ноја. То значи да су Срби и потомци **Тираса**, сина Јафета, и потомци **Елама**, сина Сема – претка и родоначелника тзв. семитских народа, пре свих, Јевреја. Отуд потиче израз „антисемитизам“.

И тако, док су још у Средњем веку западњачки писци, на челу са Ватиканом, Србе називали робовима и покушавали да докажу да њихово име значи „роб“; док су Аустро-Угари све Словене називали „ропском расом“; док су Немци у освит светског рата и Србе и Јевреје сматрали за ропску „нижу расу“ којом треба да се влада, у исто време говорећи како „Србија мора умрети“; док су усташки идеолози све Србе називали „скитском ропском копилади“ и њихово име изводили од речи „свраб“ (мисли се на свраб шуге); и док сами савремени историчари, чак и они домаћи, још увек подржавају ту тезу да име „Срби“ потиче од латинске

од Рашидова три сина потичу њихова три племена, а не три главне групе народа света.

³⁶ Миле Недељковић, *Лексикон народа света*, Српска књижевна задруга, Београд, 2001, 362. стр.

речи за „робове“ и блатњаве „ропске сандале“, дотле само ово једно наше тумачење доказује да име „Срби“ потиче од имена славног **Сема**, родоначелника Срба, Јевреја и свих семитских народа!

Дакле, Срби, потомци **Елама**, сина Сема, и **Тираса** (сина Јафета), пре су називани именом „Сармати“. Док су они сами себе звали С(е)рби. Али, зашто онда нису себе звали по Тирасу, своме родоначелнику, или нешто томе слично? Зашто су преузели име Семита (Србана, Сарма) када су они били у мањини?

Одговор се може наћи у случају Бугара. Јер Бугари су били савез седам словенских (српских) племена који се стопио с новопридошлим монголским народом Бугара. Мада су били у већини и говорили својим јафетским, српским језиком, и мада су асимиловали Бугаре, тих седам племена је пак задржало туђ назив, и то све до данашњег дана, исто као и Срби. Бугари су у почетку, мада у мањини, били тзв. „владајућа класа“ над тамошњим Словенима, тј. Србима. Зато је логично рећи да су у давно доба, тирасенским (јафетидским) Србима владали Семити. На то додајмо и занимљиво пророчанство из Библије, по којем Јафетови потомци треба да буду под заштитом управо Семита:

*Нека Бог да Јафету да се распространи и да живи у шаторима Семовим.*³⁷

³⁷ Прва Мојсијева 9:27

Значи, док се негде задржавао назив „Сармати“ за Србе, на другим је местима опстало име „Срби“, како су они сами себе звали. Име „Сармати“ ће ишчезнути током Средњег века, и биће замењено са „С(е)рби“, и локалним племенским именима, као и касније именом „Словени“.

Порекло имена „Рашани“

У вези са мало пре описаним пореклом имена Срба јесте порекло још једног старог имена за Србе – **Рашани** (Раши, Расени). Познато је да је ово име пратило Србе кроз цео тзв. Средњи век; да је то било једно од древних имена за Србе још из ранијег доба; да су Аустро-Угари, али и Немци Србе звали управо Расима или Рашанима; да Мађари и дан-данас Србе зову Рацима; и да је том имену слично име Србима најсроднијих Руса, а који своју земљу зову Расија. Још је почетком 18. века знани мађарски револуционар Ференц Ракоци писао о Србима:

*Благи Боже, да ли из земље ниче тај силни Рац, или пада из неба као киша*³⁸

Средњовековна Србија у доба владавине династије Немањића називала се **Рашка**. Главни град је био **Рас**. И данас ту постоји град **Рашка**. Али, одакле потиче то

³⁸ В. Рајчевић-Псуњски, *Хрвати у светлу историјске истине*, Београд, 1944, 70. стр.

име „Рашка“ и име „Рашани“ за Србе? Да ли из тог тзв. Средњег века или из ранијег времена?

Да бисмо добили одговор на то питање, погледаћемо топониме који су у Србији и близу ње, а који наликују имену „Рашка“, „Рашани“ (Расени, Раси). У данашњој Србији то су: Расен код Крушевца, река Расина, стари град Рас, област Рашка, река Рашка (сви они су близу старог града Арса, за који неки сматрају да је дао име граду Расу), село Рашовка код Расине, друго насеље Рашка, Раскај и Расково на Косову, итд. У суседној Бугарској су следећи топоними који наликују древном српском имену: место Расен, оближња река Расица (Росица), и село Рашково код престоног града Софије. У Хрватској топоними су: Рашћани, Рашељке, Рашко поље, Расна код Брестовца (постоји већи број места са тим именом у Србији, Хрватској и једно у Румунији), река Аорса, а која се данас зове Раша, на Истри, итд. Затим, у Македонији постоји град Расен, док на северу Грчке постоји исто место Расен (Росна) код границе са Македонијом. Арса се налази и у Боки Которској, итд.

Онда, једно од три руска племена, а како их наводе арапски писци, звало се **Арсани**(ја). Они се сматрају и припадницима племена Сакалиби, што је арапско име за **Србе**. У Русији до данас постоји народ по имену Ерсија, чије име потиче од речи „арсан“ – каже сама званична наука. Поједини сматрају и да град Рјазањ има исту етимологију као ови топоними. У суседној

Естонији постоји село Расина. И наравно, прави руски назив за Русе, Русију јесте Раси и Расија (на енглеском језику се изговара као „Раша“).³⁹

Ипак, ни то није све. У близини Аорсе (Раше) на Истри, у северној се Италији налази место Расина, а близу је и град Арецо, што је слично са Аорси и Арса, али и Арсани, јер се изговарала та реч и као Артанија, и јер су слово „т“ Италијани и њихови преци читали као „ц“. Коначно, управо у том делу Италије у давна времена живео је народ познат по имену „Етрурци“, а који су сами себе звали Расени, Раси или Раши. Са тиме се слаже и званична историја.

Дакле, распрострањеност свих тих топонима који наликују имену за Србе – од севера Италије, преко Балкана, па до истока Бугарске – сведоче о томе где су Срби све живели у најдавнија времена. Да то јесте тачно потврђује нам проста чињеница да су управо на том подручју и живели Илири и Трачани, за које смо већ видели да су преци Срба. То је јасно. Ипак, тиме и даље не добијамо одговор на питање порекла српског имена „Рашани“. Да бисмо коначно добили одговор, осврнућемо се на овде споменуте Етрурце.

Али, о детаљнијем пореклу и идентитету древних Етрураца овде неће бити речи, већ ћемо зато само поменути њихову везу са Србима и њиховим именом.

³⁹ W. M. Watt, P. Cachia, *A History of Islamic Spain*, Edinburgh University Press, Edinburgh, 2001, p. 85

Наиме, има оних који тврде да српско име „Рашани“ (Раси или Расени) и етрурско име „Расени“ (Раси, Раши) немају никаквих веза. Али, овај став оповргава податак о грчком и римском имену за Етрурце, а које гласи „Тирени“ или „Тирсени“. Овим именом Херодот назива **Трачане** (Србе), мада је очигледно да само име „Тирсени“ веома личи на право име за Трачане: „Тирасени“. Слично име за Етрурце било је „Турски“ и „Тусци“ (по том имену је област Тоскана на северу Италије добила име), што је исто као и још једно име за Трачане: „Турси“, како га наводе египатски извори. Ово је чак и званична историја потврдила, називајући Трачане („Турсе“) једним од тзв. „Народа са мора“.⁴⁰

Штавише, и старовековни и савремени историчари мишљења су да су Етрурци и Трачани потпуно исти народ (што није сасвим тачно), док су поједини и тзв. Тројанце поистовећивали са Етрурцима. Видели смо већ, Трачани су исто што и Срби, док ћемо о вези ових тзв. Тројанаца и Трачана говорити у поглављу испод. Дакле, сасвим је очигледно да су барем део Етурураца чинили **Трачани**. И једни су и други су носили име „Расени“. Сада погледајмо порекло тог имена.

Наиме, један од најранијих владара Италије, у добу пре Етурураца и древних Римљана, био је неки **Кран Расен** (лат. *Cranus Rasenus*), како нам показује један

⁴⁰ J. H. Breasted, *Ancient Records of Egypt: Historical Documents from the Earliest Times to the Persian Conquest*, University of Chicago Press, Chicago, 1906

ретко вредан документ Анија од Витерба. И за њега се каже да је био син неког Јануса. Али, ко је био Јанус? Како нам то сведочи исти документ, али и библијски митографи, римски „бог“ Јанус само је италска верзија библијског Ноја – човека који је једини преживео Потоп, а кога су италска племена деификовала – исто као што су учинили и други народи са Нојем и својим родоначелницима, његовим синовима: Семом, Хамом, Јафетом и њихових потомака (Срби Трачани су свог родоначелника Тираса исто деификовали, и звали су га „бог Тракс“). А то значи да је онај Кран Расен био један од Нојевих синова. А који од њих тројице: Сем, Хам или Јафет?⁴¹

Одговор добијамо од истог аутора. Он каже да је једно време након Потопа, читавом Италијом владао сам Ноје, пре тога протеравши Хамове потомке, „који су искварили народ“. Пошто је Ноје туда вратио на снагу монотеизам, наследио га је син Кран, чије име у преводу значи „Крунисани“ или „Краљ“. Кран Расен је називан такође и „добрим Патријархом и Краљем“, слично као и Сем у Библији. Једини Нојев син о коме би само позитивне ствари могле да се кажу јесте управо Сем. Он је тај који је наследио Ноја и владао Италијом, а после кога су опет дошли потомци Хама, и који су вратили на снагу политеизам, и чија нам је

⁴¹ Richard Lynche, *An Historical Treatise of the Travels of Noah into Europe*, Adam Islip, London, 1601, p. 21

даља историја, и преко Рима и преко Етрурије, посве позната.⁴²

Да Ноје и Сем заиста јесу владали Италијом, и да су обновили монотеизам, потврђују нам чак и римски историјски извори:

На брду Капитолу, толико познатом у свим каснијим временима, као главно место обожавања римских богова, у магловита најдавнија времена подигнут је град Сатурнија, или град Сатурна, великог халдејског бога. Али недуго затим дошло је до једне револуције – уништени су резани вавилонски ликови и строго је било забрањено правити било какве идоле.^{43, 44}

Значи, ако је Сем називан у Италији Кран Расен, тј. „краљ Расен“,⁴⁵ и ако је он владао целом Италијом, укључујући Етрурију, зар није логично да су управо по њему и Етрурци и сродни Трачани (Срби) добили име „Расени“ (Рашани, Раси)? То је сасвим логично. Тако су Срби поново добили своје друго име по Сему

⁴² Ibid.

⁴³ Н. Haniszewski et al, *The Origin of the Roman Race (Origo Gentis Romanae – Aurelius Victor)*, Canisius College, Buffalo, 2004, p. 4

⁴⁴ Забрана прављења идола и резаних ликова богова саставни је део Десет Божијих заповести из Библије, којих су се у античко доба придржавали само Јевреји, потомци **Сема**, као једини монотеисти на свету.

⁴⁵ Или „краљ из Расена“, јер је у Месопотамији, у близини града Вавилона, постојао стари град Расен, који се у неким преводима Библије назива Дасем.

– свом родоначелнику и родоначелнику Јевреја и свих семитских народа.^{46, 47}

Ко су Венди?

У вези са малопре описиваним пореклом српског имена и пореклом дела Срба из Индије, јесте још један назив за Србе – **Венди** (Винди, Венети). Да је „Венди“ заиста друго име за Србе опште је позната чињеница. Ионако и званична историја каже да се име „Венди“ односи на део **Словена**, у које спадају и Срби. Ипак, да ти Венди заправо представљају Србеridoшле из **Индије** око 1400. године пре Христа потврдиће нам бар неколико чињеница:

1) Прво, „Венди“ се спомињу у Индији. Бинда или **Винда** је назив места у Индији, североисточно од планинског венца који се зове **Виндија** или **Виндске** планине. Из Индије и Средње Азије, Венди (Срби) су дошли у пределе северно од Каспијског мора и Црног мора, као и у Источну и потом Средњу Европу.

2) Немци до данас тим именом зову Лужичке Србе – једине остатке средњоевропских Срба. А Финци и

⁴⁶ Да ли са овим латинским Кранусом има везе грчки **Кранаус** (и Кранус Расенус и Кранаус само су стране верзије имена Кран)? Нарочито ако знамо да се тај старогрчки Кранаус сматра другим по реду митским краљем Атине и зачетником моногамије, живевши у времену Деукалионовог потопа (старогрчке верзије библијског Потопа), дакле сличном опису Крануса и библијског Сема.

⁴⁷ Више о ставу званичне историјске науке о пореклу Срба и српског имена у Додатку 2 на крају књиге.

Естонци српском народу најближу – Русију – зову **Вендија, Венаја**, и томе слично.

3) Затим, део Немачке је називан „земљом Венда“, док се део данашње Немачке зове исто - *Wendland* - и односи се на округ Лихов-Даненберг;

4) Писци из раног Средњег века бројне словенске владаре Средње Европе називали су управо „вендским краљевима“, а понекад и „**сарматским** краљевима“. На ово можемо додати да име „Сармати“ и „Венди“ опет се односи на исти народ. Видели смо, Сармати су Срби, те су онда и „Венди“ још један назив за њих. Уосталом, на римској Појтингеровој карти је записано *Sarmatae Venadi*. Плиније Старији их је исто називао „сарматским Вендима“. Надаље, германски владари су у своју титулу убацивали титулу „краљева Венда“, и то од 12. до 20. века. Док су римски писци балтичке земље, у којима су живели Венди, и где је била земља Вендија, називали - „Сарматијом Европе“, а Балтичко море – „Сарматским океаном“. Такође, на балтичкој обали је вендски залив. Затим, Карпатске су планине у данашњој Румунији називане Сарматским планинама, али и Вендским. На ово можемо додати да су исте зване *Montes Serrorum*. А Карпатске планине добиле су свој назив по Карпима, који су били **дачко** племе,

како нам каже званична наука (видећемо везу Дачана са Гетима и Трачанима).⁴⁸

5) Венде који су живели по Средњој Европи, али и Балтику старонгелски краљеви су називали именом Серменте и Сурпе;⁴⁹

6) И званична историја Словене, тачније, Полапске Словене (Србе) поистовећује исто са Вендима.

Дакле, сви подаци јасно указују да се име „Венди“ односи на Словене. Једино се не зна тачно порекло тог имена. Постоје две претпоставке: прва је да је ово име потекло од латинске речи која у преводу значи „жеља, страст“ (случајно или не, и име „Тирас“ има потпуно исто значење); друга претпоставка је да је име Венда настало од келтске речи *vindo*, која у преводу значи „бео“. И ово се може уклопити са причом о пореклу вендских Словена из Индије, пошто би се тамо Срби, светлопут и првобитно светлокос народ, разликовао од тамнопутих хамитских Индијаца. Коначно, трећа претпоставка је да је име Венда (**Винда**) једноставно потекло од имена **Индије**.

За Венде постоје и други, слични називи: Венеди, Венети, Винди, Енети... Мада конвенционална наука

⁴⁸ Конвенционална наука је покушала да докаже како су Сармати некада живели на просторима Венда, а да су после Венда дошли Словени (Срби), те да су разни писци грешком поистовећивали те народе. Наравно, ако се узму у обзир свих шест горе наведених аргумената, овај се став не може одржати.

⁴⁹ П. Ј. Шафарик, *О пореклу Словена*, Словенски институт, Нови Сад, 1998, 58. стр.

покушава да докаже да су све ово имена за различите народе, очигледно је да се она односе на исте Венде.

Јер јадрански и италски Венети зову се и Вен(е)ди. Живели су до Илира на истоку и Етрураца на западу. А и сматрају се често **илирским** племеном. Римљани су говорили да спадају у „највеће народе света“, исто као што је Херодот рекао за Трачане (Илире, Србе). По њима је град Венеција (*Venetia*) добио име, док је недалеко Боденско језеро називано *Venetus Lacus*. Чак је и стари назив за престони Беч био *Vindobona*, док га Словенци зову Дунај, по реци Дунав. Што се тиче Словенаца, они себе до дан-данас сматрају потомцима Венета.⁵⁰

Византијски писци су Антима и Словенима, видели смо већ, два назива за исти народ, придодавали и Енете као синонимни назив. Јорданес их поистовећује управо са Вендима. Енети, Венети, Венди, Словени и Анти – све су то називи за претке Срба.

Постојало је и галско (келтско) племе Венети. Они су највероватније асимиловани од стране Гала, с тим да су задржали своје име. О њима је писао Цезар у својим „Галским ратовима“.

Коначно, на подручју данашње Пољске и око реке Висле живели су балтички Венети или Венди. По њима су добили назив многобројни градови и земље и

⁵⁰ Од имена „Венди“ настало је „Виндобона“, а од тога савремени назив за Беч – **Виена**, како га већина народа зове. Назив „Беч“ је исто словенског порекла.

Средње и Источне Европе. За њих је један католички фратар, попут пристрасних старогрчких писаца, затим средњовековних западних писаца ватиканског кова, па и савремених страних политичара, записао следеће:

*А у Венеда, те најстрашније и најогавније људске расе (...)*⁵¹

Зар овај цитат не подсећа на све оне вишевековне острашћене описе Срба као шизматике, јудаисте, дивљаке, варваре, „балканце“, људождере, итд? Зар се то не уклапа у античке описе старих Трачана? Остале средњовековне описе Словена? Па чак и у описе Срба у 19. и 20. веку, кулминирајући у данашње време, када се Срби готово без изузетка приказују као највеће убице и разбојници, и главни антихероји холивудских филмова?

Све су то подручја где су се у најдавніја времена населили Венди, вековима се борећи против Германа и Келта. Ту битку су коначно изгубили тек у Средњем веку, током „Вендског крсташког рата“ (1147. године). Од ових источноевропских и средњоевропских Срба

⁵¹ Н. Zoll-Adamikowa, Wczesnosredniowieczne cmentarzyska cialopalne Slowian na terenie Polski I, Wroclaw-Warszawa-Krakow-Gdansk 1975, 282-283 (Из писма Винфрида Бонифација - католички „Свети Бонифације“ - упућеном Етебалду, краљу британске Мерсије, средином осмог века. У наставку писма за Венде се каже да од свих народа највише поштују брачну заједницу, али остаје чињеница да су их сматрали „најгором расом“, слично као Јевреје.)

пристиглих из Индије, званих Венди, данас су једино остали Лужички Срби.

Дакле, сасвим је јасно да се име „Венди“ односи на огранак древних Срба из Индије, а сасвим је могуће да је то име и настало од имена „Индија“. Чак постоје и стара предања Хрвата, Србима најсроднијих, о свом пореклу из Индије. Та предања су названа „Вејске Поведе“, у којима се о Индији („Индри“) говори на исти начин као и у српском усменом предању.⁵²

Ипак, нису Срби потекли из саме Индије, иако им је она била једна од прапостојбина. Они су након Потопа најпре населили пределе у близини Каспијског језера, Црног мора и Средње Азије. Ту су живели и потомци Тираса и Елама у већини, надомак Индије, Кине, Елама, Сибира, Персије и Источне Европе. Тако су могли да населе и Индију и Европу. Са тиме се слаже чак и званична наука у одређеној мери, јер по једној теорији, управо се сви ови предели сматрају постојбином „Индо-Европљана“. То значи да ту нису живели само преци Срба, већ и сви други европски народи, тј. сви потомци Јафета. Такође, ту је постојала и тзв. култура Андроново, која се датира ни мање-ни више но у време око 2000. године пре Христа, управо недуго након Потопа, што значи да је била једна од првих слепопотопних цивилизација.⁵³ Обухватала је

⁵² S. K. Skakač, *Hrvati do stoljeća VII*, Darko Sagrak, Zagreb, 2000.

⁵³ J. P. Mallory, 'Andronovo Culture', *Encyclopedia of Indo-European Culture*, Fitzroy Dearborn Publishers, London, 1997

пределе на западу који нису далеко од тзв. **Винчанске цивилизације** (више о вези исте са прецима Срба у поглављу „Винчанска цивилизација“); на југу и истоку била је близу Кине и Индије, у коју су отишли преци Срба. Дакле, све се уклапа. Али не само то, већ су у Кини чак и нађени мумифицирани ратници неазијског порекла. По сведочењу археолога, они су били **индо-европски** или пак **ирански** народ, светле боје коже и косе.⁵⁴ Описани су скоро исто као Трачани на Балкану.

Конвенционална историја 19. века је овај народ назвала именом „Тохари(јанци)“, а по племену које је вероватно било јафетидског порекла – као и Срби. А да то није случајно говори чињеница да су римски писци управо тај предео Азије звали *Serica*, а народ тог простора *Seres* (Сери). Неки историчари то име поистовећују са речју за свилу, пошто је кроз њихову земљу ишао кинески „Пут свиле“ (иако се „свила“ на кинеском језику каже „си“, а на латинском *serum*), док га други сматрају синонимом за реч *Sinae*, то јест, Кину. Мада је *Serica* била до Кине и касније са њеним именом вероватно поистовећена, древни запис говори нам другачије:

Први народ овде познат јесу Сери, познати по свили које има у њиховим шумама (...) После народа Атакори налазимо на народе Фруре и Тохаре, а

⁵⁴ E. W. Barber, *The Mummies of Urumchi*, Pan Books, London, 1999

*унутра, на индијске Касире, који се хране људским месом, и изнад којих станују Скити.*⁵⁵

Знамо да су Тохари(јанци) живели у Средњој Азији и да ту и данас живи један народ под тим именом, који се асимиловао у друге старе народе. А као што видимо у римском запису, Сери живе надомак Тохараца, што значи не у Кини, већ исто у Средњој Азији. Поред тога, за Сери даље пише да су живели близу Оекардес реке, што је данашња река Кашгарт. Та река, али и истоимени град, налази се близу реке **Чуј**. Већ смо спомињали реку Чуј у српском усменом предању, те је јасно да су и ту живели преци Срба, а да је Сери синоним за њих.⁵⁶ Име Сери се задржало и до времена након Христа, иако се један део тамошњих Срба још давно иселио одатле, а други део стопио са старим Кинезима и осталима.

Средњовековни спис исто говори о Серима:

*(...) У ту групу народа спадају Сери, који живе на крају света (...)*⁵⁷

Притом, ови Сери се спомињу, опет, у суседству Индијаца и Бактријаца, што значи, у Средњој Азији.

⁵⁵ W. P. Thayer, *Pliny the Elder: Natural History*, University of Chicago, Chicago, 2009

⁵⁶ W. Smith, 'Oechardes', *Dictionary of Greek and Roman Geography*, Walton and Maberly, London, 1854

⁵⁷ S. H. Cross, O. P. Sherbowitz-Wetzor, *The Russian Primary Chronicle, Laurentian Text*, The Mediaeval Academy of America, Cambridge, 1953, p.

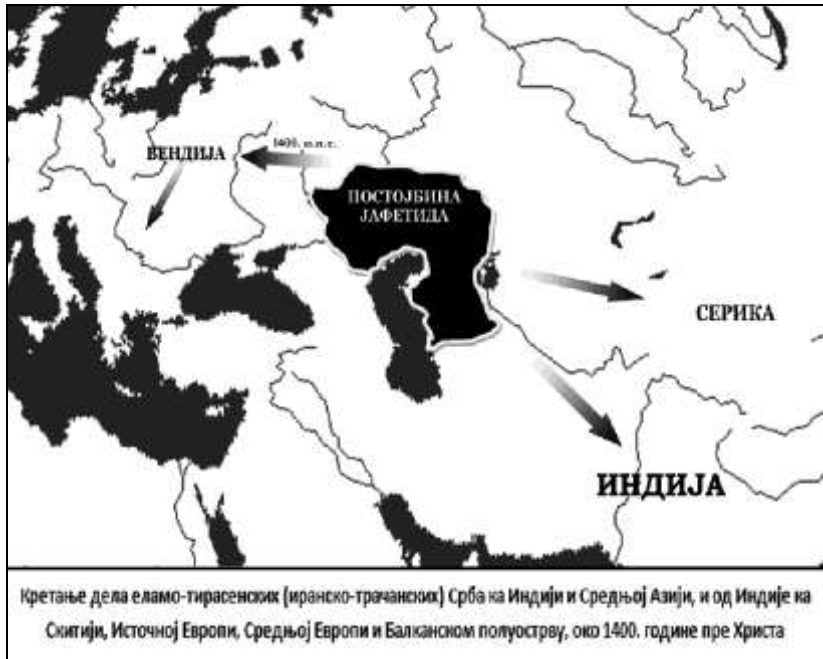
Да се Сери не односи на изворне Кинезе говори и чињеница да су римски писци већ користили реч *Sinae* поред речи *Seres*, и никад као синониме. А да *Seres* не значи „свила“ додатно доказује податак да се главни град Серике звао исто *Sere*. Дакле, зашто би један народ своју земљу, престони град и сам себе називао по свили или свиленбуби? Ништа слично никада није забележено у читавој историји људи. А нарочито ако узмемо у обзир да су се и Карпатске планине, након досељавања старих Срба на Балкан око 1400. године пре Христа, називале на латинском *Montes Serrorum*, како их наводи историчар Амије Марцелин. Сигурно, такво име нису добили по свиленбуби или нешто томе слично.⁵⁸ А да ли са тим има везе и име древног града *Serres* или *Sirae* (данас Сер), и који је описивао још Херодот, и који се налазио у солунској области званој, ни мање-ни више, него Србија?

О контактима древних предака Срба (Сера, Венда) и Кинеза говори и споменуто српско усмено предање, али чак и кинески записи:

*Срби су од почетка пролећа па ево до ове јесени више од тридесет пута нападали и пљачкали. Усуђујем се рећи да када би наше војске из свих области Јуцеја зими (...) једанпут, а сваког пролећа двапут на њих нападале, да бисмо их лако ослабили.*⁵⁹

⁵⁸ Иво Вукчевић, *Словенска Германија*, Пешић и синови, Београд, 2008.

⁵⁹ М. С. Милојевић. *Одломци историје Срба*, Београд, 1872, 59. стр.



Било како било, еламо-тирасенски преци Срба из Средње Азије и Индије одбегли су на запад и стигли у источну Европу.⁶⁰ У Источној и Средњој Европи су остали познати као Венди, Вин(и)ди или Венети, а већ смо показали да је и у Индији постојао народ са тим именом, што додатно потврђује ове речи. Нажалост, већина њих је доживела кобну судбину, а за разлику од балканских илиро-трачких Срба.

⁶⁰ Добросав Јевђевић, *Од Индије до Србије*, Фамилет „Никола Пашић“, Београд, 2000, 10. стр.

Срби и Јевреји

Косово – света српска земља

Видели смо да Срби једним делом потичу од Тираса, Јафетовог сина, сина Ноја, али делом и од Елама, Семовог сина, сина Ноја. Видели смо да су своје име добили управо по Сему. И видели смо на почетку да се међу Србе доселило и јеврејско Гадово племе. Међутим, осим тог присуства Гадовог племена међу еламо-тирасенским Србима, поуздано се зна да је међу њима живело још једно израелско племе – **Јудино**. Јуда је био један од дванаест родоначелника Јевреја, чији је део потомака отишао у земљу српских предака. Али, да би се видела повезаност потомака Јуде и древних Срба, неопходно је да се осврнемо и на један народ чији су порекло и идентитет до данас остали мистерија за историчаре – чувене **Тројанце**.

Славни град Троју основао је Трој, назвавши град по себи. Грчки мит каже да је Трој имао сина Илија, по коме је Троја носила своје друго име - Илион. Трој је био унук Дардана, а Дардан син „бога Зевса“. По Дардану су „Тројанци“ називани и Дарданци, а цела област око Троје – Дарданија, док су оближњи залив Дарданели и град Дардан, исто добили имена по њему. Али, ко су заиста били Трој, Илиј и Дардан? Поново,

писац Јосиф Флавије наводи податак да је овај Дардан заправо само грчка верзија библијског **Дарде** (Даре), који је био син Заре и унук Јуде, од рода Сема. Овако изгледа генеалогичка линија Јуде:

ЈУДА (Јудино племе)	
Фарес	Зара
Есрон	Зимрије
Јемуило	Етан
...	Еман
	Халхол
Исус Христ	Дара

И док се у Светом Писму Зарини потомци помињу по именима на само три места, дотле се ови Фаресови потомци спомињу на више места и у више детаља, а нарочито због тога што су из те лозе потекли цар Давид и сам Исус Христ. Потомци Заре се не спомињу ни да су отишли у Стари Египат заједно са осталим Јеврејима. А ево два места где се спомињу ти Зарини потомци, међу којима и Дара или Дарда:

*Зарини синови били су Зимрије, Етан, Еман, Халхол и Дара.*⁶¹

И на другом месту, кад се говори о цару Соломону:

⁶¹ Прва Дневника 2:6

*Био је мудрији од свих људи, од Етана Езраита, од Емана, Халхола и Дарде, Маолових синова. Био је славан међу свим околним народима.*⁶²

Наводе се иста имена као и у претходном цитату, с тим да сада за Зарине синове пише да су „Маолови синови“. Али како људи са истим именима могу бити и Маолови и Зарини синови истовремено? Библијски проучаваоци сматрају да они јесу били синови неког Маола, а који је био **потомак** Заре. Зато, када се Етан, Еман, Халхол и Дар(д)а наводе као синови Заре, ту се вероватно мисли на **потомке** Заре, где је реч „синови“ синоним за „потомке“. Није редак случај да се користи такав израз у Библији. Из горњег цитата, у којем се цар Соломон упоређује са тим Маоловим синовима и потомцима Заре, јасно се види да су они били веома истакнуте личности и познати у свету. Овај податак ће нам значити мало касније.

Сада, ако је Дар(д)а стварно Дардан Тројански из грчког мита, то би значило да је Дара, из племена Јуде, отишао из Израела у Грчку и Малу Азију. У вези са тим, најпознатији римски историчар – Тацит – каже да је Јудино племе најпре населило Крит, грчко острво на којем је некад била Минојска цивилизација:

Постоји једна чувена планина на Криту која се зове Ида; тамошње племе, Идеји, називано је и Јудеји,

⁶² Прва царевима 4:31

*пошто су варвари то народно име искварили. Други тврде да је у време владавине Изиде у Египту дошло до пренамножавања народа, те да су они на челу са Јеросалимом и **Јудом** отишли у друге земље.⁶³*

По Тациту, планина Ида на Криту добила је назив по Јудејима, тј. **Јуди**. Истоимена планина се налази у Малој Азији – планина Ида, и то, одмах поред града **Троје**. Грчки митови казују како је Дардан дао назив овим планинама по свом сину Иду (Јуди), иако се из овога јасно види да назив планине потиче од имена његовог деде, Јуде. Но, Дардан није био пореклом са Крита, већ са даљег Пелопонеза, тј. Аркадије – каже грчки мит. Аркадија је била центар грчке (?) Микенске цивилизације. А престоница ових „Микењана“ била је чувена Микена на Пелопонезу, која је иначе саграђена на планини **Зари** (800 м). Да ли је она добила име по Зари, оцу Дарде (Дардана)?

Затим, грчка митологија каже да је град Микену основао њихов легендарни херој Персеј. За Персеја се каже да је био син Дане, која је чукунука **Данаја**, тј. Дана из Библије.

О повезаности Дар(д)е и Дарданаца (Тројанаца) са племеном Јуде и Јудејцима са Крита, говоре следећи подаци. Наиме, постоји податак да је Дардан оженио

⁶³ M. Hadas et al, *The Annals & The Histories - Tacitus*, Random House Publishing, New York, 2003

Ариспу, „**критску** принцезу“,⁶⁴ док је посве познато из грчке митологије да је Дардан, када је дошао у Малу Азију, тамо срео неког краља Теукра, по коме су се тамошњи житељи Мале Азије звали Теукрићани. А ти Теукрићани, које иначе спомиње и Херодот, били су пореклом управо са **Крита**, како нам то сведочи Страбон, али и Вергилије у својој *Енеиди*. Штавише, „Теукрићани“ је било синонимно име за Тројанце, док се Теукер сматрао понекад и за „праоца Тројанаца“.

Све ово можда не би било довољно да не знамо за још једног Зариног сина и брата Дарде - Халхола или **Калкола**, а у вези с грчко-тројанском цивилизацијом. И као што се библијски Дарда повезује с грчким Дарданом, тако се и његов брат, библијски Калкол, повезује са грчким **Кекропом** – митским оснивачем Атине. Докази о вези њих двојице су следећи:

Већ споменути Диодор са Сицилије писао је како је део Израелаца избеглих из Египта, након боравка у Израелу и прогона од стране Асираца, стигао до обале Црног мора, тачније, населили су област **Колхиду**. Зато и није чудно што најпознатији грчки историчар, Херодот, наводи податак да су Колхићани „колонисти из Египта“ и да су били једини народ у окружењу који

⁶⁴ G. W. Mooney, *Alexandra - Lycophron*, Arno Press, New York, 1979
(постојали су град Ариспа на грчком острву Лезб и истоимени град у Малој Азији)

се обрезивао⁶⁵ (мада њих Херодот сматра Египћанима, не Израелцима). Од овога не треба јаснији доказ да је део Израелаца населио земљу Колхиду или Колхис.⁶⁶

Али чак и ако Колхида има везе с именом Халхола или Калкола (тј. Кекропа), како повезати некога ко је основао град Атину с том далеком земљом код Црног мора? Наиме, близу Атине постојало је место **Калхис**. Затим, недалеко одатле, на острву Евбеја, такође је постојала област **Калхис**, која је била насељена баш Атињанима и која је дуго времена била под атинском влашћу. Занимљиво је да други назив за овај Калхис гласи **Калхида**, не само на српском, већ и на грчком језику.

Затим, историја говори да су са тог острва Евбеје „Атињани“ отишли на север, те населили чувено грчко полуострво **Халкидики** (Калхидик). Наравно, и оно је свој назив добило по Калхису и „Калхиђанима“. Но, колонисти из Кекропове (Калколове) Атине нису ни ту стали, већ су наставили кретање ка истоку и Црном мору. Близу залива Дарданели, на самом северозападу Мале Азије и црноморској обали, основали су град по

⁶⁵ М. Арсенић, *Херодотова „Историја“*, Матица српска, Нови Сад, 1988, 74. стр

⁶⁶ С. W. Muller, *Fragmenta Historicum Graecorum*, A. F. Didot, Parisiis, 1841, Vol. 2, p. 385

имену **Халкидон**, који до данас постоји, али се крије под новим, мада сличним именом – Кадикој.⁶⁷

На крају, није тешко претпоставити да су недалеко од Халкидона „Атињани“ населили **Колхиду** (Колхис, Халкиду) – на источној обали Црног мора, а која је добила свој назив по њима. Не треба додати и да се земља најближа Колхиди називала **Иберија**, и да је она добила име по **Еверу**, епонимном родоначелнику Јевреја, и да је та земља била место где су Израелци у 8. веку пре Христа отишли из асирског ропства.

На крају, грчка митологија потврђује то израелско порекло Колхиђана и Атињана, а тиме и истоветност оснивача Атине – Кекропа и библијског Калкола, сина Заре и унука Јуде. Јер се у Хомеровом епу „Илијади“ спомиње и свештеник по имену **Калхис**, док је свима познат грчки мит о Аргонаутима и потрази за златним руном, које је било смештено у **Колхиди**. Аргонаути су били из града Арга на Пелопонезу, по којем су и добили име. А Арг се сматра престоницом **Данајаца** и првим грчким градом у који је Данај (**Дан**) стигао из Израела, односно Египта.

Коначни доказ може пружити грчки опис краља Кекропа, који се лако може уклопити у опис једног израелског монотеистичког вође:

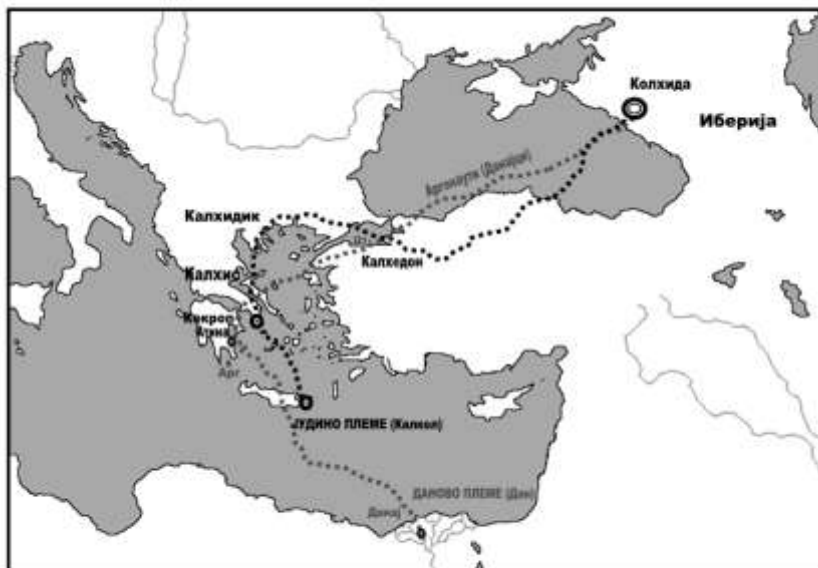
⁶⁷ W. Durant, A. Durant, *The Story of Civilization*, MJF Books, New York, 1993, Vol. 2, pp. 156-157

...Кекроп је уз помоћ богиње Атине основао (...) град назван по њој – Атина. По причи, Кекроп је у Атици засновао институцију (моногамног) брака, укинуо је крвне жртве и научио поданике да од олимпијских богова обожавају највише Зевса и Атину.⁶⁸

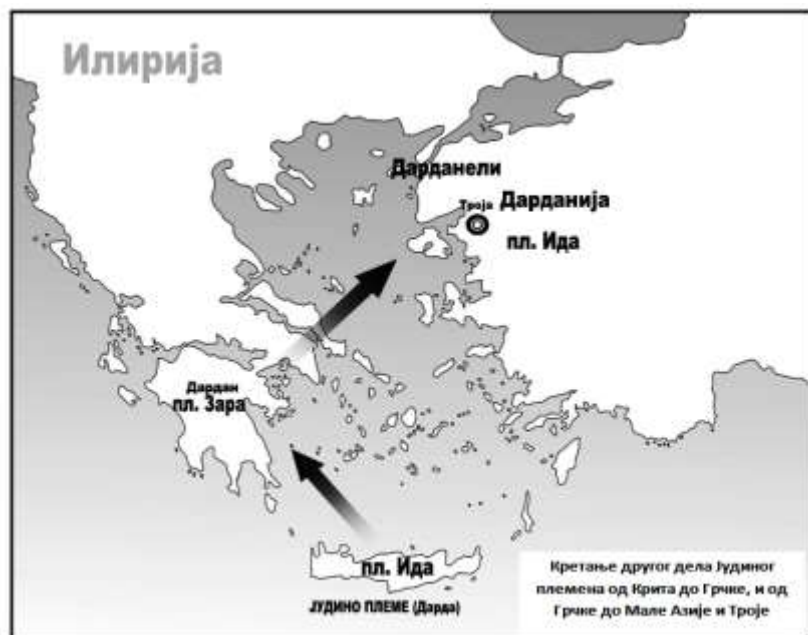
Мада је очито да су Стари Грци, као многобошци, искривили сећање на свог краља Кекропа (тј. Калкола) и убацили приче о „боговима“ и „богињама“, ипак се из цитата назире обриси једног монотеистичког вође. Њему се приписује и изум писма (знамо да Грци нису имали своје писмо, већ су га преузели од других), и учености, затим обичај сахрањивања људи, обожавање једног бога („Зевса“) као главног божанства, и забране до тада промискуитетног начина живота Атињана.

Значи, ако грчког Кекропа можемо поистоветити са библијским Калколом, то би само додатно доказало присуство Јудиног племена у Грчкој и Малој Азији. Јер је Калкол био брат Дарде (Дардана), а за кога смо већ видели да је населио Грчку, и после Малу Азију, основавши чувени град Троју.

⁶⁸ Ibid, pp. 39-40



Кретање дела јеврејског Јудиног и Дановог племена од Египта и Крита до Грчке (Арг и Атина) и Колхиде



Кретање другог дела Јудиног племена од Крита до Грчке, и од Грчке до Мале Азије и Троје

Сада, какве има све то везе са прецима Срба? Какве везе имају Срби са „Тројанцима“ – потомцима Дарде, сина Заре и унука Јуде?

Да бисмо добили одговор, погледаћемо само ко је чинио тројанску војску у одбрани од грчких освајача, а како се наводе у Хомеровом епу „Илијади“:

- Дардани;
- **Трачани;**
- Пеонци – **илирско, трачко** племе;
- Пелазги – још о њима у потпоглављу „Винчанска цивилизација“;

- Фригијци – по тврдњама старогрчких историчара, Фригијци су се у Малу Азију населили са Балкана, где су били познати под именом „Бриги“. На Балкану су живели с **илирским** племенима. Интересантно је да се први фригијски (бригијски) родоначелник и краљ звао Мида, и да се за њега везује један грчки мит који је код Срба запамћен у предању сачуваном под именом „У цара **Тројана** козје уши“.

- „Амазонци“ – митске жене-ратнице које се везују за Ските (о чијој вези са Србима ће бити више речи у потпоглављу испод) и Сармате, чију смо повезаност са Србима већ видели;

- Халиби или Халдеји (Калиби, Калдеји) – Халдеји из Библије за народ из јужне Месопотамије не морају имати везе са њима. Занимљиво је пак да је некада на Балкану живело илирско племе Хелидони, које такође

можда нема везе са овим племеном.⁶⁹ Осим Хелидона, живело је ту и илирско племе **Серди**. У близини се налазио Сард, код Скадра. Могућно да је случајно, али престоница древне Лидије у Малој Азији такође се називала Сард. Осим тога, близу Скадра и Сарда јесте и Шар-планина, што је новија верзија њеног древног имена које гласи: Скорд или Скард-планина, како нам кажу стари грчки и римски извори. Очита је веза ових имена Скадр, Скадар и Сард. И сама конвенционална наука за Скорд-планину везује једно келтско-**трачко** племе - Скордисци. Док је споменуто илирско племе Серди такође живело близу њих. По њима је данашња престоница Бугарске (а тада звана Тракија) – Софија – носила назив Сердика или Сардика, што је слично са Сард. На крају додајмо и то да се зна да је град Скадар у времену од више векова пре Христа био главни град дела **Илира**, тј. древна српска престоница;⁷⁰

- Мизијци – блиски Фригијцима;
- Каријци – блиски Фригијцима и Мизијцима;
- Ликијци – за народ Ликијаца Херодот тврди да су придошлице са Крита или са Балкана, и да спадају у „Народе с мора“. Њихова престоница и један од можда највећих градова Мале Азије називао се **Сирбин**. Грци су касније променили назив у Ксантос. Њихов краљ у

⁶⁹ У данашњој Грчкој на Пелопонезу постоји град Хелидони.

⁷⁰ Још једна занимљивост јесте постојање античких племена Калидона или Халидона, близу племена Суерби, као и Севри, у данашњем Португалу.

доба Тројанског рата био је неки Сарпедон. У грчкој се митологији зна за Сарпедона, као једног **трачког** јунака, али и за Сарпедона као сина критског краља;

- Лидијци – народ из Лидије, који је добио име по библијском Луду – Семовом сину. Међутим, Лидијци нису били Семити, бар не у већини, јер су како тврди званична историјска наука, говорили „индо-европским“ (јафетидским) језиком. То значи да су Семите у броју надјачали неки од потомака Јафета. Такође, друго име за Лидијце било је Меонци, како их и наводи Хомеров еп, што више личи на име илиро-трачког племена.

Затим, тзв. бог-заштитник Троје био је Аполон. За његовог сина сматра се чувени митски лиричар Орфеј. Орфеј је био **трачанско** божанство, и Грци су га често сматрали трачанским краљем.⁷¹ По њему је назван и један „орфички култ“, који је био главни део управо трачанске паганске религије. Надаље, Орфеј, као син тројанског Аполона, сматрао се и за сина **трачанског** краља Еагра. Еагар је био син Ареја - опет трачанског „бога“.⁷² Још по грчкој митологији, Еагар је сматран и за сина Хапора, Трачанина, који се под овим именом у епу „Илијада“ спомиње као ликијски ратник.

Све у свему, војску „Тројанаца“ превасходно чине Илиро-Трачани, тј. преци **Срба**. У епу „Илијада“ се

⁷¹ F. Graf, S. I. Johnston, *Ritual Texts for the Afterlife: Orpheus and Bacchic Gold Tablets*, Routledge, London, 2007, p. 167

⁷² Ареј се сматрао још једним „богом-заштитником“ града Троје.

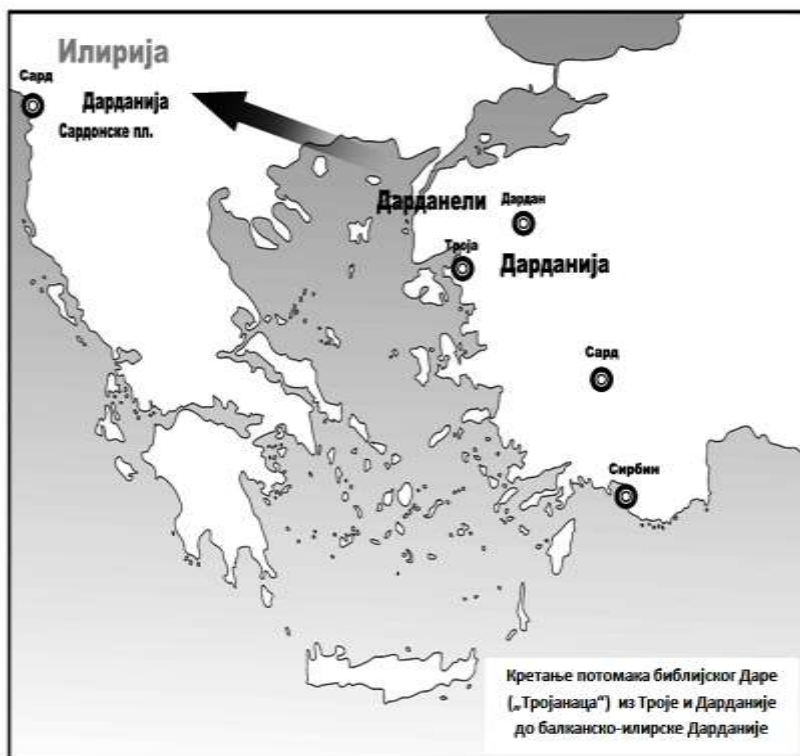
наводи како трачански краљеви журе да пристигну у помоћ Тројанцима, што засигурно да није случајно, нарочито што Илиро-Трачани обитавају на Балкану. Ово једино добија смисао ако знамо да су међу њима били и потомци неког од израелских племена, као што је Гадово племе.

Уосталом, како кажу и сви савремени историчари, **Дардани** су **илирско** племе на Балкану, и њихова се земља звала Дарданија (данашње Косово и Метохија). Да ли ти Дардани имају везе с тројанским Дарданима, тј. потомцима библијског Даре (Дардана)? И да ли су преживели Тројанци, након пада града Троје, отишли међу своје сроднике и помагаче у Тракију и Илирију, те земљу коју су населили назвали по Дардану именом Дарданија? Заправо, повезаност Дарданаца и Илира је била толико позната да је римски историчар Апијан из Александрије сматрао да је Дардан (библијски Дарда) син Илирија (Арилија) – родоначелника Илира.⁷³

Такође, из српске митологије је познат бог **Тројан**. Да ли и он има везе са именом града Троје, или је реч само о случајном подударењу? Да ли има и он везе са митским оснивачем Троје **Тројом**, сином Дардана, а кога су Илири деификовали? А нарочито ако се узме у обзир претходно споменута веза тог краља Тројана са малоазијским (илирским?) краљем Мидом? Од свега је

⁷³ Н. White, *The Roman History of Appian of Alexandria: The Foreign Wars*, Nabu Press, Charleston, 2010

најзанимљивије да се бог Тројан у српској митологији сматра „богом тврђава и рушевина“, а притом знамо како је славна Троја завршила у рушевинама и да је то био скоро свим народима познат догађај. Топоними које подсећају на име Троје и Тројана налазе се широм Србије, Босне и чак Русије.⁷⁴



⁷⁴ Сретен Петровић, *Српска митологија, Систем српске митологије, I књига*, Просвета, Ниш, 1999, 136-141. стр.

Све до сада наведене чињенице о тзв. Тројанцима указују на закључак да су међу Илире и Трачане (тј. Србе) дошли Дардини потомци, од Јудиног племена. Сасвим је могуће да су и онда заједно основали „нову Троју“ – древни Сард на обали Јадранског мора, нама познатијег као Скадар, иначе древна илирска (српска) престоница.

На крају, ако знамо да је од Јуде потекла владарска династија Израела, царска кућа Божјег народа, па чак и сам Исус Христ (само не од сина Јуде – Заре, већ од његовог брата Фареса), онда не чуди што су многи народи касније хтели да докажу сопствено порекло управо од „Тројанаца“. У ове народе спадају: Стари Римљани, Нормани, Франци, Брити, итд. Не постоји ниједан други рационалан и логичан разлог што је већина народа Европе сматрала да су од њих потекли, и што је легенда о славном граду Троји остала толико упамћена и упечатљива и у сећању Старих Грка, али и у сећању других народа.

Можда је из истих ових разлога Косово и Метохија постала „света земља“ за Србе. Јер се Косово некада звало Дарданија, по библијском Дар(д)и, иначе сину Заре, који је био брат Фареса – директног Исусовог претка, и унуку Јуде, по коме су Јевреји, као Божји народ називани Јудејци.

Ко су Македонци?

Након пропасти Троје, преци Срба и Тројанаца, тј. Јевреја из дела Јудиног племена, напуштају свој дом у Малој Азији и расељавају се по свету. И „Тројанци“ и друга јеврејска племена Грчке, као и изгнана племена Израела у каснијем времену, насељавају бројне земље по Европи и Азији, међу њима и српске земље.

О сеобама „Тројанаца“ говоре дословни сви стари писци, а касније и они средњовековни. Пропаст Троје, судбина „Тројанаца“ (Јевреја) и њихове сеобе били су свима познати. У вези с тим је и порекло Македонаца, као и порекло имена „Македонија“.

Историчари не знају порекло македонског имена, и нико никада није понудио поуздану етимологију овога имена (исто као што је и случај код имена свих народа на свету). Једини поузданији одговор дала је пак грчка митологија. Према грчком миту, Македонија је добила име по имену неког Македона, који је био син „Зевса“. Али ко је заиста био тај Македон, ако је постојао?

Наиме, грчки мит каже да је Македон имао сина по имену Емат или Ематон, док се негде наводи супротно – да је Емат био отац Македона и син „бога Зевса“. Да је ово друго тачно, указује нам чињеница да се земља Македонија најпре звала Ематија, а после Македонија, како нам то потврђују сами грчки писци. Не узевши у обзир њихове приче о „Зевсовим синовима“ и осталим паганским причама о боговима и богињама, сад остаје

само још једно питање: Ко је онда био Емат, отац оног Македона?

Грчки мит каже да је Емат био брат Дардана, сина „бога Зевса“. А пошто је Дардан, као што знамо, грчка верзија библијског Дарде, сина Заре, сина Јуде, онда је очито да је Емат био управо његов брат. Но, пошто се најдетаљнији извештај о Дарди, његовој браћи и свом Јудином племену налази у библијском тексту, онда, да ли се и тамо помиње Емат, брат Дарде? Не, тамо се **не** помиње ниједан човек по имену Емат, али се помињу **Еман** и **Етан**.⁷⁵ Па ко је онда грчки Емат (тј. Ематон), брат Дардана, ако не Еман (или Етан), брат Дарде, син Заре и унук Јуде?

Поједини историчари говоре да су Емат и Ематон у грчкој митологији две различите личности: да је један владао у Македонији, а други на Самотраки. Међутим, ову тврдњу оповргава чињеница да и сами савремени историчари кажу да је Македонија пре носила назив „Ематија“ по имену **самотрачког** краља Емат(он)а, а не по **македонском** краљу Емату, сину/оцу Македона. Али, то је потпуно нелогично, осим ако они нису били исте личности. Такође, Самотрака је смештена на путу између Троје (Дардановог града) и Македоније, док су и сама имена Емата и Ематона идентична, али и скоро иста као имена браће Дарде (Дардана): Емата и Етана. Штавише, чак и када бисмо дозволили да су Ематон и

⁷⁵ Прва Дневника 2:6

Емат различите личности, и у том би случају све било исто: Емат је онда грчка верзија Емана, док је Ематон грчка верзија Етана. Историчари их обојицу повезују с Македонијом и њеним старим именом „Ематија“.

Ово значи да је део Тројанаца (Јудиног племена), а након пропасти Троје, отишао на запад код Трачана и Илира (**Срба**), код своје браће и помагача; Еман и/или Етан (грчки Емат и/или Ематон), брат Дарде (грчкога Дардана), населио се у данашњој Македонији, а која је по њему носила назив Ематија. Тако је јеврејско племе Јуде дошло и у Македонију, чије име потиче од имена **Македона**, сина библијског Емана.⁷⁶

Најзанимљивије од свега је што се по другом миту, Македон сматра сином египатског „бога Озириса“, тј. Македон је пореклом из **Египта**, исто као тројански и грчки Јевреји.

Затим, грчки мит даље каже да је Дардан имао још двојицу браће, од којих је један погинуо, након што га је бог Зевс усмртио громом (због његових недела). То не чуди, ако знамо да се и у библијском тексту наводи да је Бог усмртио сина Јуде, Ира, због његових недела – дакле, скоро исто се говори у оба историјска извора. Док се за другог брата грчког Дардана каже да је имао једну ћерку – Андромаху. Тај Дарданов (Дардин) брат се звао Етион. Да ли је то библијски Етан, брат Дарде?

⁷⁶ Ово не значи да је Еман, брат Дарде, дошао у Македонију након пада Троје (зато што се хронологија не поклапа), већ да су његови **потомци** дошли у Македонију, назвавши је по свом претку Еману.

За њега и све његове синове у „Илијади“ пише како су погинули у време Тројанског рата. Сам Етион (Етан?) је владао малозијском **Тебом**, близу Троје (подсетимо се и грчке Тебе коју је основао Гад, и Тебе у Египту, у којем су јеврејска племена живела 400 година). Ћерка Етиона - Андромаха - била је жена највећег тројанског јунака: чувеног Хектора, који се борио с Ахилом. Зна се, Хектор је био потомак самог Дардана (Дарде).⁷⁷

Грчки мит даље каже да је сад удовицу Андромаху за жену узео Ахилев син, Неоптолем, са којом је имао сина Молота. По њему су Молоћани добили своје име. Молоћани су племе које је живело у Епиру, док се и за Неоптолема и за Андромаху каже да су владали овим Епиром. Записано је да су Молоћани и Хаонци највећа епирска племена, а сигурно не случајно. Хаонци, овим Молоћанима сродни, говорили су да потичу управо од „Тројанаца“. Једно од племена које исто спадају у ове Молоћане јесу и Пелагонци.⁷⁸ По њима је стара област Пелагонија добила име, што је до данас име за област у Македонији, северно од Епира. За Пелагонце грчка легенда каже да су добили име по свом родоначелнику Пелагону, сину „бога (реке) Вардар“. Занимљиво је да Страбон и Паусанија говоре да је Пелагон исто што и

⁷⁷ Треба напоменути да се понекад „син“ у митологијама односи на „потомка“ у стварности, или понекад, уопште „рођака“.

⁷⁸ J. Boardmann, N. G. L. Hammond, *The Cambridge Ancient History, vol. 3. Part 3, The Expansion of the Greek World*, Cambridge University Press, Cambridge, 1982, p. 284

Пелазг, за кога знамо да је грчка верзија Пелега, иначе оца Евера, епонимног родоначелника **Јевреја**. Јевреји су на Балкану називани управо „Пелазги“.⁷⁹ Док се као син овог Пелагона наводи тројански јунак Астеропај. Он је био из **Пеоније** на Балкану, која се налази одмах на северу од данашње Македоније. Био је вођа одреда војника из Пеоније, који су помагали Тројанцима.

Штавише, античка Македонија, пре звана Ематија, у ранијем добу називана је управо **Пеонија**. Пеонци су били илиро-трачко (**српско**) племе. Ово је логично, јер су Илиро-Трачани староседеоци Балкана, а „Тројанци“ су дошли након пада Троје. А Пеонија није обухватала само данашњу Македонију, већ и области ка истоку до мора, и на северу до Дарданије (тј. данашњег Косова и Метохије), која је и добила назив по Дардану (Дарди) и Тројанцима (Јеврејима), који су називани и Дардани по њему. А званична историја каже да су ови Дардани били **илирско** племе. На крају додајмо и то да Пеонце историчар Херодот зове „теукритским колонистима“. Знамо, име „Теукрићани“ је друго име **Тројанаца**. То не значи да су Пеонци исто што и Тројанци (Јевреји), већ значи да су Тројанци дошли код Пеонаца, и значи да је постојала веза између њих, што и јесте тачно.

Хомер у „Илијади“ још каже да је престоница ових Пеонаца био град Амидон, на реци Вардар. А Страбон

⁷⁹ Више речи о Пелегу и народу Пелазги у потпоглављу „Винчанска цивилизација“.

додаје да се Амидон звао и **Абидон**. Можда случајно, близу Троје и северно одмах до града Дардана, налазио се град Абидон, тј. **Абидос**, а како су га то Грци звали, на Трачком Херсонесу. Поново, Хомер каже да је исти био трачки град. И коначно, у Египту је постојао град **Абидос**, што не мора ништа значити, осим ако се узме у обзир веза Јевреја из Египта с тројанским Јеврејима.

И као што је Пеонија обухватала све те земље, тако је и Ематија, добивши име по Еману, обухватала и део Тесалије и предео источно од Македоније. Александра Македонског римски писци наводе управо као „краља Ематије“.

С тим у вези може бити **још једно** име: Мигдонија. Јер оба назива имају исти сугласнички корен: М-К-Д-Н и М-Г-Д-Н. Али шта је Мигдонија?

„Мигдонија“ је древни назив за једну област близу данашње Македоније и око града Солуна. Сам назив је потекао од имена народа који је ту живео: Мигдонаца. По ставу званичне историје, Мигдонци су били трачко или бригијско племе, блиско Пеонцима. А то значи да су били само још једно од старосрпских племена. Али, питање је како су добили то име?

Поново, по једном грчком миту, Мигдонци су своје име добили по неком **Мигдону**. За овог Мигдона кажу да је био син бога Ареса, и да је имао сина Одоманта. Знамо, „бог Арес“ је **трачко** божанство, али чак и бог-заштитник **Троје**. Док је по том Одоманту име добило

пеонско (илиро-трачко) племе Одоманти. Дакле, ти су Мигдонци само једно од многих племена старих Срба.

Занимљиво је видети ко још од личности из грчких митова носи име „Мигдон“. По једном је грчком миту Мигдон био фригијски краљ. Херодот каже да су се ти Фригијци пре звали Бриги(јци), и да су дошли у Малу Азију, тј. Фригију, са Балкана. А како и сама званична историја потврђује, Бриги су били **илирско** племе, док су своје име добили по српској речи за „брег, брдо“. А ово значи да назив „Бриги“ (Бригијаца, Брежана) није етноним, већ географска ознака за илирско (тј. српско) племе.

И према другом грчком миту, Мигдон је био краљ племена Бебрићи – опет **трачког** племена. Као Бриги, и они су прешли са Балкана у Малу Азију, и населили су област Битинију, која се налази изнад Фригије. Брат овог Мигдона био је Амика – истакнути учесник рата код Троје, наравно, на страни „Тројанаца“.

Било да се овај краљ Мигдон може поистоветити са краљем Македоном, по ком је Македонија добила име, или не, оба случаја нам указују на везу Македонаца са **српским** племенима, под именом Илиро-Трачана, али и делом јеврејског племена Јуде, под именом Дардана, Емат(он)а и Тројанаца.

На крају остаје најбољи део. Ако смо већ доказали да је Македон био син Емана из Јудиног племена, онда остаје само да видимо како гласи изворно, очигледно хебрејско име Македона. Јер је име „Македон“ грчка

верзија, исто као што је Емат(он) грчка верзија Емана, хебрејског имена.

Наиме, корен М-К-Д-Н за име Македона Јевреји би писали вероватно М-Г-Д-Н, пошто су слова „к“ и „г“ звучни парњаци. Из тог корена изведено је име старог града који се налази ни мање-ни више него у Израелу. Његово име је **Магадан** и налази се у Галилеји, иначе, домовини Исуса Христа, говоре новозаветни текстови. У Галилеји се налази и место Назарет по којем је Исус називан и у старим римским писаним изворима „Исус Назарећанин“. Да ли то значи да је име Магадан често код Јевреја, па и за имена људи? Да ли је онда и грчки Македон заправо хебрејски Магадон или Магадан? А нарочито ако се узме у обзир чињеница да Исус Христ потиче управо из Јудиног племена, из којег су потекли и Еман (грчки Ематон) и његов син Македон. Да ли је постојао човек по имену Магадан, кога су Грци звали Македон, а по коме је и Македонија добила своје име? Да хебрејски Магадан има директне везе с Македоном и Македонијом потврђује нам библијски текст:

И када је Исус оданде кренуо, прешао је у Галилеју и попео се на планину... Након овога, Исус уђе у барку, те дође у земљу Македонију.⁸⁰

⁸⁰ Матеј 15:29-30,39

Дакле, **Македонија** је област у Галилеји у Израелу. Ту се налазио град **Магадан** или Македон, али и град Магдала или Мигдал, чији је назив исте етимологије.

То значи да се син Емана, из племена Јуде, сигурно звао **Магадон** (Магдал), кога су Грци звали Македон, и по коме је Македонија добила свој назив.

Само име „Магадон“ или „Мигдал“ значи „тврђава, кула, замак“, али може значити и „велики, моћан“, као „велико место“, „моћна тврђава“, итд. Интересантно је да постоји презиме Магадон и у данашње време, и то у значењу „столар“ (Исус је био столар). Можда је још интересантнији податак да постоји и место Магадан у Русији, мада не морати имати везе с њим јер се налази чак на Далеком истоку у области Магадан.

Значи, Македонија је некад називана Пеонија, каже историчар Полибије. А како су Пеонци **илиро-трачко** племе, то значи да су староседеоци Македоније **Срби**, исто као што ту и до дан-данас живе Срби под именом „Македонци“. Након тога, „Пеонија“ остаје само назив за једну област, док се цела Македонија зове **Ематија**, по Еману (Емату), брату Дарде Тројанског. И коначно, син или потомак Емана, **Магадон**, даје име античкој и савременој Македонији. Од времена након пада Троје, ту су живели преци Срба, део јеврејског племена Јуде, и друга племена различитог порекла, попут Грка.

Порекло имена „Словени“

Најпознатији краљ древне Македоније, Александар Трећи Велики, из дорске Аргејске династије, прозван Непобедиви, владар светског царства, грчко-илирског порекла, највише познат као Александар Македонски, обратио се једном старосрпским племенима повељом, а након победе над истима (званична историја каже да се он у повељи обраћао покореним Келтима). Како то сведочи Орбини, у тој повељи краљ хвали јунаштво старих српских племена, називајући их „најхрабријим народом на свету“, као и „славним народом“. Орбини закључује да је овај назив „славни“ касније произвео и име „Славани“ или „Словени“ за српска племена. А да ли је ово тумачење порекла имена Словена тачно или не, видећемо када прегледамо остала тумачења истог.

Постоје две теорије о пореклу назива „Словени“. И прва од њих каже да назив „Словени“ у преводу значи „они који **словe**, говоре“. За аргумент се наводи назив Германа, које су Словени (Срби) назвали „Немци“ или у преводу – „неми људи“, „они који **не** словe, говоре“.

При оваквом резонувању **није** узето у обзир једно питање: Зашто би неки народ себе називао „народом који уме да говори“? Штавише, какве би то везе имало са народом који су они звали „странцима“, пошто име „Немци“ у слободном и тачнијем преводу значи „они који говоре нама непознатим језиком“. На исти начин су и Стари Грци звали друге народе, на првом месту,

Персијанце: „варвари“. Тај назив су им дали пошто су мислили да Персијанци говоре стално „бар-бар“, и јер нису могли да разумеју њихов језик. С овиме се слаже и званична историја. Али иако су их тако назвали, то НЕМА везе са називом „Грци“, исто као што ни назив „Немци“ нема никакве везе са именом „Словени“.

Дакле, прва, свуда и нашироко прихваћена теорија о пореклу имена Словена, и није сасвим поуздана. Док друга теорија каже следеће. Име „Словени“ је настало од латинске речи за „робове“, исто као што су псеудо-историчари тврдили да назив „Срби“ значи „робови“. Но, као што знамо да име Срба потиче од имена Сема, и као што је доказано да латинска реч за роба – *servus*, *servi*, нема везе са именом „Срби“, тако исто важи и за име „Словени“. Крајње је ненаучно тврдити да то име, које велики број народа изговара као „Слав(ан)и“ има везе са неком латинском речи за „роба“ или енглеском речи *slave*. То би било једнако научно као када бисмо рекли да су Грци добили своје име пошто би се често **загрц**нули док су пили вино или док су обилато јели у времену прослављања њиховог „божанског“ празника баханалија.

Значи, ако те две теорије нису тачне, једино остаје да име „Словени“, „Славани“ потиче од речи „славни“ или „слава“, с тим да се ово „слава“ може односити на славу као врсту празника, али и на славу, дику, понос, величанственост. Рецимо, Енглези би у првом случају

име „Словени“ превели као *worshippers* – у слободном преводу – „они који славе Бога/богове“.

Ако не бисмо рачунали Орбинијеву верзију повеље краља Александра Македонског, коју конвенционална историја, наравно, сматра фалсификатом, онда је спис Прокопија тај који први спомиње име „Словени“, и то, у шестом веку. Ипак, то ни у ком случају не говори о пореклу тог имена, без обзира што га средњовековни грчки и западњачки писци, укључујући и Прокопија, поистовећују с латинском речи за „робове“. Они нису ни могли да знају откуд то име „Слав(а)ни“ и шта оно значи. А то да ли су од њега после начинили синоним за реч „робови“, јер су (коначно) освојили неке земље Словена (Срба), и/или је то био њихов посве познат и вишевекован израз мржње према Србима (Семитима), то уопште нема везе са пореклом именом „Словени“ и „Срби“. Уосталом, да ли то значи да Грци и Римљани (Латини) нису имали реч за „робове“, па су само Србе чекали да измисле ту реч?

Ко су Скити?

Када бисте савременим историчарима рекли да назив посве чувеног, али мистериозног народа Скита има везе са српским глаголом „скитати“, они би вас истог трена прогласили митоманским, десничарским псеудоисторичарем. Ми ћемо у наставку видети да та веза ипак постоји, иако Скити нису били Срби. У

наставку ћемо видети због чега су ти Скити значајни за порекло и најранију историју Срба.

Но, да бисмо видели повезаност тих Скита и Срба, морамо прво нешто рећи о израелским племенима. Јер **Израелци** представљају ту везу између њих.

Наиме, јеврејски народ настао је од тачно **дванаест племена**. Дванаест племена су била потомци дванаест родоначелника, иначе, синова Јакова (а чије друго име гласи Израел). Он је син Исака, сина Аврама. Аврам је био потомак Сема.

Ово су имена родоначелника од којих је постало дванаест јеврејских племена: Рувим, Симеон, Левије, **Јуда**, Исахар, Завулон, **Гад**, Асир, **Дан**, Нефталим, Јосиф и Венијамин.

Након смрти израелскога краља Давида и његовог сина, краља Соломона, у 10. веку пре Христа долази до деобе њихове државе на два дела: северни део – Израел, и јужни део – Јудеју.

У Израелу је живело десет племена, а у Јудеји два племена. Северни Израел је добио име по Јакову (Израелу), с тим да се понекад и читав јеврејски народ називао Израелом, тј. Израелцима. Док је јужно краљевство Јудеја добило име по Јуди - једном од синова Јакова. Дакле, Јудеју су чинила два племена – Јудино и Венијаминово, док је преосталих десет племена живело у северном краљевству – Израелу.

Године 721. пре Христа, асирски цар Шалманасар осваја Израел, и десет израелских племена одводи у

ропство. Он их је раселио по целој Асирији. То је било тзв. „Асирско ропство“ Јевреја, из којег се никада нису вратили. Ово су чувених тзв. десет изгубљених племена Израела, чији се траг ни до данас не зна.

Јужно краљевство Јуд(еј)а, са своја два племена опстало је мало дуже, до 586. године пре Христа, када ју је освојио вавилонски цар Навуходоносор. И то је било „Вавилонско ропство“ Јевреја, из којег су се касније вратили у домовину, а за разлику од оних десет племена Израела.

Нас ће сад занимати само тих десет племена, а која ћемо довести у везу са древним Србима. Историју Јудеје овде нећемо више спомињати. Питање гласи: Да ли је могућно открити где су отишла израелска племена и који народ данас чине? Какве то везе могу имати са Србима?

Дакле, десет израелских племена је 721. године пре Христа одведено у Асирију (Месопотамију) и Медију. Локације где су тачно одведени у почетку, наведене су у библијском тексту.

Историчар Јосиф Флавије је записао да су се десет изгубљених племена Израела и у његово време (први век нове ере) налазила на подручју „иза Еуфрата“, што значи, у Месопотамији (Ираку), Медији (Ирану) и по севернијим пределима, можда око Црног мора.

Ученици Исуса, познати као апостоли, проповедају веру Јеврејима и нејеврејима у првом веку нове ере, како то сведочи Нови завет, али и небиблијски извори.

Занимљиво је да они који су били одређени за верску службу Јеврејима, проповедају веру у Малој Азији и Понту – баш онде где су десет племена могла да буду.

Управо у тој области Црног мора, Понта и Скитије нађени су докази пребивања десет племена Израела. Наиме, пронађени су споменици на којим стоје записи Јевреја о изгону, местима живљења, итд. Споменици се датирају у први век. Црноморска Скитија се наводи као „место одморишта“ јеврејских племена. Али и не само то, већ се за њих каже да су на исток досезали до „земље Синим“ (Кине), тако да се стиче утисак да су ишли и на запад ка Европи и на исток ка Азији. Њихова је главна одредница пак била оно што су Грци називали Скитија или Сарматија.⁸¹

Дакле, постојбина десет племена (у даљем тексту: Израелци) јесте **Скитија**, односно, Сарматија. Одатле су Израелци ишли и на исток, све до Кине и Јапана, док је други део отишао на запад, ка Европи. Овде почиње њихова веза са Скитима и са прецима Срба.

Ови тзв. скитски Израелци нису и „Скити“ у које спадају и сви они народи који су живели у пределу од Црног мора до Кине, а које су Грци звали „Скитима“, већ су само део њих, без обзира што су их, пре свега, грчки писци називали истим именом. Такође, скитски Израелци нису описани као остала „скитска“ племена.

⁸¹ А. Е. Harkavy, *Academia Scietiarium Imperialis Memoiries*, Vol. 24, No. 1, St. Petersburg, 1863, p. 9

Да су Скити заправо исто што протерани Израелци, сведочи нам „отац историје“ Херодот. Погледајмо да ли се његови описи Скита уклапају у описе Израелаца:

- наводе се као „**најмлађи народ на свету**“. Да ли је то случајно, ако знамо да су Израелци тек у 8. веку пре Христа дошли у Скитију, у којој су по први пут описани као засебан народ?

- за земљу Скита се каже да је пре неког „доласка Херакла“ била **ненасељена**. Исто пише и за Израелце; исто пише да је тих десет јеврејских племена побегло у „земљу која пре није била насељена“. Записано је о њима овако:

*Они су се међу собом договорили да ће напустити то мноштво народа, и да ће отићи у још даљу земљу, која пре није била насељена.*⁸²

Херодот је на другом месту слично записао о томе:

*(...) и после тога напусте своју земљу, а кад су Скити дошли и заузели је, нису у њој нашли ни живе душе.*⁸³

- крајње је интересно да се за Ските (Израелце) каже како **не подносе туђинске обичаје**, и да осећају одвратност према њима. То је највећа одлика Јевреја. Херодот је записао да када је неки скитски философ

⁸² Друга књига Јездрин 13:41 (ова књига није део библијског канона)

⁸³ М. Арсенић, *Херодотова „Историја“*, Матица српска, Нови Сад, 1988, 132. стр.

зван Анархазис покушао да уведе и упражњава грчке обичаје и религију, да су га тада сви они остали Скити ухватили, те осудили на смртну казну. Исту казну је доживео и скитски краљ, када је виђен да се облачи попут Грка и да учествује у њиховим фестивалима баханалија. Скити су били познати по мржњи према Грцима, њиховим обичајима и њиховим боговима;

- један од најпознатијих скитских краљева звао се **Саулиус**,⁸⁴ што је исто као и име првог израелског краља Саула. Може се споменути и име једне скитске краљице – **Тамарис**,⁸⁵ чије име опет личи на познато јеврејско име Тамар;

- познато је да се за Ските каже како су сви били номади и сточари. Међутим, за део Скита се каже да су се претежно бавили земљорадњом. Тај део могуће је да се односи на Јевреје. Но, пошто знамо да су сви Скити често лутали, нарочито ови номади, онда не чуди што је овако у Библији записано за Израелце:

*Одбаћиће их Бог, јер га нису слушали, и постаће бегунци међу народима.*⁸⁶

- у вези са тим је и податак да само име „Скити“ у преводу значи „номади“ или „луталица, избеглица“, што је сасвим јасна асоцијација на израелска племена.

⁸⁴ Наставк -иус потиче из грчког језика, тако да се то име може читати као „Саул“.

⁸⁵ Исто као претходно.

⁸⁶ Осија 9:17

Херодот и каже да су Скити углавном номади, док је у савременој историјској науци назив „Скити“ постало синоним за „степско-номадске народе“, како их то они зову. Није случајно ни то што Херодот издваја неке „краљевске Ските“, док се и у самој Библији спомиње назив који наликује имену Скита: **Сукот**. Ова реч у преводу значи „колиба“, тј. привремено боравиште, карактеристично баш за номаде. А знамо, Херодотови Скити су сами себе звали Сколоти, док су синонимни назив за њих били и: Скоти, Скуди и **Скути**. У вези са овим, један аутор каже како име Скита „није етноним, већ има значење 'номада', као једна општа ознака за сва **лутајућа и номадска племена**“.^{87, 88}

- не једу свињу и не приносе је на жртву – одлика можда једино јеврејског народа. Мада су Израелци већ потпали у паганство, многе су специфичне законе свог народа задржали у сећању;

- Херодот каже, а конвенционална наука се с њим слаже, да су ови „Скити“ једанпут кренули на југ и освојили Малу Азију, Медију и земље до Египта. Када их је египатски цар замолио да се врате и подарио им дарове, „Скити“ су се вратили у своју земљу. И овако Херодот даље каже за Ските:

⁸⁷ Philip Smith, *The Ancient History of the East*, Adamant Media Corporation, Chestnut Hill, MA, 2001, p. 472

⁸⁸ Да ли онда са именом „Скити“ има везе и српска реч „**скитати**, лутати“?

А када су после тога, приликом повлачења, били у Сирији у Аскалону,⁸⁹ већина Скита је прошла кроз град не начинивши никакву штету...

Дакле, Скити, тј. Израелци пролазе кроз Израел, не начинивши никакву штету! Па зар и није логично да неће нападати сопствену земљу, а из које су изгнани? Још је записано:

(...) само их је незнатан број заостао и опљачкао храм небеске богиње Афродите.⁹⁰

Дакле, скитски Израелци, тј. оних десет племена, не нападају ништа јеврејско, већ су само разрушили храм **старогрчке** „богиње“. На ово додајмо да се један јеврејски град, Беит-Шеам, пре звао **Скитополис**, то јест, „Град Скита“, очито добивши назив по њима.

То је што се тиче Херодота. А ево како један писац, заснивајући свој спис на књизи римског историчара Помпеја Трога, описује Ските (Израелце):

Приповедајући о делима Скита, који су били бројан и моћан народ, морамо почети од њиховог порекла (...)⁹¹

⁸⁹ Херодот и Израел, домовину Јевреја, и Сирију назива истим именом – „Сирија“. Град Аскалон и дан-данас постоји, и налази се у држави Израел.

⁹⁰ М. Арсенић, *Херодотова „Историја“*, Матица српска, Нови Сад, 1988, 29. стр.

⁹¹ Rev. J. S. Watson, *Epitome of the 'Philippic History' of Pompeius Trogus - Marcus Junianus Justinus*, Herny G. Bohn, London, 1853

Велика бројност **Израелаца** је позната на основу података Јосифа Флавија, али и из библиског текста (на пример: Прва Мојсијева 48:4-5). И даље:

*Крађу сматрају најгорим злочином (...) Злато и сребро им је мрско колико су други народи за њима похлепни.*⁹²

У наставку пише да „Живе на меду и млеку“. А да ли је случајно што се у библијском тексту баш Израел описује као „земља меда и млека“? Да ли је случајно што су Јеврејима у то време управо **мед и млеко** били асоцијација на Обећану земљу?

Додатни доказ пружа спомињано израелско Даново племе. Довољно је само погледати бројне хидрониме, попут: река **Дон**, **Доњец** (и град Доњецк), **Дњепар** (**Данаприс** или **Данапер**), затим **Дњестар** (**Данастрис** или **Данастер**), **Дунав** (**Данубиус** или **Донау**), итд. Све су то имена најпознатијих река у Скитији, а која су прилично близу једне другој, и која су дакле још у она древна времена добила назив по библијском Дану. И у Библији се на више места наглашавају називи места која су добила свој назив управо по Дану. А све ово само говори да је Даново племе, заједно са другим Израелцима, становало у Скитији.

На све ово може се придодати још следећи доказ. Наиме, римски писац Плиније, у своме делу „*Historia*

⁹² Ibid. (ово се и уклапа у јеврејски Мојсијев закон, односно, Божије заповести)

Naturalis“, за ове Ските дословно каже да „**потичу од робова**“. Да ли је пак случајно што Израелци и заиста потичу од робова, условно речено? Јер Израелци су Јевреји који су били робови асирског цара, и из чије су земље после отишли и населили Скитију. И не само то, већ су били и потомци Јевреја који су у времену Мојсија изашли из Египта, где су исто били робови. А не случајно, Јевреје су неретко (злонамерно) називали „ропском расом“.⁹³

Истоветност „Скита“ и Израелаца је дакле сасвим очигледна. Повезати сада Србе са њима представља лак посао. Да Срби имају везе са описаним „Скитима“ (Израелцима) говоре следећи подаци:

Чињеница је да су Јевреји изгнани почетком осмог века пре Христа. Такође, чињеница је и да се Сармати јављују по први пут у грчким записима управо у 8/7. веку пре Христа. Они су живели на истом месту где и скитски Израелци; а и званична наука их повезује са Скитима. Видели смо, име „Сармати“ је само једно од имена за **Србе**.⁹⁴ Наравно, то не значи да су Скити

⁹³ Прецизније, и СЛОВЕНИ и Јевреји су називани тим погрдним именом.

⁹⁴ У 8. веку пре Христа грчки писци први пут спомињу „Сармате“ као име за народ, иако је то име много старијег датума, као што смо раније већ видели. Сами Скити су називани и именима Саки, Сакасени, Сколоти, Скоти, Скути и Скуди. Случајно или не, Персијанци су Тракију, након њеног освајања, звали „**Скудра**“, а слично име су имали и за трачке Гете. У Македонији и дан-данас постоји област по имену Скудра или Скидра.

(Израелци) буквално исто што и Сармати (Срби), већ само значи да су били измешани међу собом, како и сам Херодот сведочи у „Историји“.

Веза Скита и Сармата, тј. Израелаца и Срба, види се и у описаним особинама „Скита“. Раније смо рекли да су „Скити“ познати по томе што не подносе туђе обичаје. И рекли смо да су Јевреји исто били познати као неко ко не прима туђе обичаје, што се и до данас задржало. Поново, и Срби су били и остали знани као народ који не прихвата баш олако туђе обичаје, у исто време одбацујући сопствену традицију. Та особина се исто одржала до данас у Срба, толико да поједини из злих намера Србе зову „ксенофобичним народом“.

Не само то, мржња Скита према Старим Грцима и њиховим обичајима и божанствима, огледа се и у мржњи Срба (Трачана) према истима. Зна се како су грчки писци и „Ските“ и Трачане увек описивали као дивљаке и разбојнике, и имали су само најгоре речи за њих. А ни ратови Трачана (тј. Срба) са Старим Грцима нису нимало били ретки. Дакле, то је једна од читих заједничких одлика Израелаца и предака Срба.

Можемо поменути и потпуну идентичност **српског** писма глагољице, са тзв. скитско-сарматским рунским писмом. Српско писмо глагољица потиче из 9. века и

настала је на основу тог, неколико векова старијег скитско-сарматског. Ради се о истим словима!⁹⁵

За крај остаје најбољи део. Као што је речено, за Ските (Израелце) се каже да „потичу од робова“ или да су и сами били робови. То јесте тачно, пошто су Израелци били робови Асираца⁹⁶ и потомци јеврејских робова из Египта. То је објашњено. Сад само остаје да видимо какве они везе имају са Србима. Велики број грчких, византијских, али и других писаца из Средњег века, али и касније, покушавао је да име „Словени“ и „Срби“ изведе из многих страних речи са искључивим значењем „роб“. До данашњег дана људи се труде да из злих намера Србе прозову „робовима“, смејући се и ругајући се како им и само име у преводу значи „роб“ (лат. *servus*). Ипак, ми знамо да је име **Срб** само друга верзија од имена **Сем**. Поставља се питање: Да ли је случајно што је овај Сем („Срб“) родоначелник управо Израелаца (Јевреја) коју су исто названи робовима као и Срби? Да ли је случајно што су „ропске расе“ Јевреја и Срба два народа која су највише од свих народа страдала у целој историји човечанства, и што су од давнина и генетски и духовно били повезани? Наравно да није. Тако је она конвенционална наука, уз сав свој

⁹⁵ I. Ivanov, M. Minkova, *Ortografichna analogija mezdru glagolicheskite bukvi i sarmatskite runi, po materialii ot mogilata Roshavata Dragana, mestnosta Chatalka, Starozagorsko, Izvestija na muzeite ot Jugoiztochna Bulgaria*, Burgas, 2006, p. 48-59

⁹⁶ Због тога их римски историчар Тацит злонамерно назива „асирском хордом“.

труд да Јевреје и Србе понизи називајући их робљем, заправо саму себе оповргнула, и несвесно додатно доказала да они имају заједничко порекло.⁹⁷

Да ти Скити имају везе са прецима Срба говоре нам и подаци о најближим суседима Скита, који се понекад називају и скитским племенима. Погледаћемо по реду таква племена која спомиње грчки историчар Херодот:

Масагети – за њих је записано да су били „**велики** храбар народ“, источно од Кавказа, „**скитско** племе“, каже Херодот. Над њима је владала поменута краљица Тамар(ис) или Томар(ис). Познато је да је владавина жена и учешће жена у рату и главна одлика Сармата (Срба), док се и у Библији спомиње владарка Девора. Поред тога, већина описа Словена (Срба) се слаже да су њихове жене имале мало другачију улогу него код других народа. Исто важи и за Илире, код којих је најпознатији владар била нека краљица Теута. Такође, „Масагети“, по конвенционалном тумачењу, значи у преводу „Велики Гети“ (видећемо касније везу Гета са Србима).

Тисагети – „**многобројан** народ“, који живи још источније, и који је родан са овима. Опет, њихово име има везе са именом „Гети“.

⁹⁷ Повезаност Сармата (Срба) и Скита (Израелаца) види се и у Херодотовом опису како су Сармати постали управо од ових Скита.

Агатирси – плавокос народ трачког или скитско-трачког порекла. И њихово име исто подсећа на име Тирасена, односно, Трачана. Живели су западно од Скита (Израелаца), и обухватили земље Словена, као и земље које римски писци зову Европском Сарматијом.

Неури – најближи суседи Скитима. Живели су на месту „**постојбине Словена**“. Одређен број историчара конвенционалне струје поистовећује Неуре с прецима Срба. Док је Херодот за њих издвојио једну посебну карактеристику: Скити говоре да се Неури „претварају у вукове“, а да после пар дана опет поприме људски облик. Ова прича личи на легенде о тзв. вукодлацима, а које су биле најбројније управо код Срба. Херодот још наводи да су држали делом и „скитске обичаје“.

Будини – староседелачки „велики и многобројан“ народ. Описивани су као **риђокос** народ са плавим очима. Исто као Неури, сматрају се и прецима Срба. Живели су код Агатирса, Неура, Тисагета и Сармата. И Будине и Неуре описују и каснији антички писци.

Иседонци – суседи Скита, који живе источно код Бактријаца. Слични су Скитима, али се не зна тачно каквог су порекла. Неки сматрају да су живели по Централној Азији, тј. у источној Скитији. Извори из Кине су оставили значајан податак о народу Ву-Сун. За Ву-Суне је записано да потичу управо из Средње Азије, а да су пре насељавали земље Скита на западу. Помињу се као номади чију су земљу чинили **Саки** –

друго име за „Ските“. Њих и званична наука понекад поистовећује управо с Иседонцима. Занимљив је опис Ву-Суна:

Међу бројним Ронг („варварским“) народима на Западу, изглед Ву-Суна је најчуднији; и ови садашњи варвари, који имају зелене очи и риђу косу и који личе на макакије, припадају истом народу као и Ву-Суни.⁹⁸

Трачани – „најбројнији народ после Индуса“ – каже Херодот. Блиски су суседи Скита (Израелаца).

Траузи – истакнуто **трачко** племе јужно од Дунава који је био западна граница Скитије.

Гети - „најхрабрије и најправедније **трачко** племе“ које се клањало само једном богу, и које је веровало у бесмртност – говори Херодот. Познати илирски писац Јероним („Свети Јероним“), преводилац Светог Писма на латински, народ Гета је описивао као **плавокос** и **рићокос** народ. А осим тога, Гети су називани именом „Дачани“. Такође, постоји и веза њиховог имена са библијским Тирасом, у народу званом Тирагети, који су такође живели близу Скитије, и где је постојао град Тирас и река Тирас (данас Дњестар). А сад можемо ту убацити и оне Агатирсе, Масагете и Тисагете, те веза Скита, Трачана и Срба (Сармата) постаје више него очита, нарочито ако узмемо у обзир да је византијски

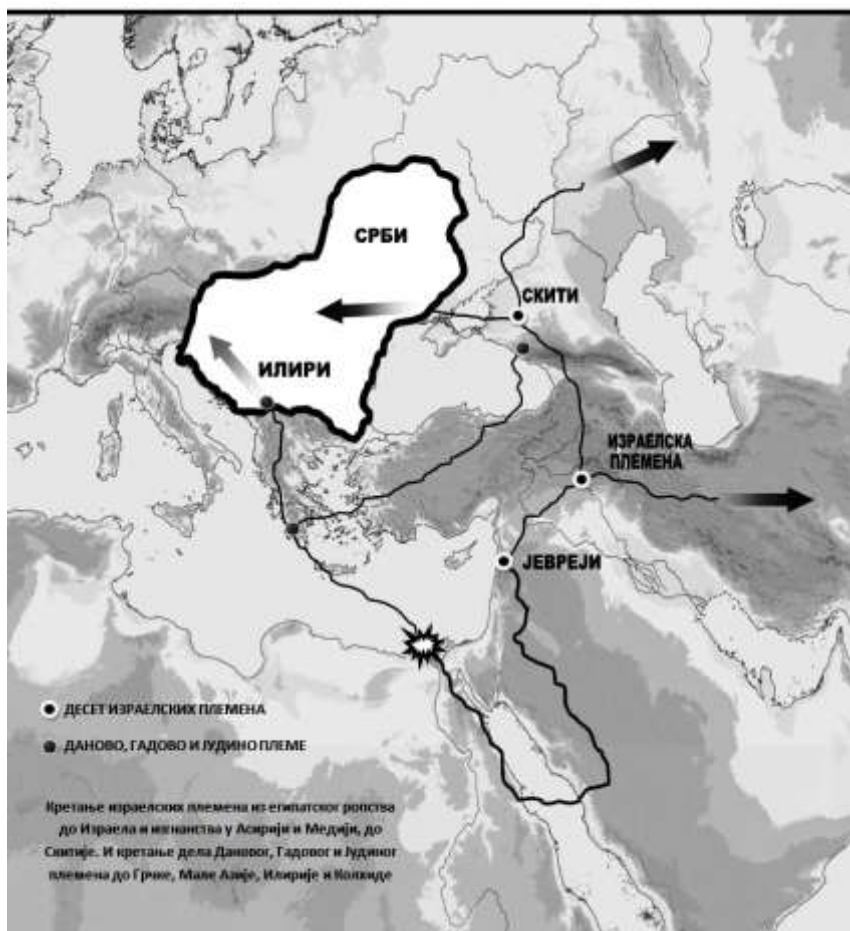
⁹⁸ Н. Н. Dubs, *The History of the Former Han Dynasty*, Waverlz, Baltimore, 1955

писац Прокопије и сам поистовећивао Сармате управо са Гетима.

Дакле, сви суседи Скита су трачанска, скитска или трачко-скитска племена. Знамо да су Трачани исто што и древни преци **Срба**. За Трачане је записано како су били један од најбројнијих народа света, док се у Библији исто каже и за Израелце („Ските“), а зна се да су Словени и у садашње време **најбројнији** народ на европском континенту.

Најближи суседи тих тзв. скитских Израелаца били су Словени, тј. Срби. И сам предео Скитије обухвата оно што и званична историја назива „прапостојбином Словена“. Ако пратимо сам пут кретања Израелаца, лако ћемо увидети да су они **морали** да прођу кроз српске земље, ако већ у Скитији нису били измешани са њима. И гдегод да су кренули ка Европи, морали су да уђу и међу српска племена. Било би занимљиво да се подсетимо сад најчешћих описа Срба, као народа који поштује све странце, и чак кажњавајући своје сународнике који не укажу част. Гостољубивост је од давнина била одлика Срба, и уопште, Словена. Поред тога, сама генетска повезаност Израелаца (Јевреја) и старих Срба, преко библијског Сема, сигурно да је бар некаквог утицаја имала. Срби, мада већином индо-европског (јафетидског) порекла, сигурно да су знали за своје претке Семите и свога родоначелника Елама (од Сема), тако да није било тешко прихватити нову

придошлицу истих тих Семита, у историји заведених као „Скити“.



И док савремена историјска наука НИКАДА није успела да открије идентитет Скита и Сармата, једино је ово другачије тумачење историје могло да то учини.

Историчари који подржавају такво тумачење открили су да су Скити исто што и десет. изгубљених племена Израела, а да је „Сармати“ само други назив за Србе. Повезаност „скитских“ Израелаца и српских предака (Трачана) видели смо у овом поглављу, док ћемо се у следећем упознати са даљом везом предака Срба и јеврејских племена.

Гадова земља: Црна Гора

Сем Македоније, старосрпске „моћне тврђаве“ (јер име „Македонија“ или „Магадан“ има такво значење), одмах ту је и Његошева славна и скоро никад освојена српска Црна Гора, коју такође можемо довести у везу са израелским племенима – исто као и сав српски род.

Наиме, према спомињаном грчком миту, Гад и син му Арилије, по ком су Илири добили име, населили су најпре просторе данашње Црне Горе. Наравно, и у њој су тада живела илиро-трачка (**српска**) племена – исто као што ту и дан-данас живе Срби. Интересантно је да грчка легенда каже да је Кадмо, тј. Гад, дошао у Црну Гору на воловским запрегама у град **Будву** (*Butua* на латинском), и убрзо постао краљ тамошњег илирског племена Енхелеја. Апијан из Александрије даље каже да су ти Енхелеји добили име по неком Енхелеју, кога наводи као сина Илирија и унука Кадма, то јест, сина Арилија и унука Гада. Каже се да је Кадмо сахрањен у данашњој Црној Гори, у Боки Которској. Савремени

историчари управо то Енхелејско краљевство сматрају најстаријим познатим илирским краљевством.

Исто тако, и црногорски град Улцињ нам говори о вези Израелаца и илирских предака Срба. Ево зашто. Како потврђује и сама конвенционална историја, град Улцињ се некад звао *Olcinium*, тј. тако су његов назив изговарали Стари Римљани (Олцин, Олцињ, Улцињ). Но, какво је онда порекло тог римског назива? Чувени римски писац Плиније, као и Аполоније - писац књиге „Аргонаутика“ (о **данајским** Аргонаутима), јасно нам кажу да назив *Olcinium* потиче од још старијег назива за тај град: *Colcinium* или *Colchinium* („Колхин“), а да тај назив потиче од „досељеника из **Колхиде**“. Земља Колхида, као што је већ објашњено, потиче од имена Калкола или Халхола (грчког Кекропа), брата Дарде, сина Заре и унука Јуде. Ово значи да су предео града Улциња, добивши назив по њима, населили Израелци (Колхиђани), било да се ради о Дановом племену (тзв. Данајцима, „Аргонаутима“), Јудином племену, и/или свим осталим скитским израелским племенима која су побегла из асирског ропства (Плиније, *lib.* III 26.3).

Ипак, ови Колхиђани, тј. Израелци, нису населили само део Црне Горе, већ и друге делове Јадрана, попут полуострва Истре и западне обале данашње Хрватске. Доказ за ту тврдњу јесте и податак спомињаног писца Помпеја Трога, који на потпуно јасан начин говори о становницима Истре:

*Истри потичу од Колхиђана (...)*⁹⁹

Ови Истри или Хистри, како их зову историчари, и по којима је полуострво Истра добила име, илирско су или венетско племе (са чиме се слаже и сама званична историја), што ће рећи, српско. Ти Истри су дошли са источног дела Балкана, из Подунавља, добивши своје име „Истри“ по реци Истер, како се некад звао Дунав. Ово потврђује сам Помпеј Трог, али и други антички писци, попут Скимна са Хиоса који их назива трачким народом, као и средњовековни писци, попут Исидора из Севилје. Такође, томе додатно у прилог иде то што на целом Балкану, укључујући и Поморавље и Истру, живе управо Илиро-Трачани, као што нам је познато. А да Израелци јесу обитавали и на овим просторима, додатно доказују раније навођени подаци о вези међу Србима и Јеврејима. Коначно, на обали Црног мора и код ушћа Дунава, у данашњој Румунији, постојао је и град Истриос или Хистриос.

Уобичајено се сматра да је град Истер или Истриос био грчка колонија, тј. да су га основали **Милећани** – становници чувеног малоазијског града Милета. Ипак, ако погледамо историју оснивања тог града, видећемо да ствар није баш толико једноставна. Наиме, за град Милет се каже да је један од најстаријих градова Мале Азије, и да су га основали „колонисти са **Крита**“. Већ

⁹⁹ Rev. J. S. Watson, *Epitome of the 'Philippic History' of Pompeius Trogus - Marcus Junianus Justinus*, Herny G. Bohn, London, 1853

смо видели да је Крит, између осталих, био седиште и израелског Јудиног племена. Страбон каже да су град Милет основали Крићани, назвавши га по истоименом граду са Крита. Предводник ових досељених Крићана био је неки Сарпедон. По грчкој митологији, његов се син звао управо Милет, по коме је град и добио назив. Занимљиво је да се ћерка овог Милета зове **Библида**, каже грчки мит. По њој је назив добио град Библос у Карији (област Мале Азије),¹⁰⁰ али и чувенији Библос који се налази у Феникији (**Израелу**), данас у Либану. Њу су Грци сматрали нимфом или „богињом извора“, а вероватно зато што та реч на **феничанском** и значи управо „извор“. А да ли споменути Сарпедон, чији је син дао назив малоазијском граду Милету, има везе са градом **Сард**, који су Јевреји звали Сапарад, Сефарад и томе слично, а чију смо везу са Трачанима (Србима) показали, и чија је веза са Јеврејима позната и у добу писања Старог завета,¹⁰¹ и у Средњем веку, када је по том имену назван део Јевреја из Шпаније – Сефарди?

Суседни народ Хетита Милет је називао Милеванд. Хетитски цареви су оставили исто један запис, у којем се наводи да је Милеванд део државе Ахијава. Како то потврђује и већина савремених историка, ово хетитско „Ахијава“ је исто што и грчко „Ахаја“, и односи се на народ Ахајце. А као што ћемо испод видети, Ахајци

¹⁰⁰ Не случајно, становници малоазијске Карије – Каријци – у Тројанском рату били су на страни „Тројанаца“ (Јевреја).

¹⁰¹ Књига пророка Авдије 1:20

су такође израелско племе, ако не и Даново племе (Данајци). Често их зову и „Микењани“, по престоној Микени, а чију смо везу са Израелцима већ видели у ранијем поглављу. Хронологија се такође поклапа, јер хетитски записи потичу из 14. века пре Христа, док су „Ахајци“ до тог доба и заиста држали земље по Грчкој и Малој Азији. Да ништа од овога није случајно опет нам доказује податак да се Милет сматрао колонијом Јонаца – **Атињана**, или су исти били досељеници у тај првобитно критски град. Везу „Атињана“ са Калколом (Кекропом), сином Заре, сина Јуде, такође смо раније видели. И не само то, већ би се о повезаности Милета, Милећана и израелских племена могло исписати још много страница, ипак то нема много везе са пореклом српског народа.

Но, ако су ови Израелци населили област Истре и околину, онда бисмо можда могли открити и порекло самог назива „Истер“.

Наиме, за назив „Истер“ (Истрос, Истар) се не зна поуздано порекло. Ипак, пошто је то најстарије име за реку Дунав, онда је могућно да потиче од назива за једну „богињу“ са таквим именом: Истар или **Иштар**. То име само је другачија варијанта изворног имена, а које гласи Астарота (прев. „гнусоба“).¹⁰² Сигурно није случајно то што ову Астароту историчари сматрају за

¹⁰² О тачном идентитету богиње Астароте више у потпоглављу „Јеврејска Тора и српско предање“, као и „Перун или Србинда“.

семитско божанство, мада је касније постала врховно божанство Хананаца и Филистејаца. И сигурно да није случајно што се у библијском тексту наводи да су баш Јевреји (чији се део настанио на Балкану, као што се и види), а кад су отпадали од своје монотеистичке вере, током одређених временских периода обожавали баш ову богињу Астароту. У овом случају, Израелци који су населили Грчку и цео Балкан били су под утицајем Старих Грка, Филистеја и других незнабожаца. Овако је записано за Јевреје:

*Израелови синови (...) служили су ликовима Вала, ликовима Астароте (...) и филистејским боговима.*¹⁰³

А да сви ти народи с далеког Блиског истока имају везе с Подунављем и с Балканом, као и да ови називи „Истер“ и „Иштар“, тј. Астарота, нису само случајна поклапања имена, више ће нам рећи касније поглавље о Винчанској цивилизацији. А не треба занемарити ни податак да је божанство Астарота, као женски пандан врховног бога политеистичких религија, била позната не само на Блиском истоку, већ скоро по целој Европи и Азији. Довољно је споменути да су племена Брита у далекој Великој Британији обожавала једну „богињу“ **Остороту**. Чак и званична наука Егејску и Балканску целокупну цивилизацију тзв. Металног доба, а како то они воле да кажу, неретко повезују са тзв. Анатоолском

¹⁰³ Књига о судијама 10:6

цивилизацијом и управо Блиским истоком; штавише, та је веза, оличена у заједничком пореклу народа, али и њиховим миграцијама из тих предела, одвећ позната свим историчарима.

Враћајући се на то мало касније, можемо поменути још једно илирско (српско) племе – Ардеје. Ардеји су живели у данашњој Црној Гори, али и у близини реке Неретве у Босни, источно од Истре и суседних Либура – исто илирског племена, познати као најбољи древни морепловци и гусари Јадранског мора. Страбон каже да су Ардеји једно од највећих и најмоћнијих племена Илира, док грчка митологија њиховог родоначелника назива Ардеј, по коме су и добили своје име. Каже се да је тај Ардеј био син Илирија (Арилија), сина Кадма (Гада). А ако се у обзир узме и присуство израелских племена на овим просторима, да ли то онда значи да је Ардеј исто што и библијски **Ародије**, не син, али брат Арилија, сина Гада?

Ко су Ахајци?

У вези са мало пре описиваним тзв. „Тројанцима“ – потомцима библијског Дар(д)е, Јудиног сина, јесте и народ **Ахајца**. Они немају директне везе са пореклом Срба, али су битни за касније поглавље и о Србима и њиховом пореклу. Ко су дакле били ти Ахајци?

Званична историја не зна скоро ништа о Ахајцима и њиховом пореклу. Једини одговор историчара о

идентитету „Ахајаца“ је да су они наводно били једно од грчких племена, што није тачно, исто као што ни она стандардна подела Грка на Јонце, Еолце, Дорце и те Ахајце није довољно тачна.

Ко су били Ахајци? Ахајцима Хомер у „Илијади“ назива **Грке**, и они се боре против Тројанаца (Јевреја из Јудиног племена). То би значило да Ахајци стварно јесу Грци, а са чиме се слажу и други антички извори. Међутим, у „Илијади“ се и име „Данајци“ односи на Грке, иако смо из претходног поглавља видели да су „Данајци“ заправо јеврејско Даново племе. Доселивши се међу Грке, Грци су од тада по великом израелском вођи Дану названи Данајци. И мада је посве познато да се Даново племе иселило из Грчке,¹⁰⁴ део Грка је и даље носио назив „Данајци“, упркос томе што међу њима више није било Јевреја. Ово значи да се и име „Ахајци“ **не мора** односити на Старе Грке, иако су понекад називани тим именом. Али ко су онда били ти Ахајци?

Наиме, као што је познато, те „Ахајце“ савремени историчари неретко зову и „Микењани“, по њиховом престоном граду Микени. Грчки мит каже, рекли смо већ, да је град Микену основао легендарни Персеј – потомак Данаја (**Дана**) и син једног краља из града по имену Арг. Арг је место у које је из Египта дошао

¹⁰⁴ Панче Хаџи-Андонов, *Изгубљена племена Израела*, Пешић и синови, Београд, 2006, 73. стр.

управо Дан, када је први пут крочио на грчко копно. Видели смо, из града Арга су у походе кренули и „Аргонаути“, који се називају и „Данајцима“. Деда помениутог Персеја, каже грчко предање, био је неки аргејски краљ Абант, чији је отац био брат Египт(ус)а. Овај Египт, поново, био је рођени брат Данаја (Дана).

Из претходно реченог долазимо до сасвим јасног закључка да су ови „Ахајци“ заправо били само још једно **израелско** племе, ако не и потомци Дана, исто као „грчки“ Данајци, с тим да су носили име по некој другој личности.¹⁰⁵ Доказ који то потврђује је податак из египатских извора, где се Ахајци описују као народ који се **обрезује**.¹⁰⁶

И не само то, већ се Ахајци убрајају и у „Народе са мора“, међу којима су **Трачани** и могуће „**Тројанци**“ - тврди и званична историјска наука. На ово додајмо да се за Серде (Сарде, Шардане) и Данане (тј. Даново племе) исто каже да су припадали овим „Народима са мора“, и да су се **обрезивали**. Везу Трачана, Тројанаца и Данајаца смо видели у прошлом поглављу. Коначно, и једно се **илирско** племе називало **Серди** или Сарди, као што смо раније рекли, а са киме смо довели у везу и град Сард на Јадрану, илирску престоницу Скадар, лидијски град Сард и оближњу Троју. Да ли на самом

¹⁰⁵ Постоје тумачења имена „Ахајци“ по којима је оно хебрејског порекла, иако за то нема довољно доказа.

¹⁰⁶ D. L. Page, *History and the Homeric Iliad*, University of California Press, Los Angeles, 1959, p. 22

крају треба додати да и званична историја каже да су Шардани (Серди, Сарди) били ти по којима је једно језеро близу Египта, а који су нападали ови „Народи с мора“, названо ни мање-ни више него „**Сербонис**“. О њему је писао и грчки историчар Херодот.

Ко су Хабири?

Како бисмо разумели следеће поглавље, морамо да се накратко осврнемо и на народ по имену **Хабири** (Хапири или Апири). Али, ко су били ти Хабири, чије порекло и идентитет званична историја још увек није утврдила, иако су ти Хабири били познати по Блиском истоку у најдавнија времена тзв. Старог века?

Име „Хабири“ само је још једно име за **Јевреје**. Да они заиста јесу исто што и Јевреји, потврђују следеће чињенице:

- Име „Хабири“ је потпуно исте етимологије као и име „Јевреји“, јер су иста потекла од имена **Евера** или Ебера, прауника Сема и епонимног родоначелника Јевреја;¹⁰⁷

- Хабири су називани и „скитничким, луталачким народом“, исто као **Скити** (израелска племена). Други народи су их често називали и „робовима“, исто као и Јевреје;¹⁰⁸

¹⁰⁷ Прва Мојсијева 10:21-26

¹⁰⁸ G. A. Thomson, *Habiru: The Rise of Earliest Israel*, iUniverse Publishing, Bloomington, 2011, pp. 33, 39

- мада су их сви околни народи углавном сматрали скитницама, разбојницима и робовима, и томе слично, ипак су за њих говорили да су „божански народ“, исто као што се говорило и за Пелазге (а о којима ће испод бити више речи) које песник Пиндар зове „божански Пелазги“, онда, исто као „божански Данајци“ (Даново племе), и исто као и сами Јевреји, који се у Библији називају „Божијим народом“;

- древне глинене таблице из Амарне описују ратове Хабира у Ханаану, што личи и временски се поклапа са походом Јевреја на Ханаан, у време Исуса Навина. На њима се Хабири називају и именом „Сагази“, што можда значи „разбојници“, и што се савршено уклапа у мишљење ондашњих хананских народа о Јеврејима;

- записано је како се Хабири клањају једном Богу, чије је име било непознато околним многобожачким народима. А зна се да Јевреји нису изговарали Божије име, јер су га сматрали светим, и зна се да су они били једини монотеисти античких времена.¹⁰⁹

Значи, ови Хабири су исто што Јевреји. Однос ова два имена је сличан односу имена Сармата и Срба. Тај податак је битан за следеће потпоглавље и о Србима и пореклу Срба и Јевреја.

¹⁰⁹ N. Naaman, *Habiru and Hebrews: The Transfer of Social Term to the Literary Sphere*, *Journal of Near Eastern Studies*, Vol. 45, No. 4, University of Chicago Press, Chicago, October 1986, pp. 271-288

Винчанска цивилизација

Сви су чули за Винчу. Страни и домаћи археолози слажу се да је то **најстарија европска цивилизација**. У вези са њом спомињу се и култура Лепенског вира и Старчевачка култура. Сматра се да је ту Старчевачку наследила Винчанска култура. Ми ћемо у наставку све ове три тзв. културе звати једним именом: Винчанска цивилизација.

Сматра се да су ове „културе“ старе по неколико хиљада година, да потичу из времена од пре шест до осам хиљада година. То је став званичне науке.

С друге стране, по оном другом тумачењу историје света и порекла народа, те културе највише могу бити старе 4200-4500 година, јер се пре око 4500 година догодио већ помињани Велики Потоп, који је потпуно уништио сву до тада постојећу цивилизацију, од које није остало ништа, осим Нојеве породице.

Дакле, „Винчанска цивилизација“ је постојала око **2200-2000. године** пре Христа, што је сврстава у једну од неколико најстаријих послепотопних европских цивилизација, што се уклапа са ставом званичне науке која је таквом и сматра.¹¹⁰

А какве то везе има са пореклом Срба? У наставку ћемо видети да ово не само да има везе са пореклом Срба, већ поново потврђује повезаност Срба и Јевреја,

¹¹⁰ Др Бранко Гавела, *Праисторијска археологија*, Научна књига, Београд, 1982.

и њиховог семитског порекла. Притом је добро имати на уму да званична историја никада није дала одговор на питање, ко је био носилац те Винчанске културе, тј. који народ је ту живео.

Најстарији староседеоци севернијег дела Балкана, укључујући данашњу Србију, рекли смо већ, били су Илири и Трачани. Са овиме се слаже чак и званична историја. Сада, ако они јесу најстарији народ на том подручју Балкана, а Винчанска је цивилизација исто најстарија, онда да ли су Илири и Трачани носиоци те Винчанске цивилизације? Логично би било да јесу. А пошто су Илиро-Трачани заправо преци Срба, као што смо раније већ видели, то би значило да је Винчанска цивилизација српског порекла и да су на том простору живели далеки преци Срба.

Савремени историчари би овде дали примедбу да се Илири први пут са тим именом спомињу на Балкану тек око 1200. године пре Христа, што је чак хиљаду година после настанка Винче. Међутим, име „Илири“ се заиста тада по први пут помиње, али не зато што су на Балкан пристигли „однекуд“ тек 1200. године пре Христа, већ зато што су тада по први пут то име добили. Видели смо већ, Илири су своје име добили по Арилију, сину Гада, сину Јакова и потомку Сема, а који је живео у то време. И грчка митологија такође је потврдила овај податак, јер је по једном грчком миту, Кадмо (грчки Гад) дошао у Илирију баш око ове 1200. године пре Христа.

Званична наука о пореклу Трачана зна још мање. Мада се ни о њима, нити о Илирима не зна много због одсуства писаних историјских извора, ми ћемо сада ипак за тренутак прихватити њихове ставове о касном доласку и ових Трачана и Илира, као и о наводном непостојању везе Винчанске цивилизације са њима. Погледајмо куда ће нас одвести ставови оне званичне историје по овом питању.

Наиме, званична историја каже да су се Илири и Трачани доселили на тло Балкана око 1200. године пре Христа, а да су дошли из **севернијих** предела. Па који су то „севернији предели“? Шта се налазило северно од ондашње Илирије и Тракије? Шта се то и могло налазити него управо Винчанска цивилизација? Тако, и званична историја само потврђује малопређашњи став: да су носиоци тзв. Винчанске цивилизације били Илиро-Трачани (преци Срба). Евентуални талас Илира и Трачана („индо-европских народа“, како их то зову савремени историчари) из доба од око 1400-1200. пре Христа могао се састојати једино од Срба који су долазили из Индије, преко Источне Европе. О њима и њиховом доласку из Индије говорили смо у ранијем поглављу.

Дакле, српска Винчанска цивилизација постојала је када и друге древне цивилизације, попут египатске, сумерске, индијске, кинеске, грчке, итд. Не постоји разлог веровати да она није била на равној нози са њима, иако званична наука тврди да су „Винчанци“

били примитивни, и да је њихова цивилизација (иначе, као што кажу - најстарија у Европи) била на „нижем ступњу развоја“ од ових других. Да та расистичка подела народа на оне који су напреднији и на „вишем ступњу развоја“, и на оне који су „примитивнији“ и назадни, није истинита, и да Винчанска цивилизација јесте била слична другим цивилизацијама Античког доба, говоре нам следећи подаци:

1) Винчанска култура је највише позната по кућама које су изграђене на основу прецизних математичких прорачуна, који су такви да их је наука открила тек почетком 20. века!

2) Винчанска култура је позната и по „винчанском писму“, које се не разликује много од осталих древних писама: старохебрејског, феничанског, етрурског, итд. То је заправо једно од **најсложенијих и најстаријих писама** света, како и званична наука тврди.

3) За тзв. Винчанску културу се везује и почетак напредне металургије, што је и званична наука опет потврдила. С друге стране, они противречно тврде још како је металургија гвожђа почела у свету тек негде у времену између 1500. и 1200. године пре Христа, иако се Винчанска култура сматра старијом од тог времена;

4) Винчанска религија је била такође сложена, и подразумевала је постојање „свештенства“, жртвеног система и бројне религијске ритуале. Ова сложеност и изграђеност њихове религије не уклапа се у став да су „Винчанци“ били примитиван народ.

5) Не постоји разлог веровати да је тзв. Винчанска цивилизација била назадна, „примитивна“ и заостала, нарочито што не поседујемо писане историјске изворе о њој.

И као што Египћани живе и постоје на месту где је настао древни Египат пре неколико хиљада година; као што Кинези живе на месту где су њихови преци живели на хиљаде и хиљаде година уназад; као што већина германских народа живи на просторима које су у давна времена населили њихови преци; као што Јевреји живе у земљи својих предака већ око 4000 година; као што су Иранци живели на простору Ирана још од времена Персије и Вавилона; или као што су Латиноамериканци делимични потомци америчких народа; као што афричка племена живе онде где су и хиљадама година живела; и као што је познато да се аустралијски Аборицини, између свих осталих народа, хиљадама година нису превише померали са свог континента, тако потпуно исто важи и за **Србе**, чији су преци на већем делу Балкана живели неколико хиљада година уназад, и где до данас живе Срби, наравно, измешани са другим народима различитог порекла. Само „наука“ која прихвата став расистичке природе, да постоје „нижи“ и „виши“ народи („расе“), и да су неки народи на вишем ступњу „еволуционог развоја“ од других, може тврдити да су Срби (Словени) у давна времена били примитивни, заостали и дивљи, и да се

не зна тачно ни одакле су потекли, ни када, ни од кога, нити било шта друго.

Веза предака Срба са Винчом је дакле очигледна. Ипак, више о њој ћемо рећи сада када будемо видели повезаност Срба и Винче са Семитима, тј. Јеврејима.

Наиме, чувено винчанско писмо је од свих писама на свету најсличније писму Јевреја – **старохебрејском писму**. На доњој слици је на левој страни приказано старохебрејско писмо, затим следи винчанско писмо, па ћирилица, и на крају, латиница:

СТАРОХЕБРЕЈСКО	ВИНЧАНСКО	ЋИРИЛИЦА	ЛАТИНИЦА
כ	א, א	А	А
פ	ב, ב	В	В
ד	ג	Г	Г
ה	ד	Д	Д
ו	ה	Е	Е
ז	ו	Ж	Ж
ח	ז, ז	З	З
ט	ח	И, Н, І	И, Н, І
י	ט	К	К
כ	י, י	Л	Л
ל	כ	М	М
מ	ל	О	О
נ	מ	Р, Р	Р, Р
ס	נ	С	С
ע	ס, ס	Т	Т
פ	ע	У	У
צ	פ	Ф	Ф
ק	צ	Х	Х
ר	ק	Ц	Ц
ש	ר, ר	Ч	Ч
ת	ש	Ш	Ш
	ת		
	י		
	כ		
	ל		
	מ		
	נ		
	ס		
	ע		
	פ		
	צ		
	ק		
	ר		
	ש		
	ת		

Ако се упореди старохебрејско писмо са овим тзв. винчанским писмом, уочава се огромна сличност. А слова у том писму имају смисла само на језику Јевреја

(на пример, прво слово „алеф“ значи „бик“, друго „бет“ значи „кућа“, итд).¹¹¹ Овоме можемо додати и став званичне науке:

Да су Грци примили свој алфабет од Семита, очигледно је већ по томе што су грчки називи за поједина слова потекли од семитских речи.^{112, 113}

Дакле, из овога следи да су носиоци „Винчанске цивилизације“ били Семити. Ипак, неко може рећи да исто писмо не подразумева увек и исте народе, тј. иако је винчанско писмо исто као и семитско, што ће рећи хебрејско, то не мора значити да су носиоци Винчанске културе били Јевреји. Доказ за то може бити ћирилица, коју користе и Срби и Монголи, иако они говоре различитим језицима и иако су потпуно различитог порекла. Међутим, ми смо видели да је тзв. Винчанска цивилизација најстарија у Европи, тј. староседелачка је и једна од првих послепотопних. Ово би значило да „Винчанци“ нису могли да преузму туђе писмо (од Јевреја), јер су одвајкад били на истом месту, староседеоци су. Са друге стране, нису ни од

¹¹¹ Текст „Хебрејско писмо“ др Жељка Станојевића преузет је са званичне интернет-презентације Балканског института за хебрејски језик и књижевност.

¹¹² Група аутора, *Енциклопедија лексикографског завода*, Југословенски лексикографски завод, Београд, 1966, 74. стр.

¹¹³ Званична наука то писмо назива „феничанским“. Међутим, из овога се види да Грци нису примили „феничанско писмо“, већ су само преко Феничана примили хебрејско писмо. Уосталом, Феничани су пореклом хамитски, а не семитски народ.

њих писмо могли да узму Јевреји, јер се најстарији облик писма налази на Синају, управо близу јеврејске државе.¹¹⁴ Закључак гласи да је „винчанско писмо“ донето „Винчанцима“ или са југа или са запада, и то од стране Семита (Јевреја). Такође, ово може значити да су сами Јевреји били носиоци „винчанске културе“, са или без древних Срба.

Сада, Грци су говорили да је њима Кадмо, тј. Гад донео са југа (хебрејско) писмо, које су они касније изменили, те је тако настао грчки алфавет. Али иако је син овог Гада – Арилије – дошао међу Србе, који су добили назив „Илири“ по њему, он пак нема везе са винчанским писмом, јер је оно много старијег датума. То значи да српским Винчанцима није донето писмо са југа, као у случају Грка, те зато једино преостаје да је дошло са запада (или су њима Јевреји донели писмо са запада, или су Јевреји дошли на просторе Винче и донели своје писмо са запада). Но, откуд сада потомци Сема, Јевреји, на западу?

Одговор пружа један податак из ранијег поглавља: **западно** од Балкана и Илиро-Трачана (Срба) налазила се Етрурија и Италија, којом су у најдавнија времена, рекли смо раније, владали Ноје и Сем. А са њима су очито били и Семови потомци, највероватније Јевреји, јер смо видели да је у то доба владала монотеистичка

¹¹⁴ W. F. Albright, *The Proto-Sinaitic Inscriptions and their Decipherment*, Harvard University Press, Cambridge, 1966

религија у Италији; знамо, једини монотеистички народ били су **Јевреји**. Сема су италска племена звала Кран Расен, због чега су Срби називани Расенима или Рашанима. То значи да је међу Србе дошао и део потомака Сема (Расена) – Јевреја. Видели смо раније, топоними који наликују имену „Расен“ налазе се од северне Италије до истока Бугарске, где су живели стари Илири и Трачани (Срби), и где је постојала Винчанска цивилизација. Ти топоними само показују пут кретања Јевреја. Они су донели писмо на просторе Винче. Овоме у прилог иде сличност **етрурског** писма са винчанским, које је слично и с хебрејским, као што смо већ видели.¹¹⁵ И на крају, и хронологија се уклапа – и Ноје и Сем су живели у доба одмах након Потопа, негде око 2200. године пре Христа, док је Винчанска цивилизација постојала управо од тог времена.

Постоји чак и додатни доказ, и то из „**Аустријске хронике**“ – средњовековни извор који званична наука, наравно, сматра за фалсификат, пошто се не уклапа у њихове претпоставке и поимање о најранијој историји Европе. Али, тај нам текст потврђује да су у најранија послепотопна времена на Балкану живели потомци Сема, на првом месту, Јевреји. Записано је:

¹¹⁵ Радивоје Пешић, *Винчанско писмо и други граматолошки огледи*, Пешић и синови, Београд, 1966.

*Долине реке Дунав су такође била подручја која су населила Јевреји.*¹¹⁶

Штавише, како нам сведочи исти извор, најстарији назив за реку Дунав, дакле, пре древног назива Истар, био је **Ное**. Сасвим је јасно да је река добила име по Ноју, оцу Сема, који су до тада владали Италијом, као што је раније речено, и који су очито као вође Јевреја, и других својих потомака и присталица монотеизма, потом отишли на исток ка Подунављу – иначе, центру Винчанске цивилизације. Занимљиво је приметити да је у то давно доба, када је ту још увек постојао облик **монотеизма**, захваљујући Семитима, Дунав носио име „Ное“ по праведном **Ноју**, родоначелнику свих народа на свету, али да је након потпадања у **многобоштво**, захваљујући незнабожним Филистејима превасходно (о којима ће испод бити још речи), река Дунав добила други, свима познат назив: Истар (Истер), могућно по врховној филистејској богињи – **Астароти**, а коју су својевремено, у одређеним периодима штовали и сами Јевреји, заједно с неким прецима Срба. Иста ствар се збивала и у самом Израелу у каснијим вековима.

Све у свему, древну тзв. Винчанску цивилизацију чинили су преци Срба и део Јевреја. Осим присуства Срба и Јевреја на том подручју, био је ту део и једног хамитског народа – потомака библијског Хама, сина

¹¹⁶ H. Saini, *From the Flood to Abraham's Call*, Xulon Press, Maitland, 2008, p. 363

Ноја. Тај народ је био познат по имену „Пелазги“, иако се оно изворно односило опет на **Јевреје**.

Старогрчки писци кажу, а савремени историчари потврђују, да су најстарији житељи Грчке и најстарији балкански староседеоци били **Пелазги**. Данас ће сви рећи да они и јесу били староседеоци Балкана, сви се слажу са тиме и све је у реду, све док неко не крене да открива прави идентитет „Пелазга“. Тренутно би било најмање препоручљиво повезати их са Србима (иако они нису били Срби), а још мање, са најомраженијим народом света - Јеврејима.

Наиме, прави назив за „Пелазге“ је Пелагској, како су то изговарали Грци, где корен чини реч „Пелаг“. И како нам поједини библијски проучаваоци кажу, „Пелазги“ су били потомци човека који се у Светом Писму назива управо Пелаг или **Пелег** (у нашим преводима пише и „Фалек“). По њему су „Пелазги“ и добили своје име. Ово хебрејско име у преводу значи „деоба“, а може значити и „пловити (морем)“. Да тај Пелег заиста јесте епонимни родоначелник Пелазга рећи ће нам и сама грчка етимологија истог имена. Јер се назив „Пелагској“ састоји из грчке речи: „пелагус“, што значи „море“, и „ској“, као суфикс за означавање „народа“. Тако да би име „Пелазги“ значило „Народ са мора“. Дакле, исто је значење као и хебрејско име „Пелег“. Штавише, по њему и тим Пелазгима, Стари Грци су сва мора и океане звали „пелаг“. И савремени

научници су чак првобитно постојећи океан назвали Пелашким.

Али, ко је био тај Пелег? Библијски извештај каже да је Пелег био син **Евера**. А ко је онда Евер? Евер је праунук **Сема** и епонимни родоначелник **Јевреја**, по коме су они и добили своје име. Ово би значило да су Пелазги заправо Јевреји.

И према грчком миту, родоначелник Пелазга био је **Пелаг**. Они су га сматрали за првог човека на Земљи (пре ће бити, за првог човека у Грчкој). А ко је тај грчки Пелаг ако не Пелег из Библије?

Додатни доказ о вези ових Пелазга и Јевреја је у следећем. Наиме, пошто се зна да су Пелазги населили и данашњу Грчку и Балкан, онда не чуди што се река Марица (нама највише позната због Битке на Марици са Турцима 1371. године) некада звала ни мање - ни више него **Евер** (лат. *Hebros*, грч. *Evros*). Такође, зна се да су Пелазги називани и „Палангшу“, у индијским изворима, а за које је записано да су живели по Малој Азији, недалеко од Грчке. Записано је о њима и ово:

*Треће (полу)острво је Плаеша, земља која обилује маслинама. Назива се и Палангши (...) простирући се по Малој Азији, Јерменији и околним земљама.*¹¹⁷

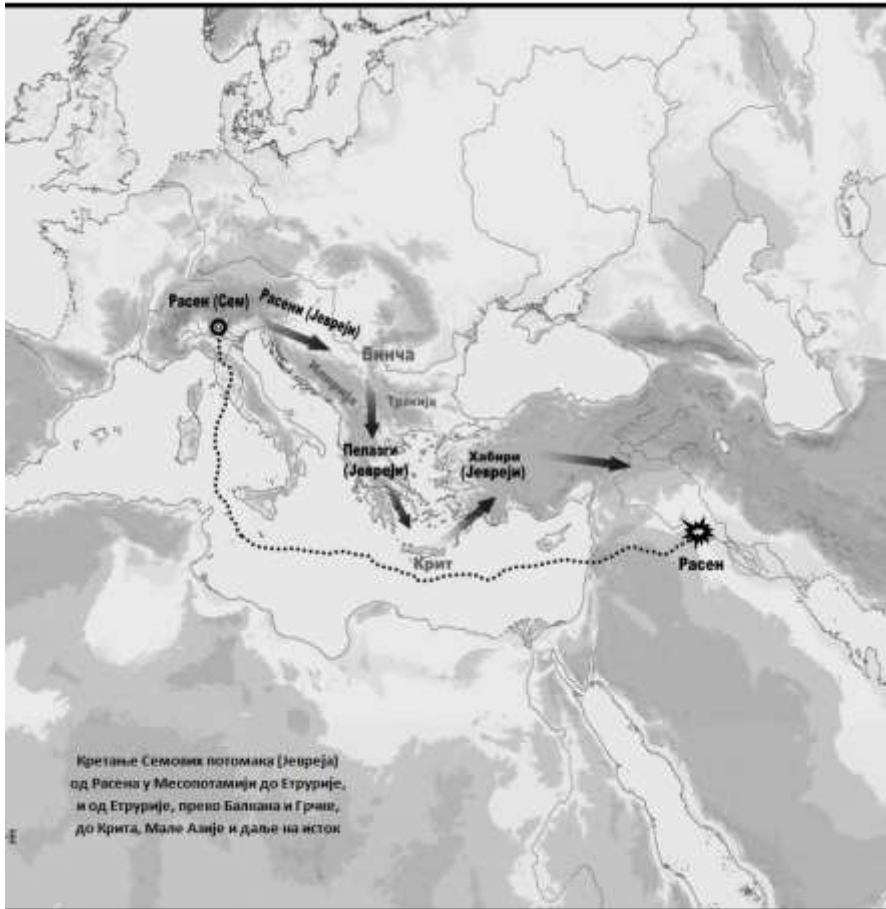
Које то земље обилују маслинама ако не Израел и Грчка? Такође, управо је из тих грчких записа позната

¹¹⁷ J. D. Baldwin, *Prehistoric Nations*, Harper & Brothers, New York, 1869, p. 163

земља **Палакија** или Плакија, у Малој Азији, као и оближња планина Плакија (слова „к“ и „г“ су звучни парњаци, те често и прелазе једно у друго). Не треба додати да се област П(а)лакија налазила у близини Троје и Дарданије, а чију смо повезаност с јеврејским племенима већ објаснили. Коначно, у истој области се налази и град **Теба** – исто као што се Теба налази у Грчкој, а коју је основао Гад (Кадмо), и исто као што се Теба налази у Египту, где су Јевреји робовали око 400 година.

А ако су Јевреји живели у Грчкој од најдавнијих времена, онда нимало и не чуди што су већ описивана новопридошла јеврејска племена (племена Гада, Дана и Јуде) мирољубиво примљена у Грчку и Малу Азију. Заправо, грчки мит каже да је Данај (тј. Дан) из Египта дошао у Арг код „краља **Пелазга**“. У Хомеровом епу „Илијада“, Пелазги су на страни Тројанаца (потوماка Дарде, сина Јуде). Помињу се и као становници Крита, а за који смо већ видели да је и станиште јеврејског племена Јуде. Сасвим је дакле јасно да су „Пелазги“ исто што и Јевреји.

А ако су Пелазги први и најстарији староседеоци читавог Балкана, зар их то онда не чини и носиоцима „Винчанске цивилизације“? И пошто су ти Пелазги у ствари Јевреји, зар онда ово није још један додатни доказ да су Јевреји оснивачи Винчанске цивилизације, ако не и заједно са прецима Срба – Илиро-Трачанима?



Чак и да Илиро-Трачани нису били део Винчанске цивилизације, они су у сваком случају, у доби између 2200. и 1200. године пре Христа, морали да са неких претпостављених севернијих предела населе пределе Винче, и даље, ондашње Илирије и Тракије. Међутим, неко може рећи да су се Јевреји одатле могли иселити

за то време, никад се не сретнувши са Србима. Ипак, овоме не иде у прилог чињеница да део савремених археолога винчанску културу назива „првом `индо-европском` културом“, што ће рећи, јафетидском, а знамо, Срби су делом потомци Јафета. Такође, према једној теорији, порекло свих тзв. Индо-Европљана (потوماка Јафета), међу којима и Срба, било је управо у пределу Винче и Дунава. На крају крајева, и сама чињеница да су преци Срба некад називани „Расени“, а да је то име носио Сем – родоначелник Јевреја – довољно казује у прилог томе да су и Срби, осим Јевреја, били носиоци Винчанске цивилизације, од кога су узели име Расени.

Дакле, Сем (староиталски Кран Расен) је са својим потомцима – Јеврејима – дошао у Италију (Етрурију); одатле су Јевреји под именом Расени отишли к истоку, у предео Винчанске цивилизације, Илирије и Тракије. Пошто су Срби исто називани „Расени“, то значи да су они тамо срели Србе (Илире и Трачане). Осим овога, и описивани топоними налик том имену Расена додатни су доказ.

На Балкану су Јевреји, који су своје име добили по Еверу, били познати као „Пелазги“, по Пелегу, сину Евера. Зна се да су Пелазги били најстарији житељи Балкана и Грчке, тако да се тиме потврђује присуство Јевреја на простору Винче. О томе додатно сведочи податак да се у данашњој Албанији налази град који се зове **Пелест** (алб. *Палашу*). То је био стари град

највећег епирског племена – Хаонаца. А сигурно, не случајно, они су тврдили да су имали генетских веза са „Тројанцима“ (тј. **Јеврејима**). У близини се налазио и древни грчки град **Фенике** (енг. *Phoenice*), а притом се зна да су **Феничани** и Јевреји одувек били тесно повезани (рецимо, историчари старохебрејско писмо често зову „феничанским писмом“), иако овде постоји могућност да се ради о знатно каснијем досељавању Феничана (или Јевреја).

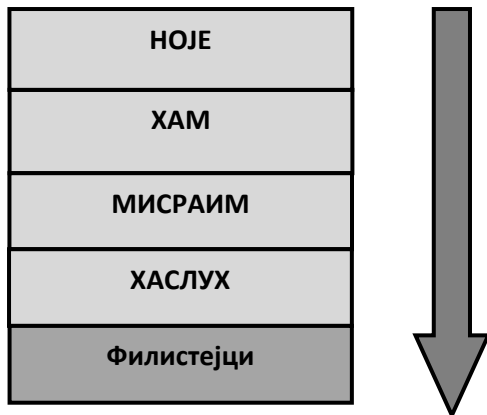
Надаље, Пелазги су населили и Крит. О њиховом присуству на острву Криту сведочи и податак да су писма „Крићана“ (линеарно А и линеарно Б писмо) такође слична и са старохебрејским и са винчанским писмом. Онда, с острва Крита, „Пелазги“ су отишли у Малу Азију. Тамо се налазе споменути топоними који личе на име Пелазга.

Управо је Мала Азија (Анатолија) била позната као прапостојбина Хабира, а које смо описали у поглављу пре овог, и за које смо показали да су исто што и Јевреји. Одатле су они отишли даље на исток, где их срећу тамошњи Сумери, Египћани, Хетити, и други, и о истима остављају бројне забелешке. Поново, и хронологија се сасвим уклапа, пошто се Хабири први пут спомињу најраније у 18. веку пре Христа, а што је око 200-400 година након настанка Винче, и сасвим довољно време да Јевреји стигну с Балкана до Блиског истока, одређено време се задржавши на Балкану и по јужној Грчкој. Коначна дестинација Хабира (Јевреја),

бар оних који нису остали на Балкану и стопили се са старим Србима, Грцима и другим народима, била је Месопотамија. Даља историја Хабира (тј. Јевреја), од доба Аврама, позната је и из библијског извештаја и из секуларних историјских извора.

С друге стране, назив „Пелазги“ је касније почео да се односи и на Старе Грке, исто као и име „Данајци“ по јеврејском Дану, и исто као назив „Ахајци“ који се односио на Грке, иако су Ахајци такође били једно од јеврејских племена (као што смо показали у ранијем поглављу). Разлог присвајања тих имена је у томе што су и „Пелазги“ и остали Јевреји живели у Грчкој, и вероватно се бар делом измешали са Грцима. Зато су из истог разлога име „Пелазги“ преузели и потомци Хама, у историји нама знани као **Филистејци**.

Име „Филистејци“ је настало од имена „Пелазги“. Јер њих су неки грчки писци звали слично: **Пелести**. Јевреји су их називали **Пилистеји** (Пилиштим). Док се Пелести наводе и у спомињаним старим египатским изворима, као један од „Народа с мора“ (видели смо да постпуно исто значење има име „Пелазги“). Потомци Филистејаца су данашњи **Палестинци**. Дакле, ово су све скоро исти називи, и они порекло вуку од имена „Пелазги“ које су узели, иако нису истог порекла као Јевреји. Они су хамитски народ, тј. потомци неког **Хаслуха**, сина Мисраима, сина Хама.



Дакле, „Пелазги“ су Јевреји, с тим да су тај назив касније преузели Хаслухови потомци – Филистејци. Они су живели по данашњој Грчкој и делу Италије. О присуству Пелазга у Италији сведоче нам сами римски писци, док смо ми већ видели да потомци Хама (као што су Филистејци) заиста јесу живели по данашњој Италији. То смо већ видели из споменутог дела Анија од Витерба. Док о присуству Филистејаца на Балкану сведочи нам сама званична историја, која често целу Егејску цивилизацију Грчке поистовећује управо са Филистејцима.¹¹⁸ Одатле су око 1200. г. пре Христа отишли ка истоку и југоистоку, те населили данашњи Израел (Ханаан, Палестину). Сада, какве везе имају ти Филистејци („Пелазги“) са прецима Срба?

¹¹⁸ Trude and Moshe Dothan, *People of the Sea: The Search for the Philistines*, Scribner, New York, 1992

Наиме, крајње је симптоматично што је на месту Лепенског Вира (Винчанске цивилизације) убедљиво најчешћи артефакт камени идол изрезбарен у облику рибликог створења. Сви историчари и археолози се слажу да они представљају прве људе, родоначелнике народа који је ту живео. Поставља се питање, зашто је приказ баш морао бити риблик?¹¹⁹

Одговор можемо наћи у светским политеистичким религијама, јер је ионако и Винчанска цивилизација била исто политеистичка. Чињеница јесте да је једино риблико божанство свих светских митологија био **Дагон** – врховно божанство баш Филистејаца, а чији се култ проширио по Блиском истоку и Средоземљу.

Али, ако су Филистејци живели на Балкану и у Италији, онда би требало тамо и да буде „остатака“ обожавања „бога“ Дагона. Управо то и срећемо на Балкану, у виду рибликих идолских статуа Винче, и у Италији у виду староиталског божанства **Оанеса**, које је приказивано као полуриба-получовек. До данашњег дана се могу назрети остаци овог паганског концепта обожавања Дагона, јер све римске папе носе одежду која је иста као и одежа филистејских „свештеника“

¹¹⁹ Конвенционално објашњење гласи да су те статуе риблике, јер су тамошњи становници живели близу реке. Али колико је ово тумачење научно, види се из чињенице да су дословно СВЕ древне цивилизације настајале у близини река, а да тамо нису пронађене никакве риблике статуе.

бога Дагона. Папска митра је идентична са риболиком капом ових паганских „свештеника“.

Са друге стране, док је обожавање „бога Оанеса“ сасвим довољан доказ за тло Италије, оне винчанске „риболике статуе“ не могу бити довољан доказ за тло Балкана. Оне и не би баш ништа значиле да немамо сачуван запис о Србима који обожавају „бога“ Дагона, врховног бога Филистејаца:

...и сва **србска** (племена) *служаше* идолу **Дагону**.¹²⁰

О вези филистејског „бога“ Дагона и древних Срба говори такође и податак да је народ **Дачана** добио име по Дагону.¹²¹ Дачани су живели у данашњој Румунији, која се тада звала Дакија по њима. И римски и грчки писци су Дачане звали *Daciae* и *Getae*, односно Даки и Гети. Ми смо раније већ видели везу Гета и Трачана (Срба), као и Гета и Сармата (опет Срба). Римљани су их звали и *Dagae* или Даги. Тај назив до данас стоји на сачуваној римској мапи, званој *Tabula Peutingeriana*. А да ли онда назив „Дакија“ (Дагија, Дагонија?) потиче од имена филистејског Дагона? Нарочито ако узмемо у обзир постојеће тумачење да су Дачани сами себе сматрали потомцима **вука**, да им је то био тотем, и да им можда име у преводу на њихов језик значи – „вук“.

¹²⁰ Реља Новаковић, *Иш о пореклу Срба - И сва србска идолу служаше Дагону*, Мирослав, Београд, 1992. (цитат је записан у Карловачком родослову)

¹²¹ *Ibid.*

А да је тај вук био „света“ животиња горе спомињаних **Етрураца**, чију смо везу са Србима већ видели. Зна се да су они основали град Рим, те онда не чуди што се у римској легенди о оснивању града као главни актер наводи управо вучица.¹²² У вези са тим, можда није случајно ни то што су се Срби касније називали и потомцима Да(ж)бога, нешто слично овоме Дагонци, Даги и Дачани.¹²³ Занимљиво је да име тог словенског (српског) „бога“ Дажбога подсећа на име филистејског „бога“ Дагона. А занимљива су и друга имена за исто божанство: Дајбог, Дабог, Дабо, итд.¹²⁴

Додатни докази о присуству Хамових синова међу старим балканским Србима је и податак спомињаног Прокопија, да је након Потопа Египтом владао неки Местром, син Хама, а за њим Јеремија, па неки Феост, кога су Египћани називали **Сварог**. Местром је очито Мисраим из Светог Писма, син Хама и отац Хаслуха – родоначелника Филистејаца. Док је име „Сварог“ било име **српског** „бога неба, ватре и сунца“ Сварога.¹²⁵

¹²² Mircea Eliade, Maria Ivanescu, *From Zaimoxis to Genghis Khan: comparative studies in the religions and folklore of Dacia and Eastern Europe*, Payot, Paris, 1995

¹²³ Радивоје Пешић, *Велесова књига*, 1. део, Пешић и синови, Београд, 2000.

¹²⁴ Др Сретен Петровић, *Српска митологија, Систем српске митологије*, I књига, Просвета, Ниш, 1999, 150-152. стр.

¹²⁵ Спасоје Васиљев, *Словенска митологија*, Јанус, Београд, 2001, 13. стр.

На крају, додајмо и ово. Индијци, сродни прецима Срба, родоначелника свога народа називали су Ману (библијски Ноје), о коме смо говорили. Међутим, они су Мануа приказивали и као получовека-полу**рибу**, скоро потпуно исто као Филистејци свог бога Дагона, кога су исто сматрали за свог родоначелника. А ако се сада сетимо повезаности Срба и Индијаца, да ли се онда може претпоставити и то како су новопридошли Срби из Индије управо због постојања староиндијског (рибликог) бога Мануа и прихватили близак им култ риббликог бога Дагона, а који су срили на Балкану код својих сународника?

Значи, Винчанску цивилизацију су чинили преци Срба, Јевреји и мањи део хамитских „Пелазга“. Мада су стари Јевреји, исто као садашњи Јевреји, били монотеисти, превагу су однели и хамитски и српски политеисти, пошто је ионако Винчанска цивилизација и била политеистичка (многобожачка), а како сведоче постојећи материјални историјски извори. Присуство ових народа потеклих од Јафета (Срби), од Сема (Јевреји) и Хама (Пелазги)¹²⁶ пророчки је записано и у библијском тексту:

¹²⁶ „Пелазги“ или Филистејци су се на Балкану делом стопили са Грцима, како сведоче и старогрчки писци, док је други део отишао на исток-југоисток и населио данашњи Израел (Ханаан), где их Јевреји срећу када су се вратили из египатског ропства.

*Нека је благословљен Господ, Бог **Семов**, а Ханан¹²⁷ нека буде слуга Семов. Нека Бог да **Јафету** да се распространи и да живи у шаторима Семовим. Нека Ханан и њему буде слуга.^{128, 129}*

Ко су Серди?

Споменули смо Серде у два поглавља. Да ли нам и они могу додатно открити везу Срба са Јеврејима, као и порекло српског народа? Да ли су у праву поједини српски историчари када кажу да су „Серди“ исто што и „Серби“, тј. Срби, или то делује превише натегнуто? У наставку ћемо ипак видети да илирско племе **Серди** заиста може рећи нешто више о пореклу Срба.

Кренућемо од поменутог податка да се неки Серди (Сардани, Шардани) сврставају у тзв. „Народе с мора“ – једну скупину народа из 13/12. века пре Христа која је нападала Египат и околне медитеранске земље. За

¹²⁷ Ханан је један од синова Хама.

¹²⁸ Прва Мојсијева 9:25-28

¹²⁹ Коначан доказ повезаности Јевреја и Срба, још од најдавнијих времена након Великог потопа, укључујући време Винчанске цивилизације, јесте постојање великог броја српских речи семитског (хебрејског) порекла, с тим да се највише ради о речима које означавају предмете и појаве важне за свакодневни живот и говор, а које не би могле лако да се преузимају од других народа, тј. тешко да су могле да буду преузете у блиској прошлости. Више речи о томе у Додатку 1 на крају књиге.

садашњу јавност и научне кругове права је јерес рећи да су у те „Народе са мора“ спадали и преци Срба. Но, колико год да их саблажњава, у овоме се ипак заиста крије једна истина. Та истина није да су сви „Народи с мора“ били Срби, већ да је међу њима био један део предака Срба, или бар народ који се касније доселио у српске земље на Балкану. Али, да бисмо видели ко су Серди, морамо прво одговорити на питање, ко су били ти „Народи са мора“ – још једно у низу нагомиланих питања на које је ретко ко од савремених историчара дао икакав конкретан одговор.

Познато је да у те „Народе са мора“, а како су их назвали научници 20. века, спада више народа који су били различитог порекла. Староегипатски, хетитски и месопотамски извори спомињу ове народе:

- Ликијци
- Данани
- Дардани
- „Еквеш“
- „Вешеш“
- **Серди (Сардани)**
- Теукри („Тјекери“)
- Сикули („Шекели“)
- Тирсени („Туреш“)
- Пелесети (Пелазги)¹³⁰

¹³⁰ F. C. Woudheizen, *The Ethnicity of the Sea Peoples*, Erasmus University, Rotterdam, 2006

Већину ових народа лако је идентификовати, осим „Еквеша“, „Вешеша“ и „Шекела“, а како се наводе на стели египатског фараона Мернепта. Узгред речено, ова Мернептова стела јесте најстарији ванбиблијски историјски извор на којем се помиње име „Израел“ за државу Јевреја.

А пошто нам сада није циљ проучавати „Народе с мора“ – нерешену мистерију савремене науке – овде ћемо само погледати њихову повезаност с израелским племенима, као и везу истих са прецима Срба.

Доказана је чињеница да у „Народе са мора“, без сумње, спадају Филистеји (тј. „Пелазги“). То је толико познато да поједини сматрају да су „Народи са мора“ потпуно исто што и Филистеји, иако је очито да је ту било и других народа различитог порекла. Један је део управо тих народа чинило **израелско Даново племе**. Да ово јесте тачно потврђује једноставна чињеница да се међу „Народе са мора“ спомињу Данани, које чак и званична историја поистовећује с „грчким“ Данајцима – ми смо видели у ранијем поглављу да се ту ради о израелском Дановом племену. Такође, додатни доказ је у томе што су Данајци већ обитавали по Грчкој и Малој Азији, и што су били познати као морепловци.

Даље, мистериозне „Еквеше“ сама конвенционална наука поистовећује опет са „грчким“ Ахајцима, за које

смо видели да су израелско племе.¹³¹ Слично важи и за још мистериозније „Вешеше“, о којима се не зна дословно ништа, а за разлику од осталих „Народа са мора“. Ипак, постоји једно усамљено тумачење, које каже да су египатски „Вешеша“ („Ешеша“) ни мање-ни више него **израелско Асирово (Ашерово) племе**. Овоме у прилог иде податак да се управо **Асирово**, као и споменуто **Даново**, али и **Завулоново** племе, и сматра вештим у **морепловству**. Ту њихову одлику је немогуће а не повезати са називом „Народи са мора“. О томе су записане оне чувене речи Деворе:

*А зашто је Дан тада на бродовима био? Асир је докато на обали седео, и у пристаништима својим живео.*¹³²

Позната вештина морепловства Дановог племена односи се једнако и на израелско Завулоново племе:

*Завулон ће живети поред мора, и биће уз обалу где су усидрени бродови (...)*¹³³

¹³¹ Постоје тумачења имена „Ахајци“ по којима је оно хебрејског порекла, иако за то нема довољно доказа. Вероватније је да се оно првобитно односило на народ хамитског порекла – Хивите, а чије се име преводи и као **Јевеји** (Прва Мојсијева 10:17). Више о томе у: О. Margalith, *The Hivites, The Sea People in the Bible*, Dvir Publishing House, Tel Aviv, 1988, pp. 62-75

¹³² Књига о судијама 5:17

¹³³ Прва Мојсијева 49:13

Чак и сам назив „Вешеш“ или „Ешеш“ наликује именима Асирових синова: **Ешва** (или Јесва) и **Ешви** (или Јесвија).¹³⁴

Не треба додати да се Сикули, „Шекели“, Шекери или Сакари (слова „ш“ и „л“ прелазе у „с“ и „р“, као рецимо, у именима Салм и Сарм, или **Шем** и **Сем**)¹³⁵ поистовећују с још једним израелским племеном, а то је **Исахарово (Исакарово) племе**. Ипак, да не бисмо ширили причу о „Народима са мора“, а који у овом тренутку нису баш од пресудног значаја за нашу тему, сада ћемо само још видети везу истих с прецима Срба.

Наиме, посве је јасно да су бар један део „Народа с мора“ чинила нека од **израелских племена**. Довољно је то рећи. Веза са прецима Срба огледа се у **Сердима** – још једном чиниоцу „Народа са мора“. Ко су били ти Серди или Сардани, за које је записано како им се „нико није могао супротставити“?¹³⁶

Једино постојеће тумачење у вези са овим Сердима јесте да њихово име има везе са именом Сардиније и именом малоазијског града Сард. Прецизније речено, сматра се да су Серди (Сарди, Сардани) из Мале Азије и области града Сарда, где иначе постоје и Сардонске

¹³⁴ Прва Мојсијева 46:17

¹³⁵ Дешифровањем египатских хијероглифа добијено је име *С-К-Р-(В)*, што веома наликује имену Исахара или Исакара, а које су историчари претворили у „Секели“, „Сикули“ или „Шекел(еш)и“.

¹³⁶ J. H. Breasted, *Ancient Records of Egypt: Historical Documents from the earliest times to the Persian Conquest*, University of Chicago Press, Chicago, 1906

планине, отишли на запад преко Средоземног мора, те населили острво Сардинију, којем су дали назив. Ми смо већ видели да је Сард престоница Лидијаца, који су у Тројанском рату помагали Тројанцима (**Јевреји**), и видели смо да су Тројанци након пада Троје отишли код Срба (Илиро-Трачана) на Балкан, где је постојала земља Дарданија – исто као малоазијска Дарданија, и где је исто постојао град Сард и Сардонске планине. А присетимо се и града Сардике или Сердике, данашње Софије, близу којег је живело илирско племе **Серди**, а недалеко одатле, и келтско-илирско племе Скордисци или Скарди (Сардонске планине су називане и Скард или Скорд-планине). Недалеко од Скарде, данас Шар планине, јесте и град Скадар: старосрпска престоница. Треба ли рећи и да недалеко од Скадра постоји град Бутринт, што је ново име древног Бутрота, а чијим се оснивачем сматра сам Хелен, син тројанског краља у време Тројанског рата? Грчка легенда каже да је тај Хелен, након пада Троје, основао нову Троју – Бутрот, док римски писци додају да су Енеја и други избегли „Тројанци“ (**Израелци**) свраћали управо у тај град на свом путу ка западу. Из историје је познато да је тај Бутрот био илирски (**српски**) град. Такође, можда је још занимљивије што једини син споменутог Хелена – Гестрин - касније одлази из своје земље Епира и влада Кимеријским Босфором, а на којем живе и **Трачани** и

Сармати (Срби),¹³⁷ и што исти има везе и са скитским (израелским) племенима, као и очито Кимерима. Али, то је друга тема, невезана за порекло Срба.

Све у свему, ови илирски Серди или Сарди, преко „Тројанаца“ (**Израелаца**), олако се могу повезати са градом Сард у Малој Азији, а тиме и са Сардима или Сарданима, као делу „Народа са мора“. Наравно, ово и даље НЕ значи да су Сардани били Илири, већ пре значи да су се они доселили из Леванта (Израела) у Малу Азију, а онда и на Балкан међу Илире (**Србе**), који су добили име „Серди“ по њима. У вези с тим је занимљиво да постоји и теорија по којој је већи део „Народа са мора“ потекао управо с Балкана, као дела тзв. „Културе поља са урнама“ (енг. *Urnfield Culture*), како су је назвали историчари.¹³⁸ Но, ко су онда били Серди и како су добили то своје име?

На ово питање можда и није нарочито тешко дати одговор, ако знамо две доказане чињенице: да су један део „Народа са мора“ чинила **израелска** племена, као прво, и друго, да су Еквеши („Ахајци“), Секели (племе Исахара) и **Сарди** народи који су се **обрезивали**. Ове две чињенице нас јасно упућују на закључак да су чак и ови Сарди били неко израелско племе. Али које? Да ли исто Даново и Асирово племе, која се у египатским записима наводе као „Данани“ и „Вешеш“, или неко

¹³⁷ Чак се и један од краљева Босфорског краљевства звао Сауромат.

¹³⁸ F. C. Woudheizen, *The Ethnicity of the Sea Peoples*, Erasmus University, Rotterdam, 2006, p. 116

друго племе Јевреја? Да ли оно споменуто Завулоново племе, које се исто може повезати са морепловством? И коначно, последње питање које уједно даје одговор, гласи: Да ли је **Серед**, син самог Завулоне, тај по коме су Серди или Сардани добили своје име?¹³⁹

Ако би било тачно, то би значило да је Завулоново израелско племе, а након похода „Народа са мора“, чијим се узроцима нећемо бавити, и након пада Троје, населило Балкан и дошло међу илирске Србе, чији је један део добио име „Серди“ по њима. Како нам даље кажу и израелски историчари, Завулоново племе није остало на Балкану, већ је вероватно населило и острво Сардинију, којем је дало назив, док је њихова крајња дестинација била у једном западном, несрпском делу Европе.¹⁴⁰ Овоме додатно у прилог можда иде податак да се Сардани спомињу и у Израелу, где су населили подручје северно од града Дора. А северно од Дора је било подручје које је поседовало управо **Завулоново** и Асирово племе.¹⁴¹

И на самом крају, можемо споменути и описиваног митског грчког хероја Сарпедона, кога смо у ранијем поглављу – „Гадова земља: Црна Гора“ – повезали са градом Сард (хебр. *Сенапад*) у Малој Азији, где се он

¹³⁹ Прва Мојсијева 46:14

¹⁴⁰ Yair Davidy, *The Tribes: The Israelite Origins of Western People*, Russel-Davis Publishers, Jerusalem, 2011, p. 330

¹⁴¹ F. C. Woudheizen, *The Ethnicity of the Sea Peoples*, Erasmus University, Rotterdam, 2006, p. 111

и доселио са Крита – домовине дела Јудиног племена. Да ли је онда тај Сарпедон грчка искварена варијанта имена Середа, сина Завулона, по коме је Сард и добио име?¹⁴² Нарочито ако се узме у обзир да је Сарпедон, по грчком миту, био син принцезе Европе, а да је она била рођена сестра Кадма (Гада)! Када већ помињемо Европу, Грци су говорили да је по њој цео континент Европе добио своје име. А да ли је то тачно и да ли се ту крије још једна веза са Завулоном, његовим сином Середом, и уопште, Израелцима, погледајмо испод.

Наиме, по грчком миту, европски континент добио је свој назив по принцези Европи. Европу је отео „бог Зевс“, претворивши се у бика, коју је одвео на острво Крит. Њихов син био је **Сарпедон**.¹⁴³ Ипак, ако сада отклонимо ружичаст вео бајки и паганства присутан у свим грчким митовима, видећемо да овај мит говори о стварним, историјским догађајима. Јер како нам казује др Џон Салверда, овај чувени мит о Европи може се и протумачити на један сасвим другачији начин. Само је довољно погледати порекло назива „Европа“, како су називани бројни градови по Грчкој и Блиском истоку. На пример, сиријски град Јерабулус Грци и Латини су називали управо именом Европа (лат. *Europos*). Исто име су носили многи полиси (градови) по Старој Грчкој, као и Македонији. Ово би значило да је

¹⁴² Поуздано се зна да је име „Сарпедон“ негрчког порекла.

¹⁴³ Роберт Гревс, *Грчки митови*, Нолит, Београд, 1995, 122. стр.

семитско „Јеравул“ исто што и грчко и латинско „Европа“, с тим да је ово друго женског рода. Из овога је горе споменути аутор закључио да је „Европа“ само грчка варијанта имена „Јеровоам“ – иначе име првог **израелског** цара након поделе државе на северни и јужни део. Тачније, цар је Јеровоам био владар десет израелских племена која су живела у северном делу државе, и која су након 721. године пре Христа, након „асирског ропства“, остали у историји познати као „изгубљена племена Израела“. Да је заиста могућ настапак имена „Европа“ од имена Јеровоама, тј. Израела, говори нам доња табела:

ЕВРОПА (грчка митологија)	ЈЕРОВОАМ (ИЗРАЕЛ)
Европа се изгубила у туђини, њена браћа је траже	Израелска племена су изгубљена у туђини, браћа их траже
Европа је девојка, девица, она је постала невеста „врховног бога“	Израел се у Светом писму назива „Божијом невестом“
Европу отима бог у облику бика – догађај који јој је донео бол и несрећу. И на Криту је обожаван врховни бог у облику бика.	Израелци су служили и другим боговима, најпре су обожавали златни идол телета (бика). И на Криту је обожаван бог-бик.
Домовина Европе је Феникија (Израел). Прво је одведена на острво Крит.	Домовина Израелаца је Израел. Део Израелаца је прво населио Крит (Јудино племе).

Из горње табеле закључујемо да је сасвим могућно да је „принцеза Европа“ заправо само грчка варијанта хебрејског имена „Јервоам“ – симбола „изгубљених“ израелских племена. То би значило да је цео европски континент добио назив по њима, што нимало не чуди, ако знамо да су израелска племена и населила читаву Европу након ропства у Асирији.¹⁴⁴ Ипак, неко може рећи да је Израелаца морало бити у огромном броју да би населили цели континент и да би се исти назвао по њима. Ово и јесте тачно, док нам о тој многољудности Израелаца говоре и спомињани Јосиф Флавије и текст Светог писма, где се наводи да их има колико „праха на земљи“ и „звезда на небу“, да им се број потомака не може избројати, итд.

Додатни доказ нам даје једна друга грчка легенда, по којој је Македон, син Емата, имао исто сина који се звао Еуропос (мушки облик имена „Европа“). Пошто смо раније видели да је тај грчки Македон, син Емата, заправо јеврејски Магадон, син Емана, од израелског Јудиног племена, онда је логично претпоставити да је и син Магадона носио хебрејско име. Па и које би то име могло бити ако не Јервоам – семитска варијанта грчког „Еуропос“ и очито име које су носили цареви Израела?¹⁴⁵

¹⁴⁴ Израелска племена су населила и друге континенте.

¹⁴⁵ Магадон је из Јудиног племена, од које је управо и потекла царска лоза Израела.

Дакле, Серди (Сардани) су били израелско племе, али и део „Народа са мора“, потекли од Серета, сина Завулоне. Они су након пада Троје населили Балкан и тамо се срели са Илирима, који су добили своје име по њима. Није ни потребно додати да се међу „Народима са мора“ и налазе народи блиски „Тројанцима“, попут Ликијаца (грчки Сарпедон је живео у Ликији), Тјекера (који се поистовећују са Теукрима, тј. „Тројанцима“), затим, Тирсена, које и званична историја поистовећује или са **Трачанима** или с Етрурцима – чију смо везу са Трачанима и Јеврејима већ видели, и Дардана, а који сасвим јасно упућују на **илирске** и тројанске Дардане. Било би занимљиво детаљније погледати ту везу Троје са „Народима са мора“. Да ли су они можда били тзв. „тројански савез племена“, састављен од Израелаца и Трачана, на првом месту?

Срби монотеисти пре хришћанства?

Повезаност древних Срба и Јевреја огледа се и у потенцијалном српском монотеизму, пошто су Јевреји једини од народа Старог века који су били монотеисти (једнобошци). Наиме, постоје тумачења да су и Срби у давнини били монотеисти, а да су тек у каснијем добу постали пагани, и онда да су у Средњем веку примили хришћанство. Ипак, сва таква тумачења не говоре о библијском, правом монотеизму, као што је онај код старих Јевреја. Ово значи да и ако је постојао древни

српски монотеизам, он заправо уопште није ни био изистински монотеизам, судећи по постојећим ретким тумачењима.

Упоредивање библијског Тројства (Бог Отац, Син и Свети Дух) са српским тзв. тројичним божанством Триглавом (Вишњи, Брањан, Жива) и староиндијским (Вишну, Брахма и Шива), или можда неким трећим, није оправдано.¹⁴⁶ Јер се описи свих тих божанстава нимало не разликују од описа „богова“ многобожних народа, нити имају улогу ни налик на ону коју има монотеистичко Тројство описано у Светом Писму. А уосталом, трострука божанства, слична претходним, постојала су и код свих других паганских народа, као што је рецимо ирска „богиња“ Бригида или чувено лажно „свето“ тројство: Неврод-Семирамида-Тамуз, за које су знали СВИ стари народи света, и које су упамтили под различитим именима.¹⁴⁷ Наравно, нема ни говора да то има везе са библијским Тројством и монотеизмом, напротив.

С друге стране, постоје индиције да су стари Срби заиста били монотеисти у почетку, исто као и Јевреји. Наравно, ово остаје само у домену теорије, али би било занимљиво проверити ову могућност. Нарочито

¹⁴⁶ Из ових имена индијског и српског тројичног божанства види се заједничко порекло оба народа, као и сличност у њиховим језицима, о чему је било речи.

¹⁴⁷ На пример: египатско тројство Озирис-Изида-Хорус, грчко Зевс-Хера-Арес, римско Јупитер-Јунона-Марс, нордијско Один-Фреја-Тор, српско Перун-Додола-Јарило, итд.

ако се узме у обзир да су древни Кинези у најдавнија времена били моноитеисти, а не многобошци као сви други народи света, што значи да је било монотеиста осим Јевреја.¹⁴⁸ А наравно, овај потенцијални српски монотеизам не би био налик на малопре описани.

О потенцијалном првобитном српском монотеизму сведочи и усмено предање Срба. Једно од њих иде овако:

*Величасмо силна Бога!
Силна Бога великога!
Држитеља Створитеља!
Створитеља Рушитеља!
Бога нашег највећега.
Највећега Пра Пра Бога!
Који нас је сатворио,
Сатворио и одржао.
Коме ћемо и отићи.*¹⁴⁹

И једна друга обредна старосрпска песма каже:

*Вишња силна држаљко!
Држи наске живи нас!
Стварај наске узми нас:
У те твоје палате
Јасне свете и вечне.*

¹⁴⁸ С. Н. Kang, Е. R. Nelson, *The Discovery of Genesis*, Publishing House, Saint Louis, 1979

¹⁴⁹ Аљоша Бранков Арсеновић, *Обредне пјесме древних Срба из Индије*, Мирослав, Београд, 2008.

*Цар царева највећих!
Створитељу свег и сва!
Бого богова највећих!
Најсилнијих и бољих!
И најгорих и најзлијих...*¹⁵⁰

Међутим, све ово само говори да су многобожни Срби знали за једног Бога, али да су упркос томе служили својим боговима. Ово можда може наслутити постојање потенцијалног, некадашњег монотеизма код Срба, али га не доказује. А не доказује га, јер је слична ситуација постојала код **свих** осталих многобожачких народа света.

Рецимо, један од бројних примера старогипатских химни посвећених **једноме** Богу (иако су Египћани постали многобошци касније) гласи овако:

*Један је Он, творац свега, Дух скривени, творац свих других духова. Он је постојао у почетку, када ништа друго није постојало (...) Његово име је скривено. Његова имена су безбројна. Он је **истина**, живи у истини и Цар је истине. Он је **живот** (...) Он је човеку **удахнуо живот кроз ноздрве** (...) Он чује оне који Га зову, Он награђује своје слуге, Он познаје све оне који га прихватају, Он штити своје поданике.*¹⁵¹

¹⁵⁰ Ibid.

¹⁵¹ E. A. W. Budge, *Osiris*, University Book, New York, 1961, p. 357

Осим што је јасно да су египатски пагани знали за библијског Бога, овде примећујемо и речи идентичне са речима из Светог Писма, као на пример:

*Ја сам пут, истина и живот.*¹⁵²

Или ови стихови:

*Господ Бог је створио човека од земаљског праха и удахнуо му у ноздрве дах живота, и човек је постао жива душа.*¹⁵³

Потпуно исто као библијски текст. Да ово није био само случај са Египћанима, говори и већ споменути индијски еп „Риг-веда“:

*У почетку постојао је Господ и само Господ Који је створио све што је од земље, и Који је створио небеса, Који даје живот, Који даје снагу, и Чији богови поштују само Њега Јединог.*¹⁵⁴

Дакле, имамо ситуацију да највећи многобошци у целој историји – Индијци – говоре о **једном** Богу као Творцу, и то у најстаријем сачуваном религијском спису. Светски познат санскритолог – Макс Милер – овако каже о некадашњем индијском монотеизму:

Монотеизам је претходио ведском политеизму; чак се и међу инвокацијама тих безбројних богова и магли

¹⁵² Јован 14:6

¹⁵³ Прва Мојсијева 2:7

¹⁵⁴ S. G. Champion, D. Short, *Readings from World Religions*, Fawcett Publications, Greenwhich, 1951, pp. 26-27

*идолатријских фраза крије сећање на једног и вечног Бога, као што се ведро небо крије иза облака.*¹⁵⁵

Један од најзанимљивијих примера јесте пример из западног дела Африке:

*Да, Он (Бог) нас је створио. Али нас је напустио и не брине о нама; далеко је Он од нас. Зашто да мислимо о Њему? Он нам нити помаже, нити нам шкоди. Духови су ти који нам шкоде, којих се плашимо и којима се клањамо. О њима ми мислимо.*¹⁵⁶

Овде је више него очигледно како је неко афричко племе престало да се држи једног Бога, иако су знали за Његово постојање. Почели су да обожавају некакве „духове“ („богове“).

Индијско Сантал племе такође се некада држало изворног монотеизма:

*Пре нисмо имали оволико богова. Наши преци су се само клањали Такур Цију („Правом Богу“). Али када смо угледали друге богове, временом смо заборавили на Такур Ција, све док од Њега није остало само име.*¹⁵⁷

И још од истог:

¹⁵⁵ S. Zwemer, *The Origin of Religion*, Loizeaux Brothers, New York, 1945, p. 87

¹⁵⁶ E. A. W. Budge, *Nassau, Fetishism in West Africa*, University Books, New York, 1961, pp. 36-37

¹⁵⁷ Don. Richardson, *Eternity in Their Hearts*, Regal Books, Ventura, 1984, p. 41

*Данас нам говоре да је бог сунца исто што и Такур Цију. Али наши очеви учили су нас да Он није као бог сунца. Он је творац целог света. Њега очи људске не могу видети, док Он може видети све нас.*¹⁵⁸

Бурмански народ Карен је Творца звао именом Ј'ва, слично јеврејском Јехова. Овако почиње једна њихова химна:

*Ј'ва је вечан, Његов живот дуговечан. Прође један еон, Он не умире! Два еона, Он не умире. Еони тако пролазе, али Он не умире!*¹⁵⁹

Овакав је случај са скоро свим древним народима света; сви су они знали за тог **једног** Бога, исто као Јевреји, с тим да је разлика у томе што су они убрзо почели да обожавају неке друге „богове“ и „богиње“, а на Бога, као Творца света, или су заборавили или Му више нису придавали нарочит значај. Рецимо, познато је да су Грци, поред својих дванаест „олимпијских богова“, знали и за тринаестог, придодатог Бога, чије име није записано, нити су га знали. Зна се само да Он није био грчки бог, да су о њему писали многи грчки писци, попут Паусаније и Аполодора, и да су га често називали *Agnostos Theos*, тј. „Непознати Бог“. Овај је податак још интересантнији ако знамо да су одређена

¹⁵⁸ Ibid, p. 46

¹⁵⁹ Ibid, p. 73-98

израелска племена живела управо у Грчкој, а као што смо видели у ранијим поглављима.

Дакле, као што су сви ти стари народи знали за једног Бога Творца, тако су исто знали и древни Срби, а о чему нам сведочи њихово предање. Међутим, то ништа не чуди, и није доказ да су Срби заиста били прави монотеисти, попут Јевреја.

Са друге стране, најстарије српско писмо можда може рећи нешто више о овој теми. Наиме, најстарије српско писмо називало се **буквица**, пошто су прва два слова из овог писма била „бук“, и „веди“. Друго име за буквицу је било богведица.¹⁶⁰ Сва слова тог писма имала су значење, исто као и хебрејска што имају. Али не само то, већ се та значења односе увек на **једног** Бога, монотеистичког библијског Бога.

Ово не изненађује, пошто је већ познато да и древно кинеско писмо говори о кинеском првобитном монотеизму, то јест, древна кинеска слова су некад имала значења која се без изузетка односе на **једног** Бога као творца света. И не само то, већ је из историје познато да су давни кинески цареви били монотеисти, попут цара Танг Ченга, а који је владао у 17. веку пре Христа. Ово значи да је осим Јевреја сигурно постојао још један једнобожачки народ – **Кинези**. Ипак, као и у

¹⁶⁰ П. Ј. Шафарик, *О пореклу Словена*, Словенски институт, Нови Сад, 1998, 45. стр.

случају свих осталих народа, тако су и ови Кинези касније потпали под утицај многобоштва.¹⁶¹

Слично је и са српским писмом – букваца. Наиме, слово „бук“ значи једноставно „Бог“, док „веди“ значи „знање, знати, видети“. Тако да је назив самог српског писма значио „Божје знање“, или „знање о Богу“. И данас се користи реч „буквица“, када на пример мајка каже сину да ће му „одржати буквицу“ – сигурно да то није случајно. А одатле води и порекло садашње име српског писма – **азбука**, по првим словима „аз“ и „бук“, што би вероватно значило „Ја и Бог“.

Исто важи и за српску глагољицу, јер она је само реформисано српско писмо. Слова српске глагољице имају **значење**, нешто слично понеким другим старим писмима. Али не само ово, већ ако редом узмемо да читамо слова глагољице, добиће се једна смислена реченица, што сигурно да није случајно. Зато ћемо сад набројати та слова и приказаћемо реченицу која се добија (велика слова са леве стране су азбучна – ради лакшег читања):

А – аз – „ја“

Б – буки – „Бог“

В – веди – „видети, знати“

Г – глагољ – „говори“¹⁶²

¹⁶¹ С. Н. Kang, Е. R. Nelson, *The Discovery of Genesis*, Publishing House, Saint Louis, 1979

¹⁶² По том слову је глагољица добила свој назив.

Д – добро – „добро“
Е – јест – „јесте, бити“
Ж – живиот – „живот, живо“
Дз – зело – „многа, сила“
З – земља – „земља“
И – иже – „ко, који“
Ї – и – „и“
К – како – „како“
Л – лјуди – „људи“
М – мислите – „мислити“
Н – наш – „наш“
О – он – „он“
П – покој – „одмор“
Р – реци – „рећи“
С – слово – „слово“
Т – тврдо – „тврдо, снажно“
У – ук – „учење, наук“¹⁶³

Дакле, из овога видимо да свако слово глаголице има значење, слично као и јеврејска слова. И не само то, већ се од значења ових слова добија реченица, која би отприлике гласила овако:

Ја, Бог свевидећи, говорим добротину. Ја сам жива сила земаљског простора, Која зна како људи мисле. Ја дајем покој и снажно изговарам своје учење.

¹⁶³ За преостала слова се не зна значење, те зато овде нису наведена.

Или у слободном преводу:

*Ја, Бог Свевидећи, Творац (небеса и земље), говорим само Истину. Ја сам жива Сила Која постоји на Земљи, и Ја знам сваку људску мисао. Ја, Отац ваш (небески), дарујем вам мир. И свим сам људима јасно саопштио Закон Свој и заповести Своје.*¹⁶⁴

Тако, најстарија усмена предања Срба и њихово старо писмо говоре у прилог томе да су преци Срба, **вероватно**, некада били монотеисти, попут Јевреја. То значи да су се они барем у почетку сами придржавали монотеизма, или пак може бити додатни доказ да су Срби од најдавнијих послепотопних времена, још од времена Винче, живели заједно са Јеврејима и имали исте корене.

Поред тога, као додатни аргумент може служити и појава **зороастризма** у давно доба. Зороатризам је иранска стара религија блиска монотеизму. Тачније, она је само искварена верзија првобитног монотеизма, а која није налик другим паганским религијама. Назив је добио по Зороастри или Заратустри, о којем нема довољно поузданих података, толико да се не зна чак ни када је живео; претпоставке се крећу између 2000. године и шестог века пре Христа. Засигурно је да је у

¹⁶⁴ По тумачењу Ружице Борисављевић, аутора речника „Језик Мајка“. Она је прво слово глагољице - „аз“ (прев. „ја“) - превела као „први, Творац“. У вези с тим занимљиво је да библијско име Бога на језику Јевреја гласи Јахве или Јехова, што значи „Ја сам Онај Који јесам“.

почетку зороастризам био исти као јеврејска и кинеска религија монотеизма.¹⁶⁵

Како је зороастризам, или боље – изворна верзија истог, настао на персијском тлу, где су Персијанци делом потомци Елама, онда то опет може имати везе и са Србима, пошто су и они делом потомци Елама, сина Сема. А ако би то било тачно, могуће је да су и преци Срба, били монотеисти, бар у почетку, док нису прешли у многобоштво.

На крају можемо додати и један стари опис Сера (Срба), који се уклапа у претходно:

(...) У ту групу народа спадају Сери, који живе на крају света, и који као свој Закон користе обичаје својих предака. Закон им забрањује да чине прељубу или инцест, да краду, да сведоче лажно, да убију, или учине било какво недело.¹⁶⁶

Јеврејска Тора и српско предање

Свима је познато да се свети спис Јевреја назива Тора (прев. „Учење“). Оно што је за Јевреје Тора, то је за Србе хришћане Библија, док је за муслимане Куран. Ипак, пошто је Тора саставни део Библије (Срби је називају „Мојсијево петокњижје“), и пошто у Курану

¹⁶⁵ J. Edkins, *The Early Spread of Religious Ideas*, Horace Heart, Oxford, 1893, p. 39

¹⁶⁶ S. H. Cross, O. P. Sherbowitz-Wetzor, *The Russian Primary Chronicle, Laurentian Text*, The Mediaeval Academy of America, Cambridge, 1953, p.

јасно пише да су „Теврат“ (Стари завет) и „Инџил“ (Нови завет) истинити, то значи да је овде реч скоро о једном те истом спису. Ово не чуди ако знамо да су јудаизам, ислам и хришћанство једине монотеистичке религије света, које имају исти корен. Дакле, Јевреји, хришћани и муслимани верују у истог Бога и имају исте тзв. свете списе.

Оно што је овде за нас занимљиво јесте да сви догађаји и личности који су описани у јеврејској Тори, описани су и у старосрпском предању. Све оно о чему говоре јеврејска Тора и Библија потврђује и предање, Срба, тј. Срби су у виду митова и легенди сачували сећање на догађаје и личности описане у Тори – исто као што су и сви други народи сачували, с тим да су та сећања делом искривљена и помешана са одређеним митолошким елементима. Такво је стање ствари, јер су Срби, за разлику од Јевреја, пре него што су примили хришћанство, дуже време били многобошци (пагани). А сва та сећања и Срба и свих постојећих народа света само нам потврђују да су се догађаји описани у Тори и у Библији заиста догодили. Али о чему се тачно ради, погледајмо у наставку.

У вези са самим почецима историје и настанком света и људи, овако је записао јеврејски законодавац Мојсије:

У почетку створи Бог небеса и земљу. Земља је била празна и пуста, и над површином воденог без-

*дана простира се тама, а Божји дух деловао је над површином вода.*¹⁶⁷

Слично том првобитном стварању „из ничега“ јесте и једна древна српска легенда која говори о Стварању света. По њој, у почетку није било ничега, већ је само постојао Бог. И онда је Он почео да ствара свет и прве људе. Читав свет је створен „*ex nihilo*“ божанским чином стварања.¹⁶⁸ С овиме се слаже и једна словачка легенда која иде овако:

*У почетку не бијаше ништа осим Бога. Бог је спавао и сањао, те му сан трајаше непрестано (...)*¹⁶⁹

И једна друга легенда исто говори о почецима:

*Свет је на почетку био заоденут тамом. Али онда, Свевишњи се показао (...)*¹⁷⁰

Дакле, и јеврејска Тора и српско предање кажу исто: да су читав свет и све што је у њему **створени**, и то од стране неког Божанског бића.

У српском предању не постоје (или су изгубљени) детаљи о стварању света, и више од овога овде тешко да се може сазнати. Исто важи и за стварање људи, с тим да постоје бар неки подаци...

¹⁶⁷ Прва Мојсијева 1:1-2

¹⁶⁸ А. Н. Wratislaw, *Sixty Folk-Tales from Exclusevily Slavonic Sources*, Forgotten Books, Charleston, 2008

¹⁶⁹ Ненад Гајић, *Словенска митологија*, Лагуна, Београд, 2011, 38. стр.

¹⁷⁰ Александар Асов, *Словенски богови*, Пешић и синови, Београд, 2003, 1. стр.

О првоствореним људима српска усмена традиција нам не говори ништа конкретно, то јест, не спомиње њихова имена, као што је то случај код других народа. Но, записано је у једном тексту из Средњег века предање, по којем се родоначелници Словена (Срба) зову **Богумир** и **Славуна**. Мада се њих двоје сматрају родоначелницима Словена, а не првим људима, треба узети у обзир да су многи народи своје родоначелнике и сматрали првим људима. Записано је о томе овако:

*Беше у то време отац словенски Богумир, и имаше три кћери и два сина (...) И беху они Богу послушни, а разумом бистри. И тако тада мати њихова која се Славуни звала и о њима бринула рече Богумиру седмога дана (...)*¹⁷¹

Познато је да су се по Библији први људи звали **Адам** и **Ева**. Можда није случајно што се српски Адам звао Богумир („Бог“ и „мир“), и што се у Библији прво наводе имена ДВА сина Адама и Еве, исто као што Срби кажу за Богумира да је имао два сина. Ипак, с друге стране, има оних који сматрају да се један **други** део споменутог текста односи на „словенског Адама“, с тим да се његово име не наводи.¹⁷² У сваком је случају очито да су јеврејско и српско предање слични по питању стварања првих људи.

¹⁷¹ Др Радивоје Пешић, *Велесова књига*, Пешић и синови, Београд, 2000, 87. стр.

¹⁷² *Ibid*, 38. стр.

Затим, у Светом Писму је описан Еденски врт: тзв. рајска башта коју је Бог створио за људе да у њој живе.¹⁷³ То је било „златно доба“ човечанства, јер зло и смрт нису постојали – пише јеврејски писац Мојсије.

Према српској легенди, у почетку је постојало неко „златно доба“, када су сви људи живели у миру и слози. Тада нису постојали ни смрт ни зло, већ су сви људи на свету били срећни и живели су у благостању – дакле, потпуно исто као што је записано у Тори.¹⁷⁴

Тако је било у време првих људи, у времену Адама и Еве („Богумира и Славуне“). То тзв. Златно почетно доба човечанства описано је у Библији и у предањима свих древних народа света, тј. не само да су Срби о томе говорили, већ су дословно сви људи на свету познавали тај исти, некада постојећи, савршени свет.

Овако о томе говоре древни Срби:

*Населио се род тај на седам река где обитаваше иза мора у зеленоме крају (...)*¹⁷⁵

И даље:

*Дођосмо из краја зеленог до готског (Црног) мора и тамо наиђосмо на Готе (...)*¹⁷⁶

¹⁷³ Прва Мојсијева 2:8

¹⁷⁴ А. Н. Wratislaw, *Sixty Folk-Tales from Exclusevily Slavonic Sources*, Forgotten Books, Charleston, 2008

¹⁷⁵ Др Радивоје Пешић, *Велесова књига*, Пешић и синови, Београд, 2000, 87. стр.

¹⁷⁶ *Ibid*, 89. стр. („Велесова књига“ је најстарији познати писани словенски текст, који многи научници сматрају фалсификатом. Тврде

Српски „Зелени крај“ помиње се као прапостојбина Срба, која се замишља попут савршеног, „рајског“ станишта, у којем су у најдавније доба они живели. За њега се каже да је био на истоку – потпуно исто као Еденски врт. Усталом, ово „зелени крај“ и може бити асоцијација на врт, башту. А осим тога, у споменутом предању се говори и о некој Рајској реци, затим, Дворечју (Месопотамији или Сенару из Библије), итд. Дакле, српско предање подсећа на све наводе из Светог писма.

Али не само да су Срби знали за тај „рајски свет“ у Едену, већ су знали и за тзв. **Дрво познања добра и зла**, које се помиње у Библији да се налазило у том Еденском врту. То „Дрво познања“ – пише Мојсије – било је узрок пропасти људи, јер се на њему налазила Змија, која је преварила прве људе да по први пут прекрше Божију заповест. Последица тога је била настанак зла и смрти, како је тамо записано.

И попут свих народа на свету, тако су и Срби ово „Дрво знања“ прогласили за своје свето дрво и „Дрво

како он служи само како би покушао да докаже наводну старост Словена, тј. да их прикаже као најстарији народ на свету, иако се то нигде из Велесове књиге не може наслутити. Пре ће бити да се ова књига не признаје као веродостојан документ, јер се у свим детаљима слаже с античким и средњовековним изворима који говоре о Србима, уопште Словенима, као народу на равној ноzi са другим европским и неевропским цивилизацијама. Такође, овај текст додатно оповргава тврдњу да су древни Срби били неписмени до 9. века нове ере, како би то поједини научници хтели да докажу.)

живота“ – исто оно што су учинили сви многобожачки народи. Тако су и Срби имали то „свето дрво“, како су га они звали, којем су се клањали као богу, које су обожавали, и пред којим су се молили. Имали су они и многа друга „света дрва“, а од којих је најчувенија била липа.¹⁷⁷ Једно посебно место заузимао је храст, као што је био случај и код германских народа, али нарочито бадњак. У вези с тим је позната мисао Срба, који су у ствари цео свет замишљали у виду „светског стабла“, нешто слично као што је био случај код неких других народа света.

И коначно, Срби су упамтили змију из Едена, и исто су као други народи на свету, ту змију сматрали божанством (једино је за Јевреје као монотеисте змија била симбол зла). Многобожачки култ змије, раширен по целој планети, постојао је и код древних Срба.¹⁷⁸ И за њих је змија била симбол благостања и среће, мира и здравља. До данашњег дана је опстало сујеверје о тзв. змији-чуваркући.¹⁷⁹

Тако, усмено предање Срба поново потврђује речи из јеврејске Торе, тј. Мојсијевих књига, које говоре о почецима историје и најдавнијој прошлости народа.

¹⁷⁷ Веселин Чајкановић, *Мит и религија у Срба*, Српска књижевна задруга, Београд, 1973, 7. стр.

¹⁷⁸ J. B. Deane, *The Worship of the Serpent*, Gilbert and Rivington, London, 1833

¹⁷⁹ J. Hastings et al, *Encyclopedia of Religion and Ethics Part 21*, T&T Clark, Edinburgh, 2008, p. 422

Слэдећи ток историје, наилазимо и на причу о дванаест главних српских „богова“. Ово значи да су древни Срби у почетку имали тачно дванаест богова, који-ма су се клањали и у чију су част, нажалост, чинили многа недела.¹⁸⁰

За тих дванаест „богова“ скоро сви народи су знали, сви народи не свету су у почетку штовали дванаест „богова“. На пример: грчких 12 олимпијских богова, римских 12 *Dei Consentes*, египатских, хетиских, етруских, нордијских 12 главних божанстава, итд.

Да то није случајно говори Свето Писмо, у којем се и налази објашњење порекла тих „богова“. Заправо, само и једино у њему постоји ово објашњење. Наиме, „дванаест богова“, обожаваних свуда по свету, јесу деификоване верзије људи – историјских личности – из Библије, за које се наводи да су били најзнанији у стара времена. И тих дванаест библијских личности, како је записано, потичу од Каина, сина Адама и Еве, првих људи. У Библији се наводе следећи Каинови потомци:

1. Каин
2. Енох
3. Гаидад
4. Малелеило
5. Матусал
6. Ламех (жене: Ада, Села)

¹⁸⁰ Ненад Гајић, *Словенска митологија*, Лагуна, Београд, 2011, 36. стр.

7. Јовил, Јувал, Товел, Нама

Ово су тих дванаест „богова“ које су многобожни народи обожавали, само наравно, под различитим именима. То није случајно, ако знамо да се наведене личности у Тори наводе управо као први многобошци. Штавише, од библијског имена „Каин“ је настала реч „канибализам“, а за који знамо да је био уобичајена пракса паганских народа. Значи, Срби су упамтили све ове личности, описане у Тори, с тим да су их сматрали боговима.

Осим овога, у српском су предању сачувана и сећања на тај целокупан предпотопни свет, када су постојали људи-дивови и диносауруси¹⁸¹, а како је то записано у библијском тексту:

*У то време, а и касније, синови Божји женише се са кћерима човечијим, и оне су им рађале синове на земљи који су били дивови. Били су то силни људи, људи на гласу, који су живели у старо доба.*¹⁸²

И Срби су запамтили да је живи свет некада био већег раста: биљке и животиње, па и људи. Срби (мада негде пише Бугари) су их звали „исполини“, у значењу „див“. За ове „исполиније“ се говорило да су насељавали свет пре људи (тј. садашњих људи нижег раста). Дакле, по српској усменој традицији, некада

¹⁸¹ Јов 40:15-19, Јов 41:1-34

¹⁸² Прва Мојсијева 6:4

давно су постојали људи-дивови – исто оно што каже Тора и усмена предања свих других народа света.¹⁸³

Сем тога, грчки писци су Трачане у многим својим делима описивали као „дивовске Трачане“, тј. Србе, а грчка је митологија препуна помена гиганата који су били поново **трачки** дивови (на пример, Алкионеј и Агрије).¹⁸⁴

Са друге стране, бројне су српске старе легенде о аждајама, алама и змајевима. То нам је свима познато и није потребно доказивати. Легенде о тим змајевима присутне су по целој свету, и као што је познато, оне представљају сећања на постојање диносауруса. То значи да се јеврејско-библијско предање опет поклапа са старосрпским предањем.

Осим сећања на тај тзв. препотопни свет, Срби су сачували сећање и на Потоп, описан у Библији – исто као и сви други народи света: грчка легенда о потопу Деукалиона, нордијски мит о Потопу од крви Имира, келтска легенда о Потопу и Дројваху, онда, сумерска легенда о Потопу и човеку који је једини преживео потоп – Утнапиштиму, халдејска легенда о Потопу и преживелом Ксизустру, асирска легенда о Потопу и Атрахазису, кинеска легенда о Потопу и Јиу (Нуи), спомињана индијска легенда о Великом Потопу и

¹⁸³ О „исполинијима“ говори бугарска митологија. Реч „исполин“ на старосрпском језику значи „див“.

¹⁸⁴ Д. Срејовић, А. Ц. Кузмановић, *Лексикон религија и митова*, Савремена администрација, Београд, 1992.

Мануу, затим, хавајска легенда о истом потопу и Нуу, аборицинска, литванска, корејска, египатска, итд, итд. Једноставно, **сви** народи света су сачували сећање на Потоп, па ни Срби нису били изузетак.

Наиме, по древној српској легенди, људи су током времена постали зли, насилни и искварени, и зло се пренамножило на земљи, те је Бог одлучио да казни људе и да учини крај њиховом злом свету. А казнио их је пославши Потоп. Потоп је уништио читав свет, и сва бића на Земљи су била уништена. По предању, само је четворо људи преживело Потоп. Од њих је касније обновљена цела људска популација. Један од тих преживелих, који је био Божији миљеник, звао се **Крањец**. За њега се каже и да је био први човек који је посадио винову лозу.¹⁸⁵

Дакле, сасвим је јасно да је овај Крањец српска верзија Ноја из Библије, који је исто једини са својом породицом преживео Велики Потоп, и који се потпуно исто као Крањец сматра првим виноградарем. Опис Великог Потопа у српском предању идентичан је са библијским.

У вези са Великим Потопом јесте и појава дуге. У Тори је описана директна веза дуге са Потопом:

Затим је Бог рекао Ноју и његовим потомцима: „Ево, склапам савез с вама и с вашим потомством после вас

¹⁸⁵ А. Н. Wratislaw, *Kurent the Preserver, Sixty Folk-Tales from Exclusevily Slavonic Sources*, Forgotten Books, Charleston, 2008, p. 257

*(...) Никада више ниједно створење неће изгинути од Потопа, и никада више неће бити Потопа да опустоши земљу“. Бог је још рекао: „Ово је знак савеза који склапам с вама (...) Своју **дугу** стављам у облак, и она ће служити као знак савеза између мене и земље...¹⁸⁶*

И даље:

Дуга ће се појавити у облаку, и ја ћу је видети и сетићу се савеза који ће довека трајати између мене и свих живих душа, свих створења на земљи.¹⁸⁷

Дакле по Светом Писму, Творац је после Потопа на небу створио дугу, као знак савеза између Њега и људи, да би људи кад је виде знали да неће поново бити Потопа. Оно што је ту занимљиво јесте да су и Срби упамтили везу дуге са Потопом...

По српском предању, веровало се да су некада постојала нека митолошка бића звана „**здухаћ**“ или планетник. За њих се причало да упозоравају људе на временске непогоде. А њихова веза са дугом јесте у томе што се сматрало да и сам човек може постати здухаћ, ако додирне дугу. А дуга се притом у исто

¹⁸⁶ Прва Мојсијева 9:8-14

¹⁸⁷ Прва Мојсијева 9:16-17

време повезивала са врховним богом Срба – Перуном, као и небом, на којем обитавају српски „богови“.¹⁸⁸

Овај српски мит каже следеће:

- здухаћи имају везе са ДУГОМ;
- здухаћи имају везе са БОГОМ;
- здухаћи упозоравају на временске НЕПОГОДЕ.

Мада је очигледно да су овде уплетени и елементи многобоштва, ипак је у Тори (Библији), као у српском предању, слично записано за настанак дуге. Дуга се повезује са БОГОМ, исто као у предању Срба, и дуга се повезује са временском НЕПОГОДОМ (Потопом), исто као код Срба. Додатни доказ пружа чињеница да су у својим усменим предањима исто упамтили други народи.

Што се тиче даље приче, по Тори, након Потопа и обнове људске популације и целог света, дошло је до једног немилостивог догађаја. Наиме, записано је да су се људи побунили против свог Творца, и како нису хтели да поштују Његове законе и Његове заповести. Сви људи – потомци Ноја (тј. Крањеца) – удружили су се и створили уједињено светско царство. Центар царства и средиште побуне био је месопотамски чувени град Вавилон. Тамо су народи почели да граде Вавилонску кулу, која је и из књижевности позната као највећи симбол побуне против Бога. О томе је записано овако:

¹⁸⁸ Р. Кордић, *Здухач: психоанализа текста*, Научна књига, Београд, 1990, 21. стр. (на македонском језику једно од имена за дугу гласи „Божилак“)

*Затим су рекли: „Сазидајмо себи град и кулу којој ће врх допирати до небеса да бисмо себи стекли славно име и да се не бисмо расејали по свој земљи.“*¹⁸⁹

Вавилонска кула, као симбол зла, никада није била довршена, и побуна народа није успела, док се прво светско царство у историји распало. Догађаје у вези са Вавилонском кулом запамтили су сви народи света, и сачували исте у облику предања и легенди. Мада није сачувано српско предање о Вавилону и свим осталим догађајима у описани у Тори, Срби су ипак упамтили главног градитеља оне куле, вођу вавилонске побуне и владара тог првог светског царства. Његово име је и у Тори записано – звао се **Неврод**. А ко је тачно био он и какве везе има са Србима, видећемо испод.

Перун или Србинда?

Ако питате савремене историчаре, да ли постоји нека личност која је познатија од свих других, која је највише опевана и која је била позната свим народима света, они би вам вероватно рекли да таква личност не постоји. Ипак, то није тачно; сигурно је, најопеванија и најпознатија личност у читавој историји човечанства јесте управо Неврод, а који се спомиње у Мојсијевим књигама.

И као што су га СВИ народи на свету упамтили, под различитим именима, тако су га упамтили и Срби.

¹⁸⁹ Прва Мојсијева 11:4-6

Срби су га знали по имену **Перун**. Заиста, ако се опис Перуна упореди са описом Неврода, и његових верзија код других народа, лако се закључује да је реч о истој личности. Перуна и званична историја поистовећује са „божанством“ Индром – индијском верзијом Неврода, као и Одином – норманском верзијом. Српски Перун је исто што и старогрчки Херкул, сумерски Гилгамеш, кинески Ху-Жи, вавилонски Мардук, нормански Один, римски Марс, асирски Нино, германски Воден, затим, староегипатски Озирис, нигеријски Ламруд, јапански Ниниги-Но-Кимото, келтски Кукулаин, староастечки Кселуа Архитекта, као и библијски Неврод (хебр. Нимрод), итд. Све су то различита имена за једну исту личност – **Неврода**, кога су сви древни многобожни народи сматрали за свог бога, највећег хероја, непобедивог ратника, божанског родоначелника, и спасиоца свог човечанства.

Сматра се да је врховно божанство древних Срба, Перун, био **бог сунца**, ватре, муња и громава. По њему је дан четвртак називан „перундан“.^{190,191} А Перунова жена је Перперуна или Додола. У њену част приређивали су игре и плесове додолске, и призивали кишу да падне током летњих сушних дана. Њихов син се звао **Јарило**. А „Јарило“ значи „Гневни“. Он је био

¹⁹⁰ Др Сретен Петровић, *Српска митологија*, Просвета, Ниш, 2000, 69-75. стр.

¹⁹¹ Исто као што су и други многобожачки народи четвртак називали по свом врховном божанству.

за њих „бог јарости, гнева и рата“. За њега се говорило да је након смрти тобож васкрснуо или да је он наводно био „васкрснути Перун“, када је овај умро – исто као што се говорило за библијског Тамуза, сина Неврода.¹⁹² И тако, оно што су Неврод, његова жена Семирамида и син им Тамуз били за народе Блиског Истока, то су Перун, жена му Додола и син им Јарило били за древне Србе.

Смртни непријатељ Перуна (Неврода) је био **Велес**, како каже српско предање. Велес се означава као „бог стоке“, али неректо и као „бог подземног света“. Име „Велес“ значи „див“, што се и уклапа са сликом из Библије. Тај Велес је приказиван као змија, аждаја или чудовиште. Док је Перун увек био победник у борби са њим – опет исто као што су и сви остали пагански народи на свету приказивали своју верзију Неврода и Сема, где је Неврод побеђивао „злог Сема“ (иако је истина потпуно супротна, јер је Сем усмртио Неврода, а не обрнуто).¹⁹³

А рекли смо изнад да се за Јарила говорило да је након смрти наводно васкрснуо или да је он наводно био „васкрснути Перун“, када је овај умро. А Перун је умро насилно, након чега му је тело раскомадано. Јарило се сматра и богом пролећа и вегетације. А то његово (поновно) рођење и смрт се поистовећивала са

¹⁹² Др Сретен Петровић, *Српска митологија*, Просвета, Ниш, 2000, 60. стр.

¹⁹³ Alexander Hislop, *The Two Babylons*, Loizeaux Brothers, New York, 1948

сменом годишњих доба: пролеће је симбол његовог рађања, а зима је наступала кад је наводно умирао – митолошки елемент присутан у предањима дословно свих народа на свету.

Можемо још и споменути да су у част Перуна и сина му Јарила подизани обелисци, у виду стубова са урезаним ликом идола, пред којим су се клањали и молили. Они су се звали **кумири**. А у част Неврода, познато је из историје, такође су подизани обелисци.

Бог сунца – Тамуз, син Неврода, код Срба је дакле називан Јарило. Срби не само да су сачували сећање на врховног „бога сунца“, већ су сунчана божанства веома честа у српској митологији, и јављају се под различитим именима: Да(ж)бог, Сварог, Хо(у)рс, Вид, итд.¹⁹⁴ Хоурс, Хорс или Хорз јесте синонимно име за бога Дажбога. Ради се о различитим називима за истог „бога“ сунца – Неврода или Тамуза. Име, „Хоурс“ подсећа и на египатску верзију Тамуза – **Хоруса**. Ако се присетимо и Сварога, као српског божанства које се спомиње и у вези са Египћанима, онда не би требало да нас зачуди откуд толика повезаност Срба и Египћана, нарочито ако узмемо у обзир везу Срба са Семом и Јеврејима, који су робовали управо у Египту око 400 година.

¹⁹⁴ Ови исти „богови“ су често и „богови ватре и/или светлости“. На пример, током словенског празника „Дана Сварога“ ритуално се обожавала ватра. Многи од тих древних празника прослављају се и дан-данас.

У вези с тим, обожавање сунца, као главне одлике паганске религије, Срби су упражњавали и почетком зиме, када је дан бивао краћи – краткодневица. Овај „празник“ су називали Велика ноћ или Коледо (српска варијанта „Ноћи вештица“). Чувени су древни српски коледарски обичаји, кад су се младићи облачили у коже оваца и ишли од кућа до кућа, плашећи људе, успут певајући и вичући. Ово веома наликује древним грчким тзв. дионизијским прославама, а од којих је настала трагедија као облик драме.¹⁹⁵

По једној теорији, и сама реч „Словени“ потиче од назива које у преводу значи „лоза сунца“.¹⁹⁶ А као што се зна, иста је ствар и код већине древних народа, на пример, Грка, чије друго име „Хелени“ значи „синови сунца“. Или, на пример, Јапанци, чије изворно име „Нипонци“ има исто значење.

Даље, балканске Србе стари грчки писци описују као ратнике са тетоважама. Тетовирање, шарање по телу и коси, шминка и накит, одлика је многобројних паганских народа света: Келта, Индијаца, Индијанаца, Египћана, итд. Занимљиво је да су древни Срби некад користили биљку броћ у тзв. „магијске сврхе“,¹⁹⁷ и за справљење црвене боје, којом су се вероватно, између

¹⁹⁵ Није случајно што је „бог“ Дионис, по грчким описима, исти као и Јарило, тј. библијски Тамуз.

¹⁹⁶ Б.Т. Митровић, *Расија (Коловенија) – Најстарија цивилизација и српски чудотворци*, Пешић и синови, Београд, 2006, 58. стр.

¹⁹⁷ Позната је старосрпска магијска формула „тандара-мандара-броћ“.

осталог, шарали свуд по телу.¹⁹⁸ Није случајно што су Срби посебно били везани баш за црвену боју. Јер у усменом предању епитет „дрвено“ стоји уз српску војску која јуриша на свог непријатеља, док је иста боја везана управо за српског бога сунца – ратоборног Јарила (Тамуза).

Није случајно да су се Срби сматрали потомцима управо **Јарила**, исто као што су се Римљани сматрали синовима бога рата Марса, и исто као што су сви други народи своје порекло изводили од својих богова сунца, што ће рећи, од својих верзија Неврода и Тамуза. У „Велесовој књизи“ за Србе је записано да су „унуци Дажбога“, тј. да су његови потомци. Поново, Дажбог је само још једно име истог тог **сунчаног** божанства, тако да се све добро уклапа у речено.¹⁹⁹

И за сам крај, подсетићемо се да су Срби делом потекли од Сема, и да су баш по њему добили своје име. Подсетићемо се и да је један део Срба потекао из Индије, и да су ти Индијци Неврода називали именом **Индра**. Невероватно делује, али је и у индијском епу записано је да је Индра усмртио неког **Србинду**. Реч је о чувеном индијском епу званом „Риг-веда“, у којем пише:

¹⁹⁸ Веселин Чајкановић, „Броћ“, *Речник српских народних веровања о биљкама*, Антологија српске књижевности, Београд, 2009.

¹⁹⁹ Радивоје Пешић, *Велесова књига 1. део*, Пешић и синови, Београд, 2000.

*Певајте песму о делима Индре моћног, који се у дивљем заносу сомом опија.*²⁰⁰ *Снажан је он бог, убио је Анарсанија, Србинду, Пипру и свога непријатеља Ахисуву*²⁰¹

У стиховима Индијци су исхвалили свог врховног бога Индру, и навели нека од његових „дела“. Но, шта је овде занимљиво? Занимљиво је да се овде говори и о неком Србинди, а да притом у српском језику и дан-данас постоји реч „србенда“. Значење ове речи је исто као значење речи „Срб“ у страним језицима, с тим да је аугментатив. Ипак, да ово не мора бити случајно поклапање имена, говоре нам следећи подаци:

Наиме, како библијски митографи потврђују, „бог Индра“ заправо је само индијска верзија библијског **Неврода**. Заиста, ако се упореди индијски опис овог „Индре моћног“ са библијским, али и небиблијским описима „моћног ловца“ Неврода, лако се уочава да је реч о истој личности. Хваљење бога Индре из горњег цитата подсећа на хвалоспеве Сумера њихове верзије Неврода – Гилгамеша, а како је записано у сумерском „Епу о Гилгамешу“:

²⁰⁰ „Сома“ је врста древног опијата, пандан вину из европских митологија.

²⁰¹ R. T. H. Griffith, *Rig Veda*, Evinity Publishing Inc, Santa Cruz, 2009

*Гилгамеш, човек бола и радости, није уморан. За њега, јакога, дивнога, мудрога, морају да раде и млади и стари (...)*²⁰²

И оно што су Неврод, његова жена Семирамида и њихов син Тамуз били за народе Блиског истока, и оно што је код Срба био Перун, његова жена Додола и син им Јарило, то су Индра, његова жена Ахилаја и њихов син Арцуна Стрелац били за Индијце. Није случајно што име „Арцуна“ значи „Светли“, а да су Неврод и Тамуз били обожавани као „богови светлости/сунца“, или како то на латинском језику гласи: *Lucifer*.²⁰³ И, сада када знамо да је Индра исто што и Неврод, онда све остало добија нов смисао...

Дакле, ако знамо да је „бог Индра“ заправо Неврод, а већ смо видели да је Сем исто што и Сарм или **Срб**, као и да су староиндијски и српски језик заједничког порекла, и од свих индо-европских језика међусобно најсличнији, онда је сасвим могућно да је малопре споменути **Србинда** опет још једна индијска верзија **Сема**.²⁰⁴ Тој тврдњи у прилог иде и следећи податак:

²⁰² И. Томић, *Еп о Гилгамешу: Сумерско-бабилонски еп*, БХ мост, Сарајево, 2006.

²⁰³ Ралф Вудроу, *Вавилонска мистеријска религија*, Метафизика, Београд, 2008, б. стр.

²⁰⁴ И индијско Србинда и индијско Сарм се односе на библијског Сема. Различита имена за исту личност, као и исто име за различите личности, веома су честа одлика предања и митова свих древних многобожачких народа.

Наиме, на основу горњег цитата из Риг-веде види се да је Индра (Неврод) усмртио Србинду (Сема). Но, ми знамо да је Сем убио Неврода, а не обрнуто. Да ли то значи да овде уопште није реч о Сему? Не мора да значи, ако знамо из прича других паганских народа, да су они намерно извртали истину и говорили да је Неврод победио Сема, да је „васкрснуо“, да се поново родио, и слично. О овоме говоре предања свих народа, те зашто би се ово индијско разликовало? А ако је то тачно, то би било додатни доказ да Срби заиста јесу добили своје име по Сему (ригведанском Србинди).

Поред тога, „Срб-инда“ се по неким тумачењима односи на народ „Ви-бинда“. Бинда или Винда, рекли смо, назив је место у подручју Индије, североисточно од планинског венца Виндија, тј. Виндске планине. Да ли је онда случајно што су Србе пре звали Винди или Венди?

О Немањићима

Осим сличности српског предања и јеврејске Торе, као и потенцијалног првобитног српског монотеизма, налик оном краткотрајном старокинеском и изворном јеврејском монотеизму, треба рећи нешто и о времену када је цео српски народ по први пут прихватио прави монотеизам у свој његовој пунини. То је време које се у историјској науци устаљено зове „христијанизација Словена“ – време деловања Тирила и Методија.

Међутим, иако су српски преци били упознати са хришћанством још у временима првог века нове ере, исто као већина других народа, и иако се оно чвршће укоренило међу све Словене тек у тзв. Средњем веку, почев од деветог века, ипак су Срби постали већином хришћани, без значајнијих остатака многобоштва, тек с доласком најпознатије српске владарске династије – **династије Немањића** – што ће рећи, у 12. веку.

Мада се углавном верује како је немањићка Србија наводно била прва независна држава Срба, ову нетачну тврдњу оповргава доказана чињеница да су Трачани и Илири, као преци Срба, имали своје државе и у време пре Христа – исто као и **сви** други народи света. Осим тога, итекако је познато и постојање српске државе и преднемањићких српских династија, у време од првог века нове ере, па све до 12. века, када на власт долази династија Немањића. О томе говоре и поједини ретки историјски извори,^{205, 206} а можемо се сетити и раније навођених речи, да је српска држава Холмија требало да буде „правни наследник **преднемањићке државе**, „која је трајала од 495. до 1160. године“. Управо се та 495. година (или 492. година) узима за почетак владе првог српског краља након ослобођења Срба (Илира, Трачана) од власти римских

²⁰⁵ М. Милојевић. *Одломци историје Срба*, Београд, 1872, 156-216. стр.

²⁰⁶ О Србима из доба Старог века, као и осталим европским народима тог доба, са изузетком Старих Грка и Старих Римљана, има мало или скоро да нема домаћих писаних историјских извора.

легија – краља Свевлада, по коме је названа српска династија Свевладовића. Уз ово, можемо споменути и следеће речи једног аутора:

Иако су и Немањини преци владали Србима, он слови (сматра се) за оснивача династије Немањића и средњовековне српске државе. То је у некритичкој и нарочито лаичкој историографији створило једну погрешну слику да пре Немање није било ничега, да се тек са његовим освајањем власти ствара српска држава. Знамо да није тако (...) Овоме је допринело и то да из времена Немањине владавине имамо (доста) материјалних и писаних извора који је потврђују.²⁰⁷

И сами историчари конвенционалне струје понекад признају, када на пример, В. Ђоровић цитира Стефана Првовенчаног, како је Стефан Немања био „`скупљач изгубљених делова отачаства, а и **обновитељ**“²⁰⁸. Па како неко може да буде **оснивач** „**прве**, праве српске независне државе“, ако је заправо обновитељ исте?

Тај званичан и универзално прихваћен став да пре Немањића није било српске државе уклапа се у раније споменути и оповргнуту тезу о наводном досељавању Срба (Словена) на Балкан у 7. веку.²⁰⁹ Али, овде неће бити много речи о томе, већ ћемо само поменути везу

²⁰⁷ Б. Зарковић, *Печати Стефана Немање, Баштина*, бр. 13, Институт за српску културу, Приштина - Лепосавић, 2002, 245. стр.

²⁰⁸ Владимир Ђоровић, *Историја српског народа*, Јанус, Београд, 2001, 110. стр.

²⁰⁹ Више о томе у Додатку 2 на крају књиге.

Немањића са оним што је речено у свим претходним поглављима.

Прво ћемо рећи оно што није разјашњено у науци савременог доба, а то је порекло Стефана Немање, као и порекло његовог имена. Званична историја тврди да се отац Стефана Немање звао Завида, који је пореклом из Зете (Црне Горе). Међутим, да ово није тачно, него да се отац Немање звао Деса, говори нам текст Мавра Орбинија:

*...Деса владаше у Хуму, све до Котора, и у Горњој Зети, називајући се баном, војводом... Војвода Деса је имао три сина: Мирослава, **Немању** и Константина (...) Када је он умро, покопан је у Требињу, у цркви Св. Петра у Пољу.²¹⁰*

Чувени српски историчар Владимир Ћоровић каже да се „отац Немањин **изгледа** звао **народним именом** Завида. Колико се досад зна, он **није био личност од већег значаја**.“²¹¹ О истој неверици према једина два извора која говоре о том Завиди јесте и став историка Константина Јиречека, али и других, које цитира Јован Деретић у одговору представнику званичне историје:

Народ је заборавио његове претходнике и претке. Извори чак не спомињу ни имена његових родитеља...

²¹⁰ Мавро Орбини, *Краљевство Словена*, Српска књижевна задруга, Београд, 1968, 79-80. стр.

²¹¹ Владимир Ћоровић, *Историја српског народа*, Јанус, Београд, 2001, 111. стр.

*Према истраживању Ковачевића, отац Немањин био је Завида, **личност иначе непозната**.*

У наставку затим објашњава и разлог писања да је неки Завида отац Немање, а не рашки жупан Деса:

*Кад је на Берлинском конгресу дат мандат Аустро-Угарској да окупира Босну и Херцеговину, речено је Србима да више не гледају преко Дрине и Дунава. Као што се види из навода Орбина, Деса је био господар Хума и Горње Зете, то јест, **Херцеговине**, и сахрањен је у Требињу. Е па баш те чињенице требало је некако фалсификовати и избрисати из историје, јер како би Беч убеђивао Србе да та територија није српска, није Србија, када је то земља Немањиног оца, који је ту и сахрањен?²¹²*

Додатни доказ јесте став историчара да је Немања потицао вероватно из побожне, свештеничке породице – то се уклапа са наводима Орбинија, јер он каже да је предак Немање био **свештеник** Стефан.

Све ово значи да је отац Стефан Немање био жупан **Деса**. Он је владао у Хуму, у данашњој **Херцеговини**, што значи да званичан став историчара није истинит, а који наводи Завиду за Немањиног оца, иначе „личност непознату“ и „народно име“, кажу историчари.

²¹² М. Антић, *Радић у улози Павзанија* - др Јован Деретић, *Глас јавности*, Београд, 14. 12. 2003.

Док је други разлог скривања правог оца Немање у томе што је преко жупана Десе Немања био у блиском сродству са српском династијом Војислављевићи (или Доброслављевићи), а преко њих све до првих српских династија, након нестанка Западног римског царства. Но, пошто се то не уклапа у тезу о оном „досељавању Срба“ у седмом веку, зато су и Завиду прогласили за оца Немање, док претке династије Војислављевића не наводе даље од њеног родоначелника – српског краља Војислава.

И као што се не говори о правом пореклу Немање, тако се не говори ни о правом пореклу његовог имена. Порекло имена Стефана Немање, по којој је најзнанија српска династија – Немањићи – добила име, не зна се ни до дан-данас. Зато ћемо у наставку видети право порекло имена Немањића, и разлоге важности да исто знамо.

Погледајмо најпре званично прихваћене ставове. О пореклу имена „Немања“ постоје три теорије. Прва од њих каже да се оно састоји из две речи: „не“ и „мањи“, због чега су неки закључили да исто значи „није мањи од осталих“, тј. од својих претходника. Друга теорија каже да то име значи просто „онај који нема“, тј. да је Стефан Немања био „без поседа“ и неплемићког рода. Коначно, по трећој теорији, коју заступа и САНУ, име „Немања“ потекло је од две речи: „не“ и „манити“ или „мамити“, што би значило „непривлачан“. То је уједно најприхваћенији научни став о пореклу овог имена.

Међутим, осим ових покушаја играња етимологије, базираних на пукој сличности међу речима и обичним нагађањима, постоји и једно друго, много смисленије, јасније и логичније тумачење. Наиме, име „Немања“ је потекло од речи несрпског порекла, те поистовећивати га са српским речима („не“, „нема“, „има“, „мамити“), једноставно, нема смисла. Довољно је погледати како се то име писало у Средњем веку: писало се „Неман“. Чак се и на печату Стефана Немање налази такво име - „Неман“ и „Неманиа“.²¹³

И Петар Скок у свом етимолошком речнику пружа објашњење да име „Немања“ потиче од речи „Неман“ или грчког „Нејман“, мада га не повезује даље ни са чим, нити даје конкретан одговор.²¹⁴

Чињеница је да је Стефан Немања име „Немања“ добио на крштењу по католичком обреду, како нам то и сведоче његови биографи. А како додаје његов син – Стефан Првовенчани, у својој 30. години он се поново крстио, али сада у православној цркви. Дакле, име су му дали латински, католички бискупи, а који тешко да би му дали безначајно словенско име, које иначе нема пандан у другим српским именима. Па, одакле је онда потекло то име „Немана“? Споменути Јиречек каже да је „Немања“ код Грка и Латина исто што и библијско

²¹³ Б. Зарковић, *Печати Стефана Немање, Баштина*, бр. 13, Институт за српску културу, Приштина - Лепосавић, 2002, 246-252. стр.

²¹⁴ Петар Скок, *Етимологијски речник хрватскога или српскога језика*, ЈАЗУ, Загреб, 1971, 511. стр.

име „Неман“ или „Нааман“, а с чиме се слаже и Франц Миклошич, угледни лингвиста.

Али ко је онда био Неман или Наман? Тај Наман је био славни сиријски војвода, о коме је овако записано:

*И беше Неман, војвода цара сирског, човек велик и веома цењен у господара свог, јер преко њега сачува Господ Сирију. Али тај одважан и силан јунак био је губав.*²¹⁵

И у другом тексту записано је за истог Немана, али у каснијим вековима, што само сведочи о томе колико је он био чувен:

*Исто тако, и многи беху губави у Израелу у време пророка Јелисије, али ниједан од њих не би очишћен, осим Немана, Сиријца.*²¹⁶

Неман или Наман је био симбол неверујућих, који су постали хришћани и окренули се Богу – скоро исто као што су средњовековни Срби, на челу са Стефаном Немањом коначно у том 12. веку сви заједно прешли у хришћанство из многобоштва. Штавише, Немања је и био познат као искоренитељ оних последњих остатака многобоштва у српском народу. Записано је овако:

...истреби успомену злославних јеретика по своме отачаству... искоренивши јеретичку и многобожачку

²¹⁵ Друга царевима 5:1

²¹⁶ Јеванђеље по Луки 4:27

*превару по... своје отачаству, тако да сви хришћани служе једноме живоме Богу (...)*²¹⁷

Настанак Немањиног имена од библијског „Неман“ потврђује још један аутор, када каже како је „давање имена Неман... могао бити знак жеље да новокрштени буде вером излечен, тј. спасен као Неeman Сиријанин. Када се има у виду да је име... било распрострањено у далматинском приморју²¹⁸... и када се зна да је у делу јадранског приморја било паганства... то даје додатну вредност претпоставци да је и син српског жупана (Десе -) Немања на првом крштењу добио име према старозаветном Неману Сиријанину.“²¹⁹

Значи, велики жупан српски Стефан Немања – син рашког жупана Десе и потомак првих српских царева након римске владе, ослободилац Србије од окупације Ромеја (Византије), ујединитељ српских земаља и свих српских племена, утемељивач монотеизма, зачетник и родоначелник најпознатије и најславније српске тзв. светородне династије Немањића, отац Растка познатог у народу као Свети Сава, и један од највећих јунака у целокупној историји Срба – своје име је добио по исто тако славном Христовом ратнику – **Неману** – војводи

²¹⁷ Др Ђоко Слијепчевић, *Историја Српска православне цркве*, Прва књига, БИГЗ, Београд, 1962, 40. стр.

²¹⁸ У далматинском приморју паганство се највише задржало. Томе у прилог иде и постојање српске области која се звала „Паганија“.

²¹⁹ П. Пипер, *О пореклу имена Немања, Зборник Матице српске за филологију и лингвистику*, вол. 50, бр. 1 и 2, 2007, 683-690. стр.

цара Сирије и овековеченом симболу свих обраћеника у хришћанство. За разлику од савремених „научника“ који говоре да је Немањино име настало од речи „не“ и „манити“, а у значењу „непривлачан, ружан“, дотле ово наше друго тумачење каже да српско „Немања“ значи исто што и библијско име „Наман“ – „пријатан, леп, величанствен“. Порекло овог имена српски народ је или заборавио или га није знао, те је касније почео да га тражи у својим српским речима и сам покушавао да име „Немања“ изведе од њих. То се може разумети, али се не може разумети како да савремени историци и ерудите нису увиделе истоветност српског Немања и библијског Немана, а нарочито ако знамо да су о томе већ говорили поједини писци старијег доба. Да ли они нису умели то да учине и истраже, или нису ни хтели?

За сам крај можемо рећи нешто и о оном највећем изданку династије Немањића – **цару Душану**. Србија је у његово време, као што је познато, била на врхунцу своје моћи и славе, било је најјаче царство у Европи. Цар Стефан Душан Немањић био је знан и по чувеном Душановом законуку. Мада тај законик чине различни закони старијих времена, византијски законици, али и закони које је написао Растко Немањић – Свети Сава, чињеница је да основу истог чини јеврејски **Мојсијев закон**. И заиста, ако се упореда ова два закона, један из 14. века н.е., а други из 15. века пре Христа, лако се уочава да један другом наликују. Наравно, ово нећете наћи да пише у уџбеницима из историје, али зато сада

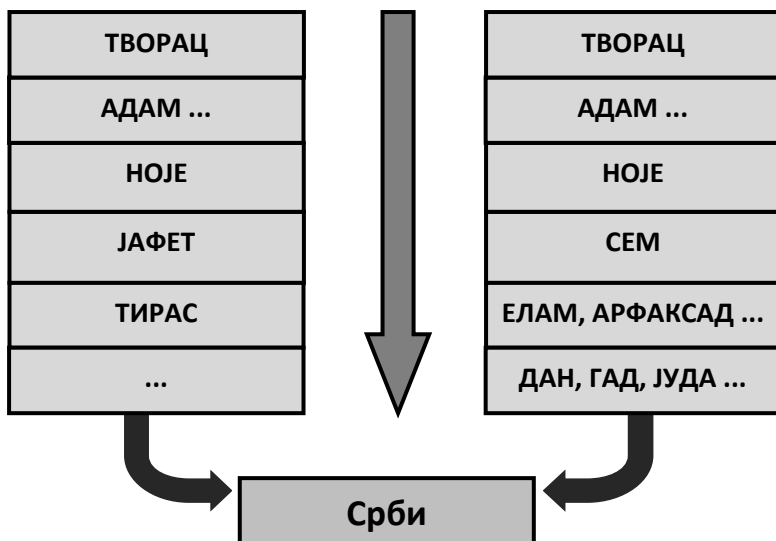
израња једно веома значајно питање: Да ли је случајно што је **Србија** била на врхунцу моћи управо у време цара Душана, када се примењивао Душанов законик, а да је и **Израел** био на врхунцу своје моћи управо у време Мојсија и Исуса Навина, када се примењивао Мојсијев закон? Српско и израелско царство су у то време била дословно **непобедива**, иако су тад били у много тежем положају него данашња Србија. Јер Душанова, уопште немањихка Србија, са свих страна је била окружена непријатељима: РOMEјима на југу, Мађарима на северу и Бугарима на истоку, Германима и папском војском крсташа са запада, итд. А сви су они хтели да освоје Србију – исто као што се то чак и вековима касније настављало. У истој ситуацији су били Јевреји у време Мојсија и Исуса Навина: били су окружени са свих страна многим паганским народима, попут Хананаца, Хетита, Амореја, Сиријаца, Едомаца, Амаличана, итд. Али, без обзира на све то, и Србија и Израел су у то доба били неосвојиви. Да ли је то случајност?

Закључак

Из свих претходних поглавља видели смо да су Срби могуће већински потомци Тираса, сина Јафета, сина Ноја, који је један од осморо људи који је преживео Велики Потоп, и који је био потомак првих људи који су били створени на Земљи (Адама и Еве). По Тирасу Срби су називани Тирасени или **Трачани**.

Такође, видели смо да је огранак Срба отишао на исток, близу Елама, Персије, Индије и Кине. Они су били мешавина потомака опет Тираса, али и Елама – сина Сема, сина Ноја. Тај огранак древних Срба је дошао у Европу око 1400. године пре Христа, те се придружио својим сународницима. Били су познати као Венди или **Винди**.

Видели смо доказе да су Срби, пошто су потекли од Елама, сина Сема, и пошто су од давнина били измешани са Јеврејима, добили своје име „Срби“ управо по **Сему**, али су и називани именом „Сармати“ (иако се тај назив понекад односио и на друге народе који су живели на простору античке Сарматије).



Затим, видели смо како су балкански Срби били познати и као **Илири**. То име су добили по Арилију, сину Гада, сина Јакова, који је био потомак Сема и његовог сина Арфаксада. Јер се то израелско Гадово племе доселило међу Србе из Грчке.

Осим Гадовог племена, поуздано се зна да је међу Србима било и израелског Јудиног племена, који су у историји остали познати као „Тројанци“ и Дардани. Осим њих, Срби су били измешани и са свим осталим израелским племенима, а која су била протерана у изгнанство, и која су остала позната по имену „Скити“ (иако се овај назив односио и на друге народе који су живели на простору Скитије).

Али не само да су Срби били делом семитског порекла, и да су у каснијем добу били измешани са Јеврејима, већ су још од најранијег послепотопног доба преци Срба и преци Јевреја живели заједно, и на Балкану основали древну **Винчанску цивилизацију**. Илиро-трачански Срби су били староседеоци на том простору, док су Јевреји, под именом Расена и Пелазга дошли међу Србе са запада, из Етрурије и Италије. По њима су Срби и добили своје име „Расени“, или Раси, Раши и **Рашани**.

Колики проценат данашњих Срба потиче од Јафета, колики од Елама, а колики од израелских племена - тешко је рећи. Имамо пример српског племена Кучи којег су у 16. веку чинили искључиво потомци владарске куће Мрњавчевића. Онда је у то племе, бежећи од Турака, дошла снаја великог српског јунака Ђурађа Кастриота Скендербега,²²⁰ са својим сином који се звао Дрекале. Она се удала за кучког војводу који је био удовац. Када је одрастао, Дрекале је због својих великих заслуга постао војвода племена Куча. Временом су се његови потомци толико умножили да данас 95% свих Куча чине Дрекаловићи - потомци Дрекала који је дакле био потомак Кастриотића (Скендербега). Да ли су, по истом обрасцу, данашњи Срби у највећем

²²⁰ У току је завршетак обимне студије о српском пореклу Ђурађа Кастриота Скендербега која се састоји из два дела - први део се бави пореклом његове мајке, а други пореклом његовог оца и његовим данашњим потомцима. Студију води др Предраг Петровић.

проценту потомци 12 израелских (јеврејских) племена? Одговор на то питање не можемо са сигурношћу дати.

И ако сада све ово знамо, онда никако не може бити случајно што су управо Јевреји и Срби народи који су од свих народа на планети највише страдали и били прогањани у целокупној историји човечанства. Такође, не може бити случајно што је антисемитизам, а тиме и антисрпство, још од најдавнијих античких времена, па све до овог савременог доба био и остао најприхваћенија и најраширенија идеологија на свету. А ако сада и то знамо, онда да ли је случајно што се баш Јевреји у Библији називају Божијим, Изабраним народом, и што је један светски познати јеврејски научник²²¹ баш Србе назвао „Небеским народом“, а да су притом исти ови Срби и генетски и духовно од давнина повезани са Јеврејима? У вези са тим, интересатни су и стихови из Светог Писма, који као да се пророчки односе на Србе и Јевреје, чекајући испуњење у блиској будућности:

***О, кад би Ме народ Мој слушао!
Лако бих покорио непријатеље његове,
и на противнике његове
окренуо бих руку Своју (...)***²²²

²²¹ Проф. Енрико Јосиф

²²² Псалми 81:13-16

Додатак 1: Речи хебрејског порекла

Неколико примера српских речи које су семитског (хебрејског) порекла:

БОЛ – словенска реч која се може поредити са семитским кореном Б-Л-Х, који означава: „старење“, „оболелост“, „истрошеност“. Не рачунајући сугласник „х“ који служи за употпуњавање корена и продужетак вокала испред њега, може се рећи да је овај семитски корен сличан српској речи која се састоји из корена Б-Л.

ДЕДА (ћед) – реч која се пореди са свесемитским кореном Г-Д, који значи „деда“, где је семитско прво слово код Срба могло прећи у меко слово „д“, и онда у „ћ“.

ДОБАР – у српским етимолошким речницима ова реч наводи се да је основа ове речи „доб-“ на који је додато „р“ са меким знаком. Семитска варијанта гласи ТОВ, где су слово „т“ и слово „в“ прешли у своје звучне парњаке „д“ и „б“, што је иначе случај и у другим индо-европским језицима.

ГЛАВА – реч истоветна са семитским кореном Г-Л-В, који има слична значења: „глава“, „главатост“, „фризер“, „коса“, итд.

ГРОМ – ова реч се може повезати са семитским глаголским кореном који гласи Г-Р-М, а који значи: „грмљавина“, „пуцкетање“, „ломљење“.

ХЛЕБ – реч којом се означава једна животодавна намирница. У арапском језику, реч ЛаХМун у преводу значи „месо“, док хебрејска реч ЛеХеМ има исто значење. Слично је и са арапском речи ХаЛиБун и хебрејском речју ХаЛаВ. У сваком случају, „хлеб“ је реч тзв. **не**-индо-европског порекла (и овде видимо претварање слова „м“ из семитских језика у слово „б“ јафетидских језика, као у случају назива „Сармати“ и „Срби“).

ЈЕСТЕ – реч која одговара семитском ЈЕШУТ (Ј-Ш-Т), што значи „постојање“, „битисање“. Семитско „ш“ је код Срба прешло у „с“.

КАДА? – српски прилог за време у потпуности исти као арамејски израз КАД (К-Д) са потпуно истим значењем.

ЛАК (лаган) – придев која подсећа на хебрејски придев и прилог КАЛ, а који има исто значење, с тим да је дошло до замене слова „к“ и „л“.

МЛАД – реч која је слична семитском изразу М-Л-Д, који значи: „младост“, „детињство“, „рођење“.

МОСТ – реч слична са семитским изразом МаШаТ, с овим значењем: „морска поворка“, „премошћавање“.

„скела“, „мост“. Једино је слово „ш“ прешло код Срба у слово „с“.

ПЛАШИТИ – ова српска реч се може поредити са семитским кореном Б-Л-Ш, са значењем: „плашење“, „истраживање“, „трагање за неким“, а при чему је слово „б“ прешло у свој звучни парњак „п“ у српском језику.

СМЕХ – ова реч се може поредити са хебрејским изразом С-М-Х, који значи „радовање“, „задовољство“ и „срећа“. Дакле, ради се о речима сличног значења.

ТУГА – српска реч иста као и израз семитског порекла – ТУГА, са истим значењем.

ВЕЛИК – слично семитском корену Б-Л-Г који има значење „величине“, „увећања“, „оснажења“, при чему су слова „б“ и „г“ прешла у своје звучне парњаке „в“ и „к“.

Осим ових овде наведених, постоји још повелики број других српских речи семитског, тј. хебрејског порекла.²²³

²²³ Др Жељко Станојевић, *О језику Срба и Јевреја – Тројако присуство Јевреја међу Словенима*, Београд, 2001.

Додатак 2: Званични ставови науке о пореклу Срба и српског имена

Видели смо у првом поглављу да име „Срби“, по ставу званичне историје, у преводу гласи „робови“, јер је наводно настало од латинске речи са значењем роба. Овај став се заснива на споменутом средњовековном документу једног византијског цара. Такође, на основу истог списка, већина историчара је дошла до закључка да су се Срби, као део Словена, доселили на Балкан и на просторе садашње Србије у 6/7. веку нове ере, окупиравши туђе територије „непознатих“ балканских староседелачких народа, као што су Илири и Трачани, али и теориторије Грка, „староседелачких“ Албанаца тобоже илирског порекла, итд. Све то пише у овом једном једином документу из Средњег века, и све је то саставни део савремених уџбеника из историје.

Међутим, колико је ова етимологија имена „Срби“ исправна, и колико је тачна она теза о „досељавању Словена на Балкан“, видећемо ако погледамо шта још пише у истом спису. Рецимо, погледајмо шта у овом

византијском средњовековном спису Константина VII Порфирогенита пише о Хрватима.

О пореклу имена „Хрвати“ тамо је дословце овако записано:

*„Хрват“ на словенском језику значи „онај који држи велику територију“.*²²⁴

Вероватно никоме на свету није познато на којем „словенском језику“ назив „Хрвати“ значи „онај који држи велику територију“. Овакво порекло имена „Хрвата“ никада није потврђено дословно нити једним лингвистичким истраживањем. Слично је записано и у наставку истог текста, када се говори о локацији Хрвата на Балкану и њиховом опису као народа:

Велика Хрватска, звана и „бела“, још увек је непокрштена, исто као суседи им Срби.

Никада у историји није забележено постојање државе са називом „Велика Хрватска“ (зато што није ни постојала), исто као што ни на једној карти света не пише „Велика Србија“. Чак ни Франачка, а која је заузимала половину Европе у то доба, није називана „Велика Франачка“. Али, откуда онда ова „Велика Хрватска“ у овом спису, није познато. Тај нам спис само оставља сведочанство да су велики Хрвати, који су

²²⁴ Constantine Porphyrogenitus, *De Administrando Imperio*, Second Impression, Washington D.C., 1985 (у даљем тексту сви су цитати узети из овог дела)

држали велику територију, и који су живели у својој Великој Хрватској, били одмах до робовске Србије и ропских Српчића, који су ходали у „ропским сандалама“.

Још један занимљив пример каже:

(Хрвати су) од истог римског папе примили благослов, те им је речено да ако неки туђин нападне Хрвате и заподене рат против њих, да ће се онда моћни Бог борити за Хрвате и штитиће их, а Петар, Христов ученик, подариће им победе.

Овај текст је писан средином 10. века, пред „Велику шизму“, од стране, може се слободно рећи, православног цара, али упркос томе, на све стране се хвали „пресвети папа“, како то тамо пише, спомиње се апостол Петар (наводни претеча римских папа), као и, не заборавимо, „пресвета Мајка Божија“, а Хрвати се благосиљају за „одбрамбене ратове“ (домовинске ратове?) против туђина (можемо само претпоставити о којем туђину је ту реч). Међутим, овде није нимало реч о Хрватима. У чему је реч, погледајмо из примера:

Исти ови Хрвати су стали под заштиту ромејског цара Ираклија пре него што су Срби стали под његову заштиту (...)

Овде је написано како су Хрвати стигли пре Срба на Балкан, што значи, не само да су се „полудивљи Словени“, како их називају историчари, доселили на

Балкан у седмом веку, него је један део ових Словена (Хрвата, наравно) стигао „малко пре“ другог дела (Срба, наравно).

Тамо још пише да након што су наводно победили „огромну франачку војску“, и вођу им „Коцилиса“ (Кадолаха), Хрвати су од тада „постали **независна** и аутономна држава“ и сами потом „**захтевали** да од **епскопа Рима** приме свето крштење“. Тако да Хрвати не само што су били „велики народ који држи велику територију“ и не само да су свуда стизали пре Срба и били бољи од њих у свему, већ су још од тог деветог века имали своју „независност“! Она се можда подразумевала и под влашћу Византије, и након 1102. године када су били под угарском (мађарском) влашћу, а и од 1493. године под влашћу Османлија. Наравно, они су сами онда тражили да их лично папа покрсти и да им упути вечне благослове за њихове будуће (крсташке) ратове (?!).

Али, ни то није све. „Бели Кроати“ су постали једна позната поморска и трговачка сила, крстарећи лађама „од града до града“, како то пише, дуж обале Далмације, све до Венеције, иако је пре тога записано да су Хрвати и Срби живели „иза Турске“, то јест, Мађарске, у **континенталном** делу Европе, где није било мора и могућности развоја поморства, а нарочито ако се узме у обзир да су словенска племена била „примитивна и варварска“, како нам тврде савремени историчари.

Осим свих ових ирационалних тврдњи о Хрватима, у спису „О управљању царством“ налази се још велик број нетачних историјских података, попут:

- помињање римско-германског цара Отона Првог, који је постао владар 962. Године – **три године након смрти Порфирогенита**, који се сматра аутором овог списка;

- константно спомињање Мађарске (тј. „Турске“ у спису) као државе ситуиране иза реке Дунав, иако је она као држава настала тек 972. године, када ју је Геза ујединио. Поново, Константин Седми Порфирогенит је преминуо 959. године, или **тринаест година ПРЕ уједињења номадских Мађара**;

- спомињање града Београда као града под влашћу Византије, иако он тада није био под њеном влашћу, нити се тада уопште звао Београд;

- помињање датума везаног за један део Словена у Далмацији, који гласи: 7. индикт 6457. године. А када се тај датум преточи из византијског у савремено рачунање времена, добија се тачно 449. година н. е., а то је **два века ПРЕ времена које се узима за почетак досељавања Срба на Балкан**, и које се спомиње у овом спису на другом месту;

- податак да су Срби добили то име по латинској речи за „роба“, јер су били робови византијског цара, а да притом Хрвати и други Словени нису добили то име, иако су исто били његови робови, и иако су Хрвати **ПРЕ Срба** стали „под заштиту цара Ираклија“.

У спису цара Константина налази се огроман број нетачних података, и чак таквих да је део данашњих историчара дошао до јасног закључка да је тај спис у ствари фалсификован. И као што је познато да је даровница цара Константина Великог ватикански фалсификат (уперен против некадашње Византије), а са чиме се слажу и сви садашњи историчари, тако је и спис византиског цара Константина Порфирогенита исто фалсификат (уперен против Срба). Разлог што се данас не проучава његова веродостојност, и што се и званично не прогласи фалсификатом, као у случају папине „Константинове даровнице“, лежи у чињеници да Србија и српски народ још увек постоје, док је са Византијом завршен посао у 15. веку. (Први покушаји римских папа да сруше православље истока, оличено у царству Византије, били су у виду Четвртог крсташког рата, који је остварио делимичан успех).

О даљњим нетачностима у запису Константина Порфирогенита није ни потребно говорити. Сасвим је јасно да је реч о **фалсификату**, или у најмању руку, о непоузданом извору. То значи да за тврдњу о пореклу имена „Срби“ од латинске речи за робове, као и за тврдњу о досељавању Срба на Балкан у седмом веку, једноставно **нема доказа**. Поврх свега, ниједан други историјски извор не говори на овакав начин о Србима и њиховом имену. Напротив.

А све то добија смисао ако знамо разлог што се говорило тако о Србима: да су дошли из неке азијске

ујдурме и окупирали туђе територије, на првом месту, територије „Илира“ и њихових „сродника“ Албанаца. Разлог што се тако говорило о Србима и што се говори да њихово име у преводу значи „робови“ крије се у политици Римске цркве која је нарочито деловала преко Аустро-угарске и Немачке у 19. веку, када су исти хтели да прошире своје државе на исток, тј. на целокупан српски Балкан, а у исто време да створе марионетску државу „Албанију“ (што се веома убрзо и остварило, 1912). Тадашњи германско настројени политичари, „научници“ и историчари, под утицајем Римске цркве, желели су на основу свог „историјског права“ да докажу да Балкан припада њима, а не тамо неким Србима, упркос томе што све историјске чињенице говоре супротно. Али, пошто на њихову жалост, Срби и Србија још увек постоје, мада умногоме ослабљени, зато је и до дан-данас опстао овај мит о досељавању Срба на Балкан и њиховом „непознатом“ пореклу, да би можда и у неком рату у блиској будућности, исти владари света могли да оправдају своје макијавелистичке циљеве.

О аутору

Стеван Томовић је рођен у Краљеву где је завршио гимназију. Дипломирао је, магистрирао и докторирао историју на Институту за националну историју. Запослен је као стручни сарадник на Институту за националну историју.